aşk delisi

roman

chris kazan

92

AŞK DELİSİ
roman
chris kazan
birinci baskı

the love freak
aşk delisi
roman
chris kazan
türkçesi: bülent semavi paker

e yayınları: 92
genel dizi

ankara caddesi 13
telefon: 26 81 42
narlıbahçe sokak 19/3
telefon: 27 87 20
p. k. 12
istanbul

Chris Kazan, ünlü Amerikalı rejisör ve romancı Elia Kazan'ın oğlu. Yaşı otuzun biraz üzerinde. Çok genç yaşta edebiyatla ilgilenen, yazmaya koyulan Chris Kazan aynı zamanda senaryo ve film yapımıyla da uğraşıyor. «**The Love Freak - Aşk Delisi**»nden önce «**Home Free**» adlı bir film yapmış, «**A Mouth Full of Sugar**» adlı romanını yayınlamıştı. Son olarak da, babası Elia Kazan'ın yeni filminin senaryosunu yazdı.

e yayınları

kitap/yayın/dağıtım
ankara caddesi 13/2 tel: 26 81 42, pk. 12 - istanbul

AŞK DELİSİ/the love freak chris kazan'ın romanı ● **e yayınları: 92** ● yayın hakları: chris kazan 1971/ kesim ajans, e yayınları 1973 ● kapak: k. kaldı ● dizgi-baskı: dilek matbaası ● kapak filmi: ebru grafik, kapak baskısı: arofis basımevi, cilt: alfabe ciltevi ● **e yayınları** idare **ankara caddesi 13, telefon: 26 81 42** dağıtım **narlıbahçe sokak 19, kat 3, telefon: 27 87 20** istek ve yazışmalar için kısa adres: **e yayınları posta kutusu 12 istanbul** birinci baskı temmuz 1973.

türkçesi: bülent semavi paker

chris kazan

AŞK DELİSİ

roman

e yayınları

BİR

«Bu kitabı yazmandaki amaç para kazanmaktı değil mi?»

«Tabiî, bir kitap yazan ve onu yayınlayan herkes kitabının öteki insanlar tarafından satın alınacağını umar.»

«Ama para senin esas amacın değildi sanırım?»

«Hayır asla.» Tom kollarını kavuşturdu ve plâstik iskemlede çok dürüst bir insan tavrıyla dik oturmaya başladı.

(Evde, Sam görüşmeyi yapan adama «Öff, onu rahat bırak artık,» diye söylendi. Titreşmekte olan küçük mavimtrak adamların karşılıklı gülümsemelerini seyrederek, ödünç alınmış ufacık televizyona doğru eğildi.)

«Ben de insanın çok satış yapabilecek bir kitabı nasıl yazdığını düşünürdüm. Kitabın listelerin en üst sıralarında.»

«Evet.»

Don Antonio sordu: «Ama sen herhalde oturup kitabımda şu kadar seks, şu kadar serüven, şu kadar da uyuşturucu maddeden bahsedeceğim demedin.»

«Sözünü ettiğiniz şeyler hayattan bölümlerdir, onun için de kitabımda yer almıştır. Eğer bunlardan bahsetmemiş olsaydım gerçekleri yazmamış olacaktım.»

(Sam kendi kendine «Aferin» diye mırıldandı. Sert kıvrımlar yaparak omuzlarına dökülen saçlarıyla Tom'u oldukça yakışıklı buluyordu. O sıralar Tom'un sinirden yüzü gerilmişti, sürekli olarak Sam'ın bir saat bulunduğunu tahmin ettiği yöne doğru bakıyordu.)

«Sözgelimi, seksi ele alalım.» Don Antonio'nun biçimsiz ve kurda benzeyen yüzünde öfkeli ve hilekâr bir anlam belirdi. Sanki «Herkes elinden geleni ardına koymasın,» der gibiydi.

(Elektronik kıkırdayış yavaşça kesildi. O anda Sam programa hiç seyirci alınmamış olduğunu farketti.)

«Seks hayatın önemli bir bölümüdür. Temel bir bölümü.»

«Bana herkesin, bütün Amerikalıların sürekli olarak bu konuyu düşündüğünü de iddia edemezsin.»

«Bunu kendisinden saklayabilir, ama sanatçının ödevi de insanların saklı kalmış yönlerini ortaya çıkarmaktır.»

«Ama sokaktaki adam bunu böyle düşünmez. Seninki gibi bir kitabı okur ve beğenir. Okumasının amacı da sekstir.» Don Antonio sol gözünü kısarak şehvetli bir şekilde gülümsedi.

(«Amma saçma, diye düşündü Sam. Tanrım, ne sevimsiz bir adam.» Onu önceden de hiç görmemişti.)

«Ama kitaplarımda seks konusunu ele almamın amacı bu değildir. Ben onu Seks olarak düşünmüyorum. Yani büyük «S» ile...»

«Yine de kazanç getiren bir konu olduğunu itiraf etmen gerek.»

«Belki de...»

(Tom gülümsedi.» Biraz koyun gibi bir gülümseme, diye düşündü Sam.»

«Ve de başlık...»

«Aşk Delisi?»

«Evet, anlamı ne oluyor?»

«Halk arasındaki anlamıyla, bir şeyin delisi o konuyla sürekli olarak ilgilenen, yalnız onu düşünen kişidir. Bütün gün televizyon seyreden birine televizyon delisi denilebileceği gibi... Bu kelimenin geleneksel anlamları da var tabiî: Garip bir kişi ya da sakat—»

«Demek istediğim şu ki, kitabın başlığı bana biraz satışını arttırmak amacıyla konulmuş gibi geliyor. Yani Jacqueline Susann'la Freud'un ya da ona benzer birinin karışımı gibi.»

«Ama Mr. Antonio—»

«Don.»

«Don.»

(«Pöh,» dedi Sam. Şimdi o koyunumsu gülümseme Tom'un suratına iyice yerleşmişti. Eğer bu suratla eve gelirse onu tanımazlıktan geleceğim, diye düşündü.)

«Başlık nörotik bir toplumun çarpışmakta olan isteklerini göstermektedir ve kitabın temel konusunu oluşturmuştur. Yani, şu anda güçlü olan kuşağın bir takım duygusal zorlamalarla yeni kuşağı da kendi istediği biçime sokabilme çabası...»

«Bir dakika, Tom. Devam etmek üzere programımıza altmış saniye ara veriyoruz. Onun için, sayın seyircilerim, sakın uzaklaşmayın.»

Don Antonio'nun gülümseyişi seyredenlerin içlerini sıcak duygularla doldurarak büyüdü. Ama ekrandaki görüntü silinmeden bir an önce bu gülümse-

yiş kayboldu. Don Antonio'nun gerçek yüzündeki sefih anlam tüm çıplaklığıyla ortaya çıktı.

(Sersemlemiş bir halde, Sam ekranda hızla üzerine doğru gelen bir otomobil gördü. Otomobil son anda markasını kocaman harflerle yazarak çok sert bir dönüş yaptı. O kaybolduğu an da bir İskandinav kızı harflerin üzerine eğilip konuşmaya başladı. Sapıttım galiba, diye düşündü Sam. Elle yapılmış minik ağızlığını almak için arkadaki masaya doğru ilerledi. Kafayı bulursam belki bütün bunlardan bir şey anlarım, diye düşünüyordu. Ufak altın çakısıyla Tom'un doğum günü armağanı olarak verdiği kocaman —altmış gramlık!— esrar tabakasından bir bezelyenin yarısı kadar bir parça kesti. Mat kahverengi topağı ağızlığının ucundaki tel kafesin üzerine yerleştirdi. Bir kibrit çaktı. Alevi, sülfürü, esrarı ciğerlerine çekti. Kaymış gözlerle ağızlığını seyrederken her göz için ayrı iki televizyon ekranında iki Don Antonio birden gözüktü. Bu işin saçmalığına kıkırdadı; hem daha kafasını bulmuş da olamazdı... Öksürdü ve dumanın bir bölümünü ziyan etti.)

«Arkadaşlar, bu kitabı alın; sonra bize söylemedi demeyin. Bu akşam konuğumuz Tom Jury, genç — kaç yaşındasın Tom?»

«Yirmi iki.» Tom kameraya bakıp gözlerini kırpıştırdı.

«... listelerden üst sıradaki romanın, Aşk Delisi'nin yazarı. Büyük bir başarı. Kitabı okuyun; büyüleyici bir güzelliktedir. Okuyamasanız bile yine de satın alın. Tom'a saçlarını kestirebilmesi için gerekli parayı kazandırın.» Gülümseyiş maskesinin altında, Don Antonio'nun yüzünde karanlık bir anlam vardı.

(Sam rüyadaymışçasına «Canın cehenneme,» diye söylendi.)

Hastalıklı bir biçimde gülümsemekten başka karşılıkta bulunmayacağı kesinleşene kadar, ekranda Tom'un yüzü gösterildi.

(Don Antonio yeniden gözüktüğünde Sam ona dokunmak için belirsiz, garip bir istek duydu; avucunu soğuk ve cansızmış etkisi bırakan cam ekrana bastırdı. Don Antonio'nun tüm yüzünü örttü. Ama ağızlığı sönmüştü; yeni bir kibrit yakarken dikkati de dağıldı.)

«Aklıma gelmişken söyleyeyim, Tom New York'un ünlü mankenlerinden Samantha'yla evlidir.» Don Antonio önündeki masada duran bir kâğıttan okur gibiydi.

(Evli mi?)

«Artık mankenlik yapmıyor. Çömlekçilikle uğraşıyor.»

(Hurraa!)

«Neyle uğraşıyor?»

«Çömlekçilikle. Çömlekler, tabak çanak gibi şeyler yapıyor.»

«Evet Tom, bir de bu kitabından elde ettiğin paralarla neler yapmayı düşünüyorsun?»

«İlk yaptığım şey evin bir yıllık kirasını peşin olarak ödemek oldu. Daha sonra yeni bir daktilo makinesi ve iki düzüne de çorap aldım, hepsi de aynı renk. Ayrıca bir armağan—»

«Efendim?»

«Karıma da bir şey armağan ettim.»

(«Oh, utanmaz, pis herif!» Sam ağızlığını düşürdü. Neyse ki sönmüştü. Bacağından sekti, küçük bir kül topağı kucağına düştü. «Karım, ha?» Ama esrarın uyuşturucu etkisi altında uzun süre öfkeli kala-

mazdı. Uykulu gülümsedi ve kucağındaki külü derisinin üzerinde ovaladı.)

«Ne tür bir armağan?»

«Beğeneceğini kesinlikle bildiğim bir şey.»

«Seninle ne kadar gururlandığını düşünebiliyorum. Yoksa gerçekten, senin gibi o da bu işten hiç etkilenmedi mi?»

«Tabiî ki para kazanmış olmaktan ötürü mutluyuz. Ben kitabımı yazarken, Sam iki yıl boyunca beni destekledi; bana inanıyordu. Şimdi de artık çömleklerini yaparken ben onu destekleyebilirim.»

«Çok güzel. Ama yeniden kitabından bahsetmeye başlasak iyi olacak. Acaba bize birkaç sözcükle kitabındaki itilimi açıklayabilir misin?»

«İtilimi mi?»

«Yani eserin anlamını.»

«Oh.. Romanın konusu iki kuşak arasındaki çarpışmadır, yani temelde günümüzün konusu. Yaşlı kuşağı bir baba temsil etmektedir. Baba eskiden oldukça iyi, hiç değilse tanınmış diyebileceğimiz bir şarkıcıdır. Ama artık sesini tümüyle yitirmiş, kendini içkiye vermiştir. Geçmişteki başarısına yeniden ulaşabilmek için her yolu dener. Sonuç yine de olumsuzdur. Genç kuşağı da bu babanın oğlu temsil etmektedir. Oğul ülkücüdür, biraz da toy. Babasındaki ahlâkî çöküntüyü görür ve yeni değerler bulmaya çalışır. Bilinen her şeyi dener: Uyuşturucu maddeler, seks, politika. En sonunda da aradığı cevabı bir kızda, bir kadında bulur.»

«Bu kadın herhalde romanın kadın kahramanı oluyor.»

«Öyle diyebilirsiniz.»

«Peki, kitaptaki en önemli karakter olarak bu kadını gösterebilir miyiz?»

«Bir görüş açısından evet.»

«Bu kadın da uyuşturucu madde kullanıyor, değil mi?»

«Evet, bazı uyuşturucu maddeleri kullanıyor.»

«Marihuana?»

«Evet.»

Don Antonio önündeki kâğıtlara baktı. «Ve esrar. Bu madde eroin gibi bir şey değil midir?»

«Kesinlikle hayır. Daha etkili olmasından başka, marihuanadan hiç farkı yoktur. Sadece bir özdür, vanilya özü gibi...»

«Yani bu maddeyi koruyan bir görüşün mü var?»

«Pek sayılmaz; ama kötüleyecek de değilim.»

«Ama onu vanilyayla bir tuttun.

«Sadece vanilya özü gibi onun da bir öz olduğunu söyledim.»

«Peki, kitabının kadın kahramanı bunu kullanarak yasalara karşı gelmiş olmuyor mu?»

«Evet, ama kendinden başka hiç bir kişiye de zararı dokunmuyor. Burada ilginç olduğunu sandığım bir zıtlık var; zararsız, kişinin kendini tanımasına da yardımcı olabilecek uyuşturucu madde alışkanlığıyla babanın çok zararlı olabilecek içki alışkanlığı arasında... Hatırlarsınız, baba içkili bir durumda araba kullanırken küçük bir kıza çarpıp ölümüne sebep olur. İşte bu suçtur.»

(Tom sözlerine son verince ekranda tekrar Don Antonio belirdi. Sam büyük bir ilgiyle Don Antonio'nun yüzündeki değişen anlamları izledi: Şok, korku, nefret ve birden yaratılan arkadaşça bir ilgi maskesi.)

Don Antonio eliyle önündeki kâğıtları gösterdi. «Bu baba arabasıyla küçük bir çocuğa çarptıktan sonra durmayıp kaçıyor, değil mi?»

«Evet, ufak çocuğu can çekişir durumda bırakıp kaçıyor.»

«Ama çocuğun öldürücü bir yara aldığını bilemezdi ki.»

(Ne saçma bir söz.)

«Kitapta, arabanın kıza çarpmasından çıkan ses anlatılmıştır. Ayrıca küçük kızın çığlığını da unutmayın. Evet, belki kızın öldürücü bir yara aldığını kesinlikle bilemezdi. Ama yine de onu orada bırakıp kaçması çok pis, insanlıktan uzak bir davranıştı.»

Don Antonio neşeli bir sesle: «Bence bu tümüyle içinde yaşadığımız bir dünya,» dedi. «Tabiî, insanların sadece çok az bir bölümü orada durup tutuklanmayı beklerdi.»

«İşte benim de temel olarak göstermek istediğim şey budur. Bu tür davranışların bile olağan görülebildiği bir dünyada yaşıyoruz.»

«Ama öyle davranmasaydı iş hayatı tümüyle sona erecekti.»

«İş hayatı mı? Öyle bir şey kalmamıştı zaten. Kendini içkiye vermişti ve çalıştığı yerlerde de alay konusuydu. Televizyonda alabildiği bir iki iş de ona sadece acıdıkları için verilmişti.»

Don Antonio mendiliyle alnını sildi.

(Yüzü derisini parçalayarak patlamaya hazır olgun bir kavunu andırıyordu. Sam, yüzüne sıçrayacağından korkarak çekilmek istedi. Ama uyuşturucu madde bacaklarındaki bütün gücü alıp götürmüştü; yerinden kıpırdayamadı. Ekranın önünde korkuya kapılarak sendeledi. «Kaç Tom,» diye yalvardı. Anlaşılan Tom onu duymamıştı, tehlikeden hiç haberi yoktu. «Her şey benim kuruntum, esrar düşü,» diye mırıldandı. Ama Don Antonio'nun yüzü ekrandan çıkarak üzerine doğru gelmeye başlamıştı.

«Gerçekte...» Don Antonio anlaşılmaz bir nedenle hep aynı konu üzerinde duruyordu. «Gerçekte Mr. Antonio, bu sözleriniz kılı kırk yarmak değil midir?» Don Antonio başını çarpık bir güleşle ağır ağır sallayarak yana eğdi. Genellikle İtalyanlara özgü bu davranışıyla «Herhalde şaka ediyorsunuz,» demek istiyordu. Bu elektronik gülüşüyle Tom'u da güç durumda bırakmıştı.

(Hastalığını gözler önüne sererek yardım dilenen bir adam gibi, diye düşündü Sam.)

«Ama, kitabında yasalara karşı gelen bir kişiyi suçlu, öte yandan da yine aynı yasalara karşı gelen başka bir kişiyi suçsuz göstererek kendin tarafsızlığını bozmuş olmuyor musun? Bu tutumunu özellikle kitabın satışını arttırabilmek için seçilmiş olarak görmek de yanlış mı olur dersin?»

Tom, sivri kazıklarla dolu gizli bir tuzağa yaklaşan genç bir boğa kadar güven doluydu. «Gerçekte hiç bir çelişme yoktur. Bir insanın varolan düzende hatalı gördüğü bölümleri değiştirmeye çabalaması gereklidir. Ben bana düşen görevi bu konularda kitaplar yazarak yerine getirmeye çalışıyorum. Eğer bir kitabın etkili olması isteniyorsa, öteki kişilerin bunu okuması gereklidir. Özellikle benimle aynı düşüncelerimi benimsetmek istediğim kişilerin... Gerçekte, sizin gibi olanların.»

(Durmadan, «gerçekte» de ne oluyor?)

«Ve çok da para kazandın...»

«Raslantı sonucu. Para benim için o kadar önemli değil.»

«'Raslantı sonucu' Tom, bu eserin için filmcilerle yaptığın görüşmeler nasıl gidiyor?»

«Daha sonuçlanmadı.»

«Bedel üzerinde anlaşmazlık mı?» Don Antonio kıkırdadı.

(Of Tanrım, bu adam Tom'u öldürecek. Gittikçe anlamını kaybettiriyor ona.)

«Öyle sayılır. Benim işin o yönüyle pek bir ilgim yoktur.»

«Sana yalnız parayı mı gönderirler?»

«Evet.»

(Sam, Tom'un sesindeki alayı anladı, ama bunu ondan başka kimse de anlayamazdı ki... «Vur, ona,» diye yalvardı. Tom'sa belirsiz bir gülümsemeyle kollarını kavuşturmuş oturuyordu. Çok sevimli, hasta bir kuzu gibi... «Oh, Tom, sana kötülük etmek istiyor—»

Gözyaşları görmesini güçleştiriyordu. Ağızlığını aldı, yeni bir parça esrar koydu, sinirli sinirli kibriti çaktı. Babasının evini bırakıp gideli beri hiç televizyon seyretmemişti. Bugüne dek hiç bir yakını da televizyonda programa çıkmamıştı. Tom'a dokunamamak, yardım edememek çok üzücüydü. Zavallıya acı çektiren o pis herife bir kötülük yapamadığı için sinirden hastalanmıştı. Duman ciğerlerini yakmağa başlıyordu. O an ekranda Tom, yumuşak ve etkisiz bir çıkış yaptı. Sam'ın ciğerlerindeki acı öfkesini biraz olsun azaltmıştı. Tom'a nasıl yardım edebilirdi? Bu işten nasıl kurtulacaklardı? Elektronikle ilgili hiç bir şey de bilmiyordu ki... Esrar da çok iyiydi, şimdiye dek içtiklerinin en iyisi. Acaba Tom'la birlikte esrarın yanında kokain de koklasalar iyi olur muydu? Yine o pis herifin. «Ama kitabında bugünün Amerikan toplumundaki en yaygın görüşü çok sert bir dille eleştirdiğini görüyorum, yoksa ben mi yanlış bir anlam çıkarmaktayım?» dediğini duyar gibi oldu. Tom da bir türlü bu adama kesin cevaplar veremiyordu. Adam devam etti:

«Para kazanmaya çalışmanın kötü hiç bir yanı yoktur, zaten hepimiz de o işin peşinde değil miyiz?» Tatlı Tom'cuk papatyaların altına gizlenip ayaklarını yemek için bekleşen canavarları görmemişti. Kemikleri, kıkırdakları görünen çıplak, kanlı ayaklarıyla herkesten özür dilercesine ortalarda dolaşıyordu. Kusura bakmayın, daha ince de olabilirdi... O an ekranda Tom'un yüzü çok yakından gösterildi. İlk bakışta yüzünde hiç bir şey belli olmuyordu. ama incelenirse çok acı çeken bir anlam farkedilebilirdi. Sanki o, kötü, karanlık suratlı adamın yenik düşürerek başını mızrağının ucuna taktığı kurbanlarından biri gibiydi... Esrar etkisini göstermeye başladıkça, ekranda titreşen görüntüler belirsizleşiyordu.

Daha yüzü ekranda gösterilirken Tom'un kapıyı açıp içeri girmesine Sam şaşıramadı bile.

Deminden beri gördüğü korkunç olayların tümüyle gerçek olmadığını anlayınca, büyük bir sevinçle ayağa kalktı. İlk anda bacakları biribirine dolandı. Ama tüm ilgisini Tom'un üzerinde topladı, hiç sendelemeden ona doğru ilerledi ve kollarını boynuna doladı. Ve işte en sonunda tütün ve ter kokuları, sıcak ve güçlü bedeniyle Tom kollarının arasındaydı. Gitmesine engel olmak istercesine onu kollarının bütün gücüyle sıktı.

«Hey! Bu da ne demek oluyor?»

Sam başıyla televizyonu işaret ederek konuştu. «Seyrederken korktum. Hiç sana benzemiyordu.»

«Ben orada değilim ki. Bak yanındayım işte.»

«Ama nasıl olur?»

«Her şey önceden çekilmişti, küçük budalam. Hem beni seyredeceğini de hiç ummuyordum. Peki bu televizyonu nereden buldun?»

«Alt kattaki Mrs. Sandusky'den. Tam üç televiz-

yonu var. Önceden senin bugün programa çıkacağını da söylemiştim. O da acıyıp birini ödünç verdi.»

Sam odadaki havayı yadırgamaya başlamıştı.

«Tanrıya şükür, bu iş de bitti. Bir daha mı...»

Sam'ın içinde, sanki Tom o an yanında değilmiş gibi çok değişik bir duygu vardı.

«Ama hiç olmazsa bir şey öğrendim, ben televizyonda programlara çıkabilecek bir kimse değilim.»

Onu duymadı bile. Kulağına yalnız, Tom'la sanki hiç ilgisi olmayan bir takım anlamsız sesler geliyordu. Ona bir daha sarılıp sıktı. Yoksa tüm değişiklik yalnız kendisinde miydi? O gün iki kez traş olduğu için Tom'un yanakları öyle yumuşaktı ki... İkincisini de televizyona çıkacak diye olmuştu... Burnunu Tom'un yanaklarına sürttü. Ve işte o anda arkada O'nu, acı çektirmekten hoşlanan adamı gördü.

Düş gerçek olmuştu.

Yayık gülüşü, kurtan çok köpeği andıran görünümü, çene kemiklerinin üstündeki o kısa basık burnu ve esmer derisinin kıvrımları arasında kalmış makyajıyla Don Antonio oradaydı. Sam adamın kendinden daha kısa boylu olmasına şaştı. Gövdesi bir maymununkini andırıyordu. Kolları aşırı uzunluktaydı, bacakları kısa ve çarpıktı; sırtında kamburu vardı. Üstüste konmuş birkaç biçimsiz yumrudan oluşmuş gibiydi. Bununla birlikte bu çirkin gövdede güçlülüğün yanısıra kaba bir çekicilik de görülüyordu. Sam adamı, gözlerine o yorgun anlamı verebilmek için kulaklarının arkasını kaşıdığı çirkin bir buldoğa benzetti. Ya da bir geyiği kovalayan bir av köpeği gibi, diye düşündü. Bu adamda hayvansal bir güven duygusunun varlığı kesindi. Sam bakışlarını kaçırmak zorunluluğunu duydu.

Televizyondan gelen kahkaha sesiyle düşüncele-

rinden sıyrıldı. Tom'u bıraktı ve güvenle elini Don Antonio'ya uzattı.

«Ben, Sam.»

Güçlü ama güven duygusu vermeyen bir el sıkışması vardı. Tokalaşmayı çok uzattı. Soluğu biraz likör ve nane kokuyordu. «Adım Don Antonio,» dedi; sonra televizyonu gösterdi. «Herhalde tanırsınız.»

Gözleri üzerine dikilmişti; yiyecekmiş gibi bakıyordu. Sam onun neden böyle baktığını anladı; yüzüne tükürecekken son anda vazgeçti. «Biliyorum,» dedi. «Garip duruyor, ama bir bikini reklâmı için traş etmiştim. Kolay kolay da uzamıyor.»

Don Antonio sözcüklerin üzerine basa basa: «Size çok yakışmış,» dedi. Sanki televizyondayken kaç çıplak kız tarafından seyredildiğini öğrenmek istercesine ekledi: «Programlarımı sürekli olarak izler misiniz?»

«Önceden hiç seyretmemiştim.»

«Ha-ha..» Pis pis Tom'a doğru baktı ve gözlerinde bir an için çok kötü bir anlam yanıp söndü. Sonra yeniden Sam'a dönerek: «Göz kamaştırıcı bir vücudunuz var,» dedi.

«Üzerime bir şeyler giysem iyi olacak. Tedirgin oluyorsunuz, anlaşılan.»

«Bana kalırsa hiç giyinmeyin.» Kaşlarını kaldırarak yüzüne, gerçek olmadığı anlaşılan üzüntülü bir anlam verdi. Yine de dayanamayarak her an saldırması beklenebilirdi.

Sam, giysilerini nerede bulabileceğini düşünmeye çalışarak başını çevirdi. Oturdukları dairenin çok büyük ve hiç bölmelere ayrılmamış tek odası vardı. Bu nedenle de giysileri odanın herhangi bir köşesinde olabilirdi. Çömlekçi çarkının yanında duran kil yığınının üzerinde bir şeyler vardı, ama bunlar da çok uzun süreden beri oradaydı. Bir ara fırının üzerinde

gözüne ilişen mavi porselen kediye bakıp göz kırptı. Eğer giysilerimi yeniden çıkarabilmek istiyorsam, kesinlikle bulmam gerekli, diye düşündü. Odayı gözleriyle taramaya koyuldu. İşte, etekliğiyle bluzu yatağın yanındaki gri renkli eski iskemlenin üzerindeydi. Tam da bıraktığı yerde!

İskemleye doğru yürüdü. O an aklına. arkadan çok sıska görünüp görünmediği sorusu geldi -ve aklına böyle şeyler getirdiği için de o esmer adama için için sövdü. Ama, gerçekte ne önemi vardı ki, nasıl olsa Tom onu çok beğenmiyor muydu? İskemlenin yanına vardığında bir an için oraya neden gittiğini unutup iskemleye oturdu. Sonra ayağının altındaki külotu gördü; alıp silkeledi; odanın öte yanındaki Tom'la Don Antonio'yu dikkatle süzerek giydi. Don Antonio alçak bir sesle Tom'la konuşurken, arada bir de kendisine doğru kaçamak bakışlarla bakıyordu. Tom sanki bu ilgiden hoşnut kalmışcasına, aptal aptal gülümsemekteydi.

«Hey, içecek bir şeyiniz var mı?»

«Kusura bakma Don, birkaç hafta önce bir şişe şarap almıştım. Ama gelen giden şimdiyedek çoktan bitirmiştir. Evde bir şeyler bulundurmamız gerekliydi...»

«Boşver delikanlı. Nasıl olsa benim evde çok var.»

Sam ayağıyla yatağın altını yoklarken sandaletlerinden birini buldu. Öteki tekinin de tam onun yanında olduğunu görüp sevindi. Hemen ayağına geçirdi; gömlek uçlarını etekliğinin içine sokmaya çalışarak ne konuştuklarını duymak için Tom'la Don Antonio'ya doğru ilerlemeğe başladı. Kendini bir okul çocuğuna benzetiyordu, karşısındakileri de lise öğrencilerine. Gerçekten kamburu olup olmadığını anlamak

için Don Antonio'nun arkasından dolandı. Acaba o da bu kamburu görüyor mu, diye yan gözle Tom'a baktı. Ama ne yazık ki gerçekte Don Antonio'nun sırtında kambur filân yoktu. O an Tom, sınıfta gönüllü olarak konuşan bir okul çocuğu gibi: «Don, hafta sonumuzu geçirmek için şehir dışındaki evine gelip gelemeyeceğimizi soruyor,» dedi.

Sam yaklaşırken Don Antonio gururla gülümsüyordu. «Seni ve güzel eşini,» sözünü duydu Sam. İçinde belirsiz bir öfke uyandı.

Tom'un yüzünün kızardığını görerek sevindi, demek ki içinde bir erdem kırıntısı olsun kalmıştı. «Gerçekte Don, Sam ve ben evli değiliz.»

«Bugünlerde çok garip sayılmasa gerek.» Ama Don Antonio'nun gülümseyişinde bir kararsızlık seziliyordu. Ne ikiyüzlülük. Sam yan gözle ona doğru baktı. Don Antonio Tom'a dönerek: «İyi ki bunu televizyonda söylemedin,» dedi. «Programı aileler de seyrediyor. Onun için konuşmanın o bölümünü kesmek zorunda kalırdık.»

«Gerçekten güçlük çıkacaktı,» diye destekledi Sam.

«Öyle. Stüdyoda daha uzun süre kalacaktık.» Bir şey aklını kurcalar gibiydi. «İsterseniz hafta sonunda her birinize ayrı yatak odaları verebilirim. İsterseniz tabii...»

Sam bu garip öneriyi düşündü. Bu sözlerin gerisinde gizli bir anlam olmalıydı. Don Antonio kendisini karanlık bir suratla süzüyordu... Sam'ın aklı karışmıştı.

«Mr. Antonio—»

«Don, lütfen. Veya DA. Arkadaşlarım beni DA diye çağırır.»

«Teşekkür ederim, ben gelmek istemiyorum. Ama

isterse Tom yalnız başına da gidebilir. Zaten ilişkimiz de bu özgürlük temeline göre kurulmuştur,» diyecekti. Ama aniden hayalinde Tom'u bir ağaca bağlanmış gırtlağı kesilmiş, kanı ortalığa fışkırırken gördü ve düşüncesini değiştirdi. Onun yerine: «Tom'la birlikte yaşadığım için beni de çağırmak zorunda değilsiniz. Gerçekte tam bir 'çift' de sayılmaz,» dedi. Hemen arkasından da şaşırtıcı bir sıcaklıkla gülümsedi.

Don Antonio hemen «Kesinlikle hayır,» karşılığını verdi. «Sizi yalnız onun için çağırmış değilim. Hem sizin gibi güzel bir kişi neden böyle düşünür, anlayamıyorum.»

«Eğer beni sadece yüzümü güzel bulduğunuz için çağırıyorsanız...»

«Tabii ki sadece yüzünüz için değil, bu yüzün gerisindeki kişiliğiniz için... Ben her zaman söylerim; bir kadın güzel görünüşünün gerisinde bir kişilik taşımıyorsa, ona güzel denilemez. Ve sizde de bu özelliklerin tümüyle varolduğunu söyleyebilirim.»

«Teşekkür ederim. Öyleyse ben de hafta sonunu sizlerle birlikte geçirmekten mutluluk duyacağım.» Pis, bücür, kaatil herif, sende!

«İyi, çok iyi.» Don Antonio ellerini oğuşturdu. Gözlerinde zafer parıltıları vardı.

Bu herif benim de gelmemi neden bu kadar istedi, diye düşündü Sam. «Bir de bana bu işi nasıl kabul ettirebilirdi? Uyanık durmam gerek. Kendini çok saf tanıtmak istiyor; ama gerçekte hiç de öyle değil.»

«Artık yola çıksak iyi olacak.» Don Antonio kapıya doğru ilerledi.

Benim de gelmemi istiyor. Esrarın en iyi yönü de sözcükler arasındaki bağlantıları anlamama yardımcı olması. Saçma...

«Bir dakika, yanıma mayomu filân da alayım mı?»

Don Antonio gülümseyerek omuz silkti. «Evimde gerekli her şey var, diş fırçası bile...» Sonra kıkırdadı. «Günümüzde insan her şeyi istediği gibi düzenleyebiliyor.»

Sam bu sözlerde gizlenmiş budalaca anlamı sezerek gülümsedi. «Bu biraz da sizin görüş açınıza bakar, öyle değil mi?»

Don Antoino sırıttı, başını salladı. Karışık ve anlamsız bir takım mimiklerine Sam'a göz kırparak son verdi.

Bunlar gerçek olamaz, diye düşündü Sam. Sinirlerimi hiç bozmamalıyım; her şey daha da kötü olabilirdi.

Böylesine çapraşık bir şeyi düşünebilmiş olması kendine güvenini arttırdı. Odanın içinde hızlı hızlı dolaşmaya başlayıp kocaman deri çantasının içine bulduğu her şeyi dolduruyordu. Don Antonio'yu kızdırmak için yanına aldığı şeyler arasında kibrit kutuları, iki mum, bir konserve açacağı, yerfıstığı yağıyla dolu küçük bir kavanoz, bir kutu bisküvit, bir şeftali, Tom'un traş makinesi, nane kokulu diş macunları, Tom'un ve kendisinin diş fırçaları, sigara paketi boyunda katlanmış bir yağmurluk, John A. Krout'un «1865 öncesi Amerika Tarihi» adlı kitabı, bir saç fırçası ve daha birtakım şeyler vardı. Don Antonio'nun kapının önünde Tom'la gevezelik ederken çatık kaşlarla kendisine baktığını gördü. Bunun üzerine çantasına paslanmaz çelikten bir çatalla kırmızı kadifeden yapılmış bir fareyi de koydu. Esrar tabakasını özenle yeniden sardı. Ufacık ağızlığını, çakısını ve esrar paketini bikinisinin içine yerleştirdi. Tümünü birden çantanın en üstüne koydu. Hazırlanmış olarak kapıya doğru ilerledi.

«Hiç geri gelmeyecekmişsin gibi hazırlandın.» Tom kızmış gibiydi, belki de sadece utanmıştı.

Sam saçlarını yana toplayarak Tom'u kulağının altından öptü. «Bilemezsin ki: Şehirli masum kız banliyölerin birinde baştan çıkarıldı. Önceden tasarlanmış cinayet açıklığa kavuşturuldu. Ya da kaybolan çömlekçi kız bulundu. Beyaz kadın kaçakçısı çetenin sırları açıklandı. Bu tür şeylere sürekli olarak raslanıyor. Evli bir arkadaşım Mamaroneck'te bir partiye gitmişti de...» Don Antonio ona doğru, sanki boğazına kocaman bir böcek kaçmış gibi bakıyordu. Bunun üzerine Sam: «Endişelenmeyin, şaka yapıyorum,» demek zorunluğunu duydu.

«Herhalde yanlış anladınız. Gideceğimiz yer şehrin banliyöleriyle ilgisiz. Dört yüz elli dönüm toprağım var, tümüyle şehrin dışında.»

«Doğru, evim şehir dışında demiştiniz.»

«Karım orada domatesle sarmısak da yetiştirir. Şimdiye dek gördüğüm en iri sarmısakları da o yetiştirdi.»

«Öyle mi?»

«Tabii. Daha şimdi yazın başları, ama belki geçen yıldan biraz saklamıştır.»

«Dilerim böyledir; çünkü taze sarmısağı gerçekten çok severim.»

Tom'un sarmısak sevdiği gerçekti. Ama bu gece sürekli olarak kendi kişiliğinden sıyrılıyor, Don Antonio'nun tüm düşüncelerini destekliyordu. Sam kendisinin bu tür davranışlarda bulunamayacağını düşündü.

«Şehrin dışındaki her şey çok güzeldir. Oradaki evime gelen konuklarımın adlarını söylesem şaşırırsınız. Sahne sanatçıları, kongre üyeleri, bir keresinde

de New - York'tan bir senatör... Yani hep güçlü kişiler.»

«Artık gitsek iyi olacak,» dedi Sam ve kapıdan çıktı.

Kapıyı kapattığı anda içerdeki televizyondan gelen hafif seslerin farkına vardı. «Bir dakika, şu televizyonu Mrs. Sandusky'ye geri vermeyi unuttum.»

«Önemi yok. Bu akşamlık kendisinde kalan öbür ikisini seyretse de olur.» Tom sabırsızlanıyordu.

«Ama hiç değilse kapatmalıyım.»

Don Antonio sert bir anlamla başını sallayarak: «Yapabileceğiniz en kötü şey,» dedi. «Televizyonu en yıpratan şey onu çok sık açıp kapamaktır; yani içindeki lâmbaları ısıtıp sonra yeniden soğutmak. Bunu bana bir TV tamircisi söylemişti. Ve o günden beri bizimkini sürekli olarak açık tutuyoruz. Şimdiye dek bir kez bile bozulmadı.»

Şimdi Don Antonio öne geçmişti ve tozlu merdivenlerde onları büyük bir hızla aşağı koşturuyordu. Sam'ı tutmuş peşinde sürüklerken, Tom bir ara arkasına dönüp hafifçe gülümsedi. «Gerekli kişilerle tatanışabilmemiz için bulunmaz bir fırsat,» diye fısıldadı. «Hem yeni kitabım için de çok ilginç şeyler topluyorum. Ne değişik bir tip değil mi?»

Hayır. Sam'ın o anda düşündüğü tek şey merdivenden yuvarlanmamaktı. Ağır deri çanta ayağına çarptı.

Merdiven sahanlığından hızla geçerlerken Mrs. Sandusky'nin daire kapısı aralandı. Açılan aralıktan, gözlerine kadar indirilmiş mor örme takkesiyle yaşlı kadın şüpheli gözlerle onları süzüyordu. En önde koşan Don Antonio'yu görünce gözleri şaşkınlıkla açıldı. Sam, kendisini kurtaracak olanlara (!) gitmeden bir haber bırakmak istedi; ama Mrs. Sandusky'nin o

ünlü televizyon yıldızına doğru bir şeyler bağırmak istediğini gördü. Çıldırmışcasına parmağını dudaklarına götürdü ve yaşlı kadına bakıp göz kırptı. Yaşlı kadın her şeyi anlamışcasına başını salladı, neyi anladığını Sam da bilmiyordu - ve kapıyı iyice kıstı. Şimdi kapıda yalnız sarı bir gözün olayları izlemesine yetecek aralık kalmıştı.

Başdöndürücü bir hızla aşağı indiklerinden, o ufak ışık sızıntısı da kısa bir süre sonra çok yukarılarda kaldı. Sam bir ara sendeledi. Ama gecenin serin ve sisli havasına kavuşup kaldırımda durana dek, hiç bir şey görmeden, yalnız belirli bir tempo tutturarak merdivenleri inmeye devam etti. Aşağı indiklerinde soluk soluğa kalmıştı, çünkü esrarın çok kötü bir yanı varsa, o da ciğerleri güçsüzleştirmesiydi. Tabii, çok içilirse...

Don Antonio, arabasını bir an önce gösterebilmek için sabırsızlanıyordu. Biraz ilerdeki çok büyük, yumuşak hatlı bir İngiliz arabasını işaret ederek, gururla: «İşte benim arabam!» dedi. Açık gri renkli otomobilin öndeki geniş kaputu kromdan yapılmış ve üzerine Eski Yunan figürleri işlenmişti. Kırk santimetre karelik ufak arka penceresi ise mini mini kadife bir perdeyle örtülmüştü.

Sam, arabayı dizleri üzerine çömelmiş, kalçalarını havaya dikmiş bir kadına benzetti. Bu kusursuz makinenin sahibi olduğunu özellikle göstermek isteyen Don Antonio'ya baktı. Don Antonio, arabasının onun üzerinde yaptığı büyük etkiyi anlayışla karşıladığını göstermek istercesine başını salladı. Ama bu baş sallayışı gerçekte düşünerek yaptığı bir davranış değildi. Çünkü o anda tüm ilgisi Tom'un üzerindeydi.

Tom dalgın dalgın arabayı inceliyordu. Sam, onun o sıralarda gerçeklere kendi iç dünyasında yeni

şekiller vermekte olduğunu farkediyordu. Ve Tom'un bu huyu da hiç hoşuna gitmemekteydi. O sıra Don Antonio Tom'a dönerek: «Devam et,» dedi. «Önceden iyi bakmamıştın. Sakın acele etme, rahat rahat incele.»

Pöh! Bu anlamlı sözler kendi görgüsüz kafalarına fırlatılmıştı sanki. Öfkesinden tepinebilirdi Sam; ama iyi olmayacağını düşündü. Hem zaten esrarla kafayı da bulmuş sayılırdı. O sıra otomobilin kaputunun üzerindeki o küçük ve çirkin şekillerin uzaktan bakılınca D A harflerini oluşturduğunu farketti. Hafifçe güldü. Don Antonio ise bunu yeni bir hayranlık belirtisi olarak kabullendi.

«Norbert Thundersweep'tir. Ismarlama, tabiî. Fabrikası bundan yılda yalnız iki tane yapıyor. Alabilmek için tam beş yıl önceden sıraya girdim. Bu bebek için ne ödediğimi sizlere hiç söylemesem daha iyi.»

Sam başını salladı; zaten kendisi de öğrenmek istemiyordu.

«Altmış altı bin dolardan fazla...»

Yaptığı her çömleği kırk dolardan satsa, yirmi beş tanesi bin dolar eder —. Hesaptan vazgeçti.

Don Antonio'dan uzaklaşabilmek için otomobilin ön tarafına doğru yürüdü. Ama onun söyleyecekleri daha bitmemişti. «8.6 saniyede sıfırdan tam altmış mile çıkabilir.» Adının baş harfleri arabanın önündeki radyatör'ün üzerine büyük metal harflerle yazılmıştı. «Ve bu özelliklerinin yanı sıra da bir galon benzinle tam altı milden fazla yol alabiliyor.»

«Ön farınız kırılmış,» dedi Sam. Tom da yanlarına geldi. Şimdi üçü birden onun parmağıyla işaret ettiği camı kırılmış sağ ön fara doğru bakıyorlardı.

«Ha - ha,» dedi Don Antonio. «Ben de onu görüp

göremeyeceğinizi merak ediyordum.» Sesi çok yavan ve donuktu. Sam, Don Antonio'ya doğru baktı ve onu gözlerinde karanlık parıltılarla Tom'u süzerken gördü. Tom her şeyi unutmuş, sâkin bir neşeyle arabanın kaba güzelliğini inceliyordu. O anda Don Antonio'ya korkunç bir görünüş gelmişti. «Ha - ha,» diye devam etti. «Tüm yedek parçalarını da ısmarlamak gerek, tabiî.»

Tom dalgın dalgın «Kaza nasıl oldu?» diye sordu.

«Bu kırık farın yenisini ısmarlayalı da çok oldu.»

«Ön tamponda da bir çizik var, değil mi?» Sam, Tom'un sesinin o gece ilk olarak tizleştiğini farketti. Rahatlayarak, neyse o da bir şeyler farketmiş; sadece anlamazlıktan geliyor, diye düşündü.

«Kazayla ilgili hiç bir şey bilinmiyor.» Don Antonio'nun bakışları kurnazlaşmıştı. «Sotto bir yere çarpmadığını iddia ediyor. Ve tabiî, ben de yıllardır hiç direksiyona geçmedim.»

«Tabiî.»

«Sotto da kim?» Ama tam o anda, Sam direksiyon başındaki bir gölgenin kımıldadığını ve bir yüzün kendisine doğru gülümsediğini gördü. Önceden de orada bir karaltı görmüştü. Ama son derece büyük olan bu karaltının bir insana ait olabileceğini düşünmemişti bile. Çocukça bir içgüdüyle, bu dev gibi adamı kendi safına çekebilmek için otomobile doğru ilerledi; elini içeriye uzattı; «Ben Sam,» dedi.

Ping-pong raketi boyunda kocaman bir pençe elini kavradı; birkaç milimetre oynattı ve bıraktı. Kuru ve güçlü bir eldi. Sonra o el bir cebe daldı ve iki parmağının arasında bir kart çıkardı. Sam kartı alarak sokak lâmbalarının mor ışığı altında okumaya çalıştı. «Sağır ve Dilsizim.» Bu yazının altında

«Sotto Toppolo» diye silik bir damga vardı. Daha sonra «Sağır ve Dilsiz Arkadaşlarınızla Anlaşabilmek İçin Gerekli Alfabeyi Öğrenin ve Bu Kartı Okuduktan Sonra Lûtfen Başka Birine Verin» yazılıydı. Sam kartın diğer yüzüne de baktı; harflerin karşılığı olan el işaretleri gösteriliyordu.

«Teşekkür ederim.» dedi. «Öğrenmeğe çalışacağım.» Aklı karışmıştı; durdu.

Dev, gülümsedi ve Sam'ın koluna dokunarak kartı işaret etti. Sam da abartılmış bir gülümsemeyle kartı göstererek başını salladı. Şimdi karşılıklı olarak başlarını sallıyorlardı ve Sam bu uzayan selâmlaşmaya nasıl son vereceğini bilemiyordu. Sonunda, Sotto başını sallamağa devam ederek arkaya uzandı ve arka kapıyı açtı. Ama bakışlarından karşısındakini pek normal bulmadığı anlaşılıyordu. «Acaba neden insanların üzerinde hep böyle bir etki bırakıyorum?» diye düşündü Sam.

Otomobilin içi çok genişti. Oturma yerleri karşılıklı iki sıra halindeydi ve deriyle kaplanmıştı. Ortada ise cilâlı ve alçak bir tahta konsol vardı. Sam yüzü öne dönük olarak oturdu. Tom da arabanın öbür tarafından dönerek Sam'ın yanına yerleşti. Don Antonio kaşlarını çatarak içeri girdi. «Hey?» dedi Tom'a. «Acaba ters otursan çok rahatsız olur musun?»

«Yoo, hayır.»

«Ama ben olurum.»

«Oh.» Tom hemen karşı sıraya geçti. Don Antonio Sam'ın yanına oturdu. Kalçaları biribirine değiyordu. Suratındaki pis anlamlı gülüş Sam'ı çileden çıkarmıştı; yanında bu adamın kafasına fırlatabileceği bir şey de yoktu ki... Zorlukla gülümserken yanındaki yeri de sinirli sinirli tırmalıyordu. Don Antonio'nun yüzünde şehvetli bir anlam belirmişti. «Eğer

suratındaki bu anlam gerçekse,» diye düşündü Sam, «bu adam kesinlikle sapık. Çünkü sapık olmayan hiç kimse böyle sadece bir konuya saplanmaz.»

Yanındakinden iğrenmekle birlikte, Sam içinde bir şeylerin kıpırdadığını farkediyordu. O anda Tom'un karşıdan kendisini incelediğini gördü - ve âniden alışık olmadığı bir utanç duygusu tüm benliğini kapladı. Gerçekten akıllıydı bu Tom. Ve karşısındakinin içini de rahatlıkla okuyabilirdi. Duyguluydu da...

Bir büyücü tavrıyla, Don Antonio tablonun üzerindeki üç düğmeye birden bastı: Hemen perdeler arabanın pencerelerini ve şoförün arkasındaki camı örttü; içerisi tepeden ve yanlardan gizli olarak yumuşak ışıklarla aydınlandı; çok hafif bir sarsıntıyla araba hareket etti.

Don Antonio, üçüncü düğmeyi işaret ederek: «Sotto ile haberleşebilmek içindir,» dedi. «Ensesindeki bir elektroda bağlanmıştır. Her yer için de değişik sinyallerimiz var. Düğmeye yalnız bir kez basarsam eve gideceğimizi anlar.» Sam'ın yüzündeki şaşkınlığı görüp kıkırdadı. «Hiç canını acıtmaz ama. Zaten Sotto'nun canının yanabileceğini de düşünemiyorum bile.»

«Garip bir insan. O kadar iri, o kadar da nazik ki...»

«Yalnız hoşlandığı insanlara karşı naziktir. Ama bana son derece bağlıdır; tam bir köpek gibi. İstesem hiç düşünmeden bir insanı bile öldürür.» Araba yavaşça durdu; sonra tekrar hareket etti. Sam, o dev gibi adamın gerçekte kimseye kötülükte bulunacak bir tip olmadığını düşünüyordu.

«Bağlılık.» Don Antonio işaret parmağıyla önündeki tabloya hafif hafif vurdu. «Felsefe yapmak istemiyorum; fakat bağlılık yeni kuşakta olmayan bir

şey. Günümüzün gençleri tüm değerleri reddediyorlar. İnsanın kendini bir amaç için feda etmesinin anlamı bile bilinmiyor.»

«O anlamı siz biliyor musunuz ki?»

«Ama ben şimdiye dek çok fedakârlıklarda bulundum. Zamanında bunun için çarpıştım. Ve bana yardım edecek kimsem de yoktu. Siz gençler böyle şeyleri bilemezsiniz. Zengin çocukları...»

Tom güldü.

«Ne oldu?»

«Kendi çocukluğumu düşünüyordum da. Pek zengin çocuğu sayılmazdım.»

«Delikanlı, benim yetiştiğim yerde sen bir gün bile yaşayamazdın. imdiye dek hayatını kazanmak için döğüştün mü? Seni öldürmek isteyen bir piçe karşı...»

Sam budalaca bir tavırla: «Tom'un soyu çoğunlukla Galli'dir,» dedi.

«Evet.» Don Antonio acı bir anlamla dudak büktü. «Hepsi Anglo sayılır. Hiç biri de acı çekmemiştir.» O sırada tablonun üzerinde kırmızı bir ışık yedi kez yanıp söndü. «Hay Allah!» dedi Don Antonio. «Tamamen unutmuştum.» Düğmelerden birine bastı. Araba hemen sağa dönerek durdu ve mavi bir ışık üç kez yanıp söndü. Daha sonra başka bir düğmeye daha bastı ve parmağını bir süre orada tuttu. «Gerçekten büyük bir kolaylık bu,» dedi. «Şu anda şehirdeki dairemde bir zil çalıyor. Miggie düşündü bunu...»

«Miggie, Don Antonio'nun eşidir,» diye açıkladı Tom.

«Öyle. Ne değişik bir insandır. Birazdan göreceksiniz.» Fakat Don Antonio'nun sesi soğuk ve kayıtsızdı. Sanki bunu gizlemek istercesine: «Kansere yakalandığını biliyor musunuz?» dedi. «Çok az bir

ömrü kaldı; yapılabilecek şey de yok. Ama görünüşünden bunu kesinlikle anlayamazsınız. Genelevdeki tahtakurusu kadar neşelidir.»

«Ameliyat edilemez mi?» Tom'un ses tonu meslekdaşıyla konuşan bir doktorunkini andırıyordu.

«Umut yok,» diye üsteledi Don Antonio. «Şu kadınlık bölgelerinden biri. Bir cinsel hayatı bile yok. Böylesine hayat dolu bir kadın için çok korkunç şey. Ne derlerse desinler, bu konu kadın için de erkek için de önemli.» Sonra, sözleri üzerinde tartışmaya davet edercesine Sam'a doğru baktı. Sam, doğrulayarak başını salladığını farketti. «Özellikle kadınlar için... Doğa bu kadıncağıza nasıl da bir armağan verdi...»

Arabanın içinde doğanın Don Antonio'nun karısına verdiği armağanı (!) düşünerek hiç konuşmadan oturuyorlardı. Zorla düşündürülen bu konu ve ağır kadife perdelerin verdiği sıkıntı Sam'ı çok rahatsız etmeye başlamıştı. Bu daracık yerde soluklarının iğrenç şekilde biribirine karıştığını düşündü. «Acaba bir pencere açabilir miyiz? Biraz hava gelse.»

Don Antonio, üstün bir tavırla tavandaki ızgarayı gösterdi. Sam oraya dokununca serin havanın nemli okşayışını duydu.

«Havalandırma tertibatı içerdeki havayı her iki dakikada bir değiştirir. Arabadayken de kesinlikle perdeleri açmam. İçerde ne olduğunu bilmesinler daha iyi.»

«Kimler?»

«Bilmem. Zaten sorun da burada; kimin tarafından gözetlendiğini hiç bir zaman bilemezsin.» Dikkatle Sam'ın yüzündeki anlamı inceledi. «Beni paranoyak sanmıyorsun, değil mi?»

«Bilmem; sizi yeterince tanımıyorum ki.»

«Dinle bak; dağın en tepesine ulaşmışsan, her zaman arkandan hızla tırmananlar da vardır. Sana bu televizyon dünyasında olanları anlatsam inanmazsın. Yemeklere zehir koyma, açıklanamamış ölümler, otomobil kazaları...»

Tom gözünü kırptı. Don Antonio, sözlerine inanılmadığını düşünerek; «Gülüyorsunuz, ha,» dedi. «Bu adamlar kancayı adamcağızın birine de takmışlardı. Tam bir ay süreyle onun yanındayken anlaşılmaz sözler geveleldiler. Zavallı da tam bir ay söylenen bir sözcüğü bile anlayamayınca çıldırıverdi. Sonra da öldü. Size o çıldıran adamın adını söylesem şaşarsınız. Bu adamlar akla gelebilecek her şeyi yaparlar. Ben bile, programlarıma seyirci aldırmıyorum. Çok tehlikeleri var...»

«İnanıyorum,» dedi Sam kibar bir tavırla.

«Bir keresinde de bir kadıncağız vardı. Tanınmış bir sahne ve televizyon sanatçısıydı. Onunla ben de çalışmıştım; tatlı bir kadındı. Hep eğlence programları hazırlardı. Ona da, birlikte programa çıktığı bir kız oyun oynadı. Tuvaletin içine bir teyp yerleştirmiş. Ve tabiî kadıncağız az sonra tuvalete gittiği zaman çıkardığı bütün sesler banda alınmış. Bandı ben de dinledim; sevişen bir kadınınkini andıran sesler çıkarıyordu. Bunu ona yalnız bir kez dinlettiler; hepsi o oldu. Anlaşmaları, her şeyi geri verdi ve bir daha da oraya ayak basmadı. İnanılır gibi mi?»

Sam başını salladı; ama kimse farketmedi. Don Antonio Tom'a doğru eğilmiş, ateşli bir tavırla anlatıyordu. «Eğer ellerine fırsat verirsen hemen öldürmek için atılırlar. Bu kırık far işi de onun için aklımı kurcalıyor.» Gözlerini kıstı ve devam etti. «Komplo. Oyunun en eski numarası. Şüphe uyandıracak bir yerde bulunmuş bir cam parçası... — bilirsin polis

neler düşünür. Güçlü dostlarım var ama, dost olmayanları da var.»

O anda otomobilin sağ kapısı hızla açıldı ve olgunluk çağlarını geride bırakmış sarışın bir kadın başı göründü. Yanakları sanki gençlik yıllarından kalmış gibi renkli ve diriydi. Fakat gözlerinin altında mor halkalar vardı. Pembe rujla sıvanmış gevşek dudakları yüzüne kötümser bir anlam veren kırışıklıklarla çevrelenmişti. Çenesinin altında hafif bir gıdığı vardı. Gözkapakları uyku, sıkıntı ve kayıtsızlıkla çarpışır gibiydi. Bunların altında çevreyi süzen gözleri kanlı ve yorgun anlamlıydı.

Sevişiyordu galiba, diye düşündü Sam. Ama hayır; yapamazdı ki...

Kadının saçları yapma buklelerle omuzlarına doğru sarkıyordu. Kocaman et yığınlarından oluşmuş bir gövdesi vardı. Geniş kalça ve göğüsleri pembe giysisinin altında dalgalanmaktaydı. Sam kadının gülümseyişinden hoşlanmıştı. Çok saf, temiz bir gülümsemeydi bu.

«Oh, Donnie. Sakın kusuruma bakmayın; beni uykuda yakaladınız.» Arabanın kapısını kapatarak Tom'un yanına oturdu. Ona doğru bakarak: «Bu heyecan verici gençler de kim?» diye sordu.

Don Antonio hırçın bir sesle cevap verdi. «Demek programımı seyretmedin.»

«Oh, hayır, Donnie. Hemen hemen tümünü seyrettim.» Sonra Sam'a dönerek ekledi. «Televizyonda göründüğünüzden çok daha güzelsiniz.»

«O değil. Programa Tom çıktı.»

«Oh Allahım; tam Francine bana telefon ettiği zaman çıktı herhalde. Bilirsin, o kadın da ne çok konuşur. Senin programın varken bana telefon etmemesini de söylemiştim.»

Don Antonio homurdanarak sözünü kesti. «Tom Jury, Sam - soyadın neydi?»

«Street.»

«Samantha Street.» Don Antonio soğuk bir tavırla devam etti. «Eşim Miggie.» Sonra tablonun üzerindeki üçüncü düğmeye bastı ve parmağını bir süre orada tuttu. Sam, o an Sotto'nun ensesinde duymakta olduğu elektrik şokunu düşünerek ürperdi. Bunu farkedince Don Antonio elinde olmadan gülümsedi. Ama neşesi yine de geri gelecek gibi değildi. Otomobil hiç sarsılmadan hareket ederken Miggie'ye dönerek: «Hiç olmazsa benim programlarımı seyredebilirdin,» dedi.

«Gerçekten çabalıyorum, Donnie.» Sonra bakışlarını Tom'a çevirdi. «Sizinle yapıldığına göre, herhalde çok güzel bir program olmuştur. Ne iş yapıyorsunuz? Herhalde sanatçı filânsınız. Ne kadar ilginç.»

«Program bandını alıp sana seyrettiririm.»

Kocasını duymazlıktan geldi. «O zaman yazarsınız? Şu yeni, çılgın müzik delilerinden değilsiniz tabiî. Zaten öyle olmayacak kadar ince bir görünüşünüz var.» Tom doğrulayarak başını salladı. «Donnie bir gün o müzik delilerinden birini bizim eve getirmişti. — Sahi siz de bizimle geliyorsunuz değil mi?» Sam başını salladı. «— ve inanmayacaksınız ama bana saldırmak istedi. Ne kadar korktuğumu anlatamam. Eğer Donnie tam zamanında odaya gelmiş olmasaydı, bilmiyorum... O kadar şaşırmıştım ki, karşı bile koyamıyordum.»

Don Antonio sakin bir sesle: «Kes artık,» dedi. Miggie hemen sustu.

Arabanın gitmekte olduğu sadece zorlukla farkedilen hafif bir sarsıntıdan anlaşılıyordu. Don Antonio, ilk kez asık bir yüzle susmuş oturmaktaydı. Elin-

deki altın saati kayışından tutup sallıyordu. Miggie, bir öğrenci gibi dimdik oturuyordu. Dirsekleri koltuğun arkasına değmekteydi; avuçlarını açıp kalçalarının iki yanındaki yere dayamıştı. Gözleri geçmişteki bir zevki anımsarcasına süzülüyordu. Dudakları çarpık bir gülüşle kıvrılmıştı. Arada bir Don Antonio'ya kaçamak bakışlarla bakıyordu. Bir ara Sam'a doğru baktı. Gülüşü genişledi ve bir an için karanlık bir anlam kazandı.

Şimdi herhalde şehir dışındaki yollardan birindeydiler. Önceden sık sık duydukları otomobil sesleri artık duyulmaz olmuştu. Sadece arada bir başka bir arabayı hızla geçtiklerini farkediyorlardı. Tom, kollarını kavuşturmuş, arkaya doğru bir şey içiyormuş gibi eğilmişti. Büyük yalancı, diye düşündü Sam. Neden bu tiplerle tanışmıştı sanki? Televizyona çıkarıldı diye şu anda eğleniyormuş gibi rol yapmasının ne gereği vardı ki?

«Gek nedir bilir misiniz?» Don Antonio alçak bir sesle konuşmuştu. Sam soruyu kendine sanarak başını salladı. Miggie umutsuzca kaşlarını kaldırdı. Don Antonio ise bilim adamı tavrıyla Tom'u incelemekteydi.

«Efendim?»

«Gek nedir?»

Tom başını salladı.

«Öff.» Don Antonio saatiyle oynamayı bıraktı.

«Nedir peki?»

«Ne?»

«Gek.»

«Oh.. gösterilerde canlı tavukların kafasını ısırarak koparan adama derler» Saatine baktı. «Otuz beş dakikaya kadar orada oluruz herhalde,» dedi.

«Peki, deminki soruyu neden sordunuz?»

«Kendi esprilerinden biridir,» diye açıkladı Miggie. «Ama kimse gek'in ne olduğunu bilmediği için bir şey anlamaz.»

Sam kibar bir tavırla: «Ben esprinizin sonunu da dinlemek isterdim,» dedi.

Don Antonio küçümseyen bir anlamla baktı. «Biraz önce söyledim ya.»

«Hepsi o kadar mıydı?»

«Hayır, tabiî ki değil. Önce böyle bir espriye yol açacak öyküyü anlatmak gerekli. Ama sonunu bildikten sonra, nasıl olsa kendiniz de başı için bir öykü hazırlayabilirsiniz.»

«Ya.. Öyle mi?» Gözlerini kapatıp geriye yaslandı ve nasıl bir öykü uydurabileceğini düşünmeğe başladı. Espri o kadar budalaca gelmişti ki... Bikinisindeki esrar aklına geldi. Kirpiklerinin arasından Don Antonio'yla karısına baktı. Şimdi içmemem daha doğru olur, diye düşündü. Çünkü böyle huysuz ve garip kişiler genellikle içkiye çok düşkün olurlardı ve çok içki içenler de uyuşturucu madde konusunda en büyük yaygarayı koparırlardı. Ama eve vardıklarında kesinlikle kafayı bulmayı da kararlaştırdı.

«Ne zamandan beri televizyon programlarına çıkıyorsunuz?»

Sana ne be, Tom!

«Ortalama olarak beş yıl sekiz ay oldu. Benim programımı sürekli olarak izleyenler vardır ve kendi türünün en başarılı gösterisidir. Reklâmcılıkla ilgili istediğin kişiye sor.»

«Her gece tekrar tekrar aynı şeyi yapmaktan sıkılmıyor musunuz?»

«Evet, gerçekten sıkılmıyor musunuz?» diye üsteledi Sam.

«Kesinlikle hayır! Sürekli olarak yeni bir şey vardır.»

«Gerçekten çok zor bir iş herhalde.» Tom kulağını çekiştirdi. «Kameraların önünde konuşmak, şarkı söylemek ve bunun yanısıra seyredenlerin ne düşündüklerini de bilememek...»

«Kitap yazmaktan ne farkı var ki? Sen okuyucularınla konuşabiliyor musun? Sırtını sıvazlayıp 'Kitabın çok güzeldi, Tom.' diyorlar mı? Tabiî ki demiyorlar.»

«Evet, haklısınız. Ama ben düşüncelerimi kâğıt üzerinde anlatırken—»

«Düşüncelerimi ben her gece anlatırım. Hem de milyonlarca kişiye birden.»

«Fakat sizin gösterilerinizin amacı bir şeyi satabilmektir. Yayında kullanılan tellerin, lâmbaların, tüm araçların gerisinde tek bir amaç vardır: Bir şeyi satabilmek ve para kazanabilmek. Eğer bir şey satamasaydınız, işinizin anlamı da kalmayacaktı.»

«Peki, yazdığın kitapları eğer kimse satın almasaydı ne olacaktı? Sizler ve kitaplarınızı yayınlayanlar, sanatı her şey sanıyorsunuz. Ama yeryüzündeki en değerli kitabı yazmış olsan bile, kimse kitabını satın almazsa onun değeri ne olur ki? Eğer kimse de yayınlamazsa...»

«Ne demek istediğinizi anlıyorum.»

«Tabiî. Şu dakikada bile, şimdiye dek yazılmış en üstün romanı yazdıklarına inanan binlerce kişi vardır. Ama sorun şudur, kendileriyle aynı düşüncede olan tek kişi bile bulamazlar. Böylece de kitaplarını ancak ceplerinden para ödeyerek bastırabilirler.»

«Eleştiriciler beni beğenir; hiç değilse büyük bir çoğunluğu...»

«Eleştiriciler, kitaplarını satın alan toplumun ön-

cülerinden başka şey değildirler. Kitabının da başarılı kabul edilmesinin, hatta şu an bu otomobilde oturmakta oluşunun tek nedeni halkın kitabını satın almakta olmasıdır.»

«Peki, eleştiricilerin başarılı olarak nitelediği, ama yine de satış yapamayan kitaplara ne dersiniz?»

«Böyle bir durum da kitabın yalnız eleştiriciler tarafından beğenildiğini gösterir. Yani okuyucu yığınının yalnız çok ufak bir bölümü tarafından. O zaman ben de «Ayakkabısına Bilmem ne Yapan Adam» diye saçma sapan bir kitap yazarım, o da okuyucuların çok ufak bir başka bölümü tarafından beğenilebilir. Senin kitabın kadar satıldığı an da en az senin-ki kadar önemli sayılacaktır. Gerçekleri görelim. Önemli olan tek şey sonuçlardır: Senin kitabın ne kadar satılıyor ve beni de her gece kaç kişi seyrediyor.»

«Donnie, gerçekten bazı insanlar ayakkabılara bakıp tahrik olurlar mı?»

«Olurlar.»

«Neden?»

«Sapıktırlar da ondan.»

Tom, rahatsız bir anlamla bakıyordu. «Fakat anladığım kadarıyla, gerçek değer olarak hiç bir şey başka bir şeyden üstün değildir demek istiyorsunuz. Ben bu görüşünüzü kabul edemem.»

«Bilmiyorum. Ben bazı kitapları daha üstün tutarım; bazı kızları daha güzel bulurum. Sen de başkalarını daha çok beğenirsin. Hangimiz haklıyız? Zaten önemi de yok. Bu gibi şeyleri tartışmak da gereksiz. Çocuk işidir bunlar. Tek gerçek vardır. O da kimin kitaplarının daha fazla satıldığı, kimin programının daha fazla seyredildiği.»

Don Antonio saatine baktı. «On dakikamız daha

var,» dedi. Sonra yeniden saatiyle oynamağa başladı. Sam, 'Aniden sinirlendi galiba' diye düşündü. Miggie tırnaklarıyla oynuyordu. Don Antonio, rahat bir tavırla tavana doğru bakmaya başlamıştı. Ama içerde, bir aslan kafesindeki gibi gergin bir hava vardı.

Tom, bir paket sigara çıkararak herkese tutmaya başladı. Miggie hayır anlamında başını salladı. Don Antonio dalgın dalgın; «Tabut çivileri,» dedi.

Tom öne eğilip Sam'ın sigarasını yaktı. Sam, sigaradan derin bir nefes çekerek ciğerlerini dumanla doldurdu. İçindeki tüm dumanı hızla kendi sigarasını da yakmaya çalışan Tom'a doğru üfledi. Tom kahkahalarla gülmeye başlayınca elindeki kibrit söndü. Bunun üzerine daha da yüksek bir sesle gülmeye koyuldu. Tam o anda ise dışardan, bir çocuğunkini andıran kısa ve tiz bir çığlıkla birlikte tok bir çarpma sesi duyuldu. Çarpışmanın etkisiyle araba bir an hafifçe sarsıldı.

Don Antonio çıldırmışçasına bir düğmeye bastı. Otomobil sert bir frenle yavaşladı; sonra yolun sağ kaldırımına çıkarak durdu. Don Antonio hemen arabadan atladı. Arkasından Miggie ve daha sonra da hâlâ yakamadığı sigarasıyla Tom çıktı. En sonra da, ne olup bittiğini görebilmek için fazla acele etmeden Sam indi.

Don Antonio ıssız yolda çevresine bakınarak geriye doğru koşuyordu. Sotto arabanın yanında dikilmiş durmaktaydı. İlk anda elinde tüfeğe benzer siyah ve pariak bir şey vardı; ama bu sonra hemen kayboldu. Sam, bu dev gibi adamın yüzünde gerçekte neşeli bir anlam bulunduğunu farketti. Zaten Sotto Don Antonio'yu izlemek için en küçük bir harekette bile bulunmamıştı.

Miggie parmaklarının ucunda kalkmış, merakla yolun gerisini süzüyordu. Tom düşünceli bir tavırla sigarasını yaktı. Sam sigarasından bir nefes çekti. Acaba şimdi bu açık havada biraz esrar çekebilir miydi? Ama hayır; nasıl olsa eve varmalarına çok az kalmıştı.

Don Antonio elli metre kadar ötede durdu. Ayaklarının dibindeki bir şeye bakıyordu. Sam orada bir karaltı görür gibi oldu. Şimdi o karaltıyı ayağıyla dürtmeye başlamıştı Don Antonio. O sıra Tom garip bir hareketle kolunu Sam'ın omuzuna attı. Eliyle çenesinden tuttu ve dudaklarından öptü. Sonra ciddi bir tavırla, sanki bir şeyler ihtar etmek istercesine göz kırptı.

Don Antonio uzaktan onlara doğru el salladı.

Miggie sinirli sinirli: «Yoksa o kadar yolu yürümemizi mi istiyor? Ben yürüyemem,» dedi. Arabaya girip oturdu.

Sotto, artık içeri girin anlamında arabayı işaret etti. Tom başını sallayarak: «Çağırıyor, gitmeliyiz,» dedi.

«Olur.» Sam sigarasını yere attı ve Tom'u izlemeye başladı. Sotto da onların yanısıra arabayı geri geri sürüyordu.

Bir geyikti. Gövdesi yolun kenarındaki çimenlerin üzerine uzanmıştı. Yolun üzerindeki narin boynu ise aşırı derecede bükülmüştü. Bembeyaz burnunun üzerinde koyu renk ufak bir kan pıhtısı vardı. Yarı açık gözleri Sam'ı ümitsiz bakışlarla süzer gibiydi.

«Dikkat et!» diye bağırdı Sam. Geri gelen otomobilin geyiğin başını ezeceğini sanmıştı. Ama tabiî, Sotto bu bağırışı duymadı. Araba gelmeye devam etti, ancak geyiğin başına birkaç santim kala durdu.

«Neyse ki boynuzları yoktu,» diye mırıldandı Sam budalaca.

Don Antonio, yerde yatan gövdeyi ayağıyla tekrar dürttü. Geyiğin arka bacaklarından biri kıpırdadı ve bir refleksle titredi. Sam büyük bir acıma duygusuyla ürperdi. «Kurtarmak için bir şey yapamaz mısınız?»

Tom, yapılabilecek hiç bir şey yok, dercesine başını salladı.

Don Antonio, otomobilinin ön tarafını inceliyordu. «Bir hasar yapmamışa benzer. Çok garip...» Suçlayan bir tavırla Tom'a doğru baktı.

Tom, omuz silkti. «Hızla çarptık herhalde. Boynu kırılmış.»

«Öyle.»

Sam geyiğin yanına çömeldi; boynunu okşamaya başladı. Üzerindeki sert tüyleriyle sanki teslimiyeti kabullenmiş bir boyundu bu. Gözleri şimdiden bulanıklaşmaya başlamıştı. Kirpikleri takma izlenimi uyandıracak kadar uzundu.

«Hey, biliyor musunuz?» Don Antonio, kırık ön farı işaret ediyordu. «Bunu bu geyik de yapmış olabilir.»

Sam'ın aklı karışmıştı. «Ama nasıl olur? O önceden de kırıktı.»

«Biliyorum, biliyorum. Yine de böyle kabul edebiliriz. İkiniz de bu çarpışmayı gördünüz, öyle değil mi?»

Sam, geyiğin burnuna dokundu. Parmak uçlarına bir parça kan bulaştı. Elindeki kanı kaldırıma sildi.

«Evet, geyikti. Olay böyle de olmuş olabilir.» Don Antonio kendi kendine başını sallayıp duruyordu.

Sam ayağa kalktı. «Hiç bir şey yapamaz mısınız? Çok acı çekiyor.»

«Artık yaşamaz,» dedi Tom.

«Öyleyse ateş edip öldürsenize. Bu acıdan kurtarın onu. Yapmanız gerekli olan şey de bu değil mi?»

Don Antonio otomobiline binerken bir an durdu. Sam'a bir deliye bakar gibi baktı. «Yolun ortasında bir geyiğe ateş etmek mi?»

Otomobile en son Sam bindi. Sararmış bir yüzle, Miggie bir köşede büzülmüş oturuyordu. «Artık gidemez miyiz?»

Tom, kapıyı kapatarak bir kez daha herkesi içeri kilitledi. Sonra Sam'ın ellerini tuttu. «Gerçekten yapılacak bir şey yoktu,» dedi. «Zaten birkaç dakikadan fazla yaşayamaz ki.»

Sam ellerini çekti, sonra düşündü. «Haklı tabiî; ama yine de bu olaydan daha fazla etkilenmeliydi.»

Don Antonio bir düğmeye bastı. Araba gayet yumuşak bir kalkış yaptı. Daha sonra, Sam'ın içini rahatlatmak istercesine: «Her zaman olabilecek şeylerden biri,» dedi Don Antonio. «Raslantıdan başka şey değil.»

Ne?

Miggie bakışlarını kaçırarak: «Böyle şeylere de hiç bakamam,» dedi. «Zaten bakmamın da gereği yok ya...»

Otomobil bir ara durdu; sonra tekrar hareket etti. Yoldaki dönemeçler artmıştı, Sotto arabayı daha dikkatli kullanmaya başlamışa benziyordu.

Herkes susmuştu. Yalnız bir ara Sam, Don Antonio'nun kendi kendine başını sallayarak bir şeyler mırıldandığını farketti.

Birkaç dakika sonra, araba ânî bir frenle yavaş-

ladı. Sola keskin bir dönüş yaptı ve çakılların üzerinden çatırtıyla gitmeye başladı. Sevinçli bir sesle: «Geldik işte,» dedi Don Antonio. «Şimdi evimi göreceksiniz.»

İKİ

Otomobil uzun süre bir tepeye tırmandıktan sonra durdu. Motorun sesi kesilir kesilmez, birkaç köpekten birden gelen korkunç havlamalar her yeri kapladı. Sonra arabanın kapıları tırmalanmaya başladı. Bir ara beyaz bir ışık, bir an için yanıp söndü. Sam'ın yanındaki perdede ağzı aralanmış dev gibi bir köpeğin gölgesi göründü. Sam korkuyla büzüldü.

Ne Don Antonio ne de Miggie yerlerinden kımıldamışlardı. Don Antonio rahat bir tavırla: «Her zaman Sotto köpekleri uzaklaştırana dek bekleriz,» dedi. «Yoksa bir kaza olabilir.»

Dışarıdaki ışık dev gibi bir köpeğin gölgesini yansıtarak yeniden yanıp söndü. «Bu köpekler arka ayakları üzerinde doğrulunca en az insan boyunda olurlar» diye düşündü Sam.

Sonra, Sotto'nun kapısının açılıp hızla kapandığı duyuldu. Tok darbe seslerini bir köpeğin acıyla inlemesi izledi. Ve tüm havlamalar kesildi. Köpeklerin çakıl taşları üzerinde uzaklaşan ayak sesleri duyuluyordu. Bir süre sonra bir kapı kapandı. Sert ayak sesleri otomobile yaklaşmaya başladı. Ve sağ kapı açıldı. Sotto, kapının yanında durmuş inmelerini beklemekteydi.

Şahane bir yerdi. Kıvrıla büküle yükselen beyaz çakıllı yol, büyük çınarlar ve yapraklarla örtülmüş sütunlar ay ışığının altında parlıyordu. Çok gerilerde

kalan cadde, tüm tepeyi örten şahane çimlerin ötesinden güçlükle farkedilmekteydi.

Tepeye çıkan çakıllı yolun ağzında taştan iki kule vardı. Bir ara, bunların yanındaki çalıların içinde beyaz bir ışık yanıp söndü. Köpeklerden biri ulumaya başladı. Sam dönüp baktı ve evin yanında, tellerle çevrelenmiş bir alanda ön ayaklarıyla tellere dayanmış üç siyah köpeği gördü.

«Özellikle öldürmek için eğitilmişlerdir,» dedi Don Antonio. «Beni tanırlar; ama ben yine de yanımda Sotto olmadan onlara yaklaşamam. Her gördüklerine hemen saldırırlar.»

«Köpekleri çok severim,» diye karşılık verdi Sam. Ama bunları da sevdiğini pek kesinlikle söyleyemezdi. Kendimi köpeklere sevdirmem için onlara yiyecekleri bir şeyler vermem gerek, diye düşündü. Sonra bir şeyler bulup veririm.

Evin ürkütücü bir güzelliği vardı. Beton blokların ve kulelerin bir araya yığılmasından oluşmuş gibiydi. İlk bakışta, dayanılmaz bir çirkinlikteymiş etkisini bırakıyordu. Ama bununla birlikte, bu çirkinliğin içinde güçlülüğün ve çekiciliğin de varlığı seziliyordu. Tam Antonio'da olduğu gibi... Sam, evin tek tek modern parçalardan oluştuğunu, ama bunlar bir araya geldiğinde eve tümüyle çirkin bir şato havası verdiğini gördü. Özellikle verilen soğuk görünüş duvarlara yerleştirilen koyu renk camlarla daha da arttırılmıştı. Bu camlar, evin dış duvarlarında sanki otomobilin farlarından çıkma ışıkları yutan oyuklar varmış izlenimini bırakıyordu. Evin yakınlarında hiç ağaç yoktu. Herhalde evin mimarı tarafından özellikle kestirilmişti. Böylece ev, tepede, göz alabildiğine uzanan çimenlerin ortasında yalnız bir sfenks gibi durmaktaydı. Evden çok bir anıtı, bir iş yerini, ya da bir

fabrikayı andırıyordu. Bu yığının tam ortasında yükselen yuvarlak, çok uzun ve gittikçe incelen bir baca sanki gecenin duru semasına sütlü zehirler püskürtmeye hazırmış gibi bekliyordu.

O sıra üst kattaki odalardan birinin ışığı yandı. Pencerenin buzlu camlarının gerisinde bir erkek gölgesi belirdi ve kayboldu. Biraz sonra da, tuvaletteki sifonun çekilişini andıran bir ses duyuldu. Ve odadaki ışık söndü. Sam şaşırmıştı; her şey gerçek dışı gibi geliyordu. «İçeride başka birileri de mi var?» diye sordu.

«Evin korunma düzeninin sadece ufak bir bölümü,» dedi Don Antonio gülerek. «Her şey elektroniktir ve özellikle de bu ev için yaptırılmıştır... Arada bir çimler arasında ışıkların yanıp söndüğünü farkettin mi?»

«Evet.»

«İşte bunları elektronik beyin yönetiyor. Her an değişen aralarla yanıp söner bu ışıklar. Ben bile ne zaman ne olacağını bilmem. Eve gizlice girmek isteyen biri köpekleri atlatabilse de dışardaki bu ışıklardan korkacaktır. Eve iyice yaklaşabildiğini düşünelim; o zaman da odaların yanıp sönen ışıkları, dolaşan insanların gölgeleri herkesi korkutmaya yeter tabiî. Elektronik beynin sanki evde parti veriliyormuş etkisini bırakan bir programı da var. Ara sıra dışarda oturup bu gölgeler gösterisini seyrederim. Gerçekten çok güzel oluyor...»

«Ama evde gerçekten bir parti verilseydi bahçe de otomobillerle dolu olmaz mıydı? Yani kimse bu numarayı yutmaz gibime geliyor.»

Don Antonio kaşlarını çatarak: «Onu bunu bilmem» dedi. «Bildiğim tek şey var. O da, başımıza şimdiye dek hiç bir şeyin gelmemiş olması.»

Sotto, sabırla otomobilin yanında durmaya devam ediyordu. Tom ise evi incelemekteydi.

«Donnie haklı,» dedi Miggie. «Hem eve dönmek de öyle rahat oluyor ki. Sanki ev hiç boş kalmamış gibi...»

«Bak; bir de bunu gör.» Don Antonio otomobilin içindeki tabloya doğru eğilerek bir düğmeye bastı.

O anda, projektörler tüm evi ve çimenleri ışığa boğdu. Evin orta bölümündeki odaların ışıkları yandı. Ön bahçede, ince bir kız şeklindeki mermer fıskiyeden sular fışkırmaya başladı. Uzak bir köşeden de Doktor Jivago filminin müziği duyuluyordu.

Tom şaşkınlıklar içinde kalmıştı. «İnsan yaşayınca böyle bir evde yaşamalı,» dedi.

«Tabiî ya. İşte biz böyle bir evde yaşıyoruz. Evin mimarı, evlerle içlerinde yaşayan kişiler arasında bir uyuşum olmalı, diyordu. Kullandığı sözcük (uyuşumdu.)»

«Evin görünümünü plânlamadan önce, bizi tanımak için yanımızda tam altı hafta kaldı,» dedi Miggie. «Bizi inceleyebilmek için...» Kıkırdadı.

«Yapışkanın biriydi.»

«Ha - yır!» Miggie çok kızmıştı. «Son derece tatlı bir çocuktu.»

«Tatlı ya... Ama yaptığı bu evle gerçekten hoşuma gitti.»

«Benim de, Donnie.»

Don Antonio karısını duymazlıktan geldi. «Onun için, belki de öyle yapışkan olması işimize yaradı.»

«Yapışkan de - ğil - di!» Don Antonio, Miggie'nin çok kızdığını ve her an çok ağır bir söz söyleyebileceğini farketmişti. Eliyle hafifçe karısının kalçasına vurarak: «Belki de haklısın Miggie,» dedi. «Neyse,

bu çocuk gerçekten iyi iş gördü. Gelin; şimdi de evin içerisini görelim.»

Ön bahçeye girerlerken Miggie, Don Antonio'nun arkasından eliyle kaba bir işaret yaptı. Sonra Tom'un koluna girdi. «Onu çok andırıyorsun,» dedi. «Senin cildin de onunki gibi yumuşacık. Kibarlığın da aynı.» Parmak uçlarıyla Tom'un yanağını okşuyordu.

Sam gülüşünü gizlemek için başını çevirdi. Bakalım bu kadından nasıl kurtulacak, diye düşünüyordu. Don Antonio, önünde çok düşünceli bir tavırla yürümekteydi. Amacı neydi acaba? Hiç canım; cüceninin tekiydi işte. Bu da mağarası, o kadar! Arkada, Miggie'nin fısıldamalarını dinleyerek Don Antonio'yu izlemeye devam etti. En gerideyse, Sotto'nun iri ve sessiz gölgesi vardı.

Ön bahçenin zemini kırmızı tuğlayla kaplanmıştı. Tuğlalar birleşerek büyük bir zambak meydana getiriyordu. Durmadan değişen renkli ışıklar ortadaki fıskiyenin üzerine vuruyor, mermer kız heykeline bazan sarı, bazan titreşen bir mavi, bazan da insan cildinin doğal rengini veriyordu. Bahçenin beton duvarları siyah mermerlerle kaplanmıştı. Kocaman beton saksıların içindeki son derece çirkin plâstik bitkiler, belirli aralıklarla duvar kenarlarına yerleştirilmişti.

Demir kapı arkalarından madenî bir sesle kapandı. Don Antonio evin kapısının önünde durdu. Koyu renkli, tahta bir kapıydı bu. Üzerine —otomobilde olduğu gibi— DA harfleri işlenmişti. Don Antonio cebinden en az 15 santimetrelik demir bir anahtar çıkardı; kilide soktu ve çevirdi. Kapı sessizce açıldı.

Salonun görünüm olarak bahçeden hemen hemen hiç farkı yoktu. Sam, sanki tanıdık bir yere gel-

miş gibi bir his duydu. Don Antonio bunu farkederek gülümsedi.

Buradaki limonluk da bahçedekinin aynı gibiydi. Tek değişiklik plâstik yaprakların arasına serpiştirilmiş aşırı parlak renklerdeki plâstik meyvalardı. Yerdeki tuğlalar duman rengindeydi. Duvarlara gelişigüzel şekillerde pembe mermer kalıplar yerleştirilmişti. Buradaki ışıklandırma bahçedekinin tam karşıtıydı. Bahçede tüm ışıklar fıskiye görevi yapan heykeli aydınlatmaktaydı. Buradaysa renkli ışıklar salonun duvarlarına vuruyor, ortadaki heykel koyu bir karanlık içinde kalıyordu. Dikkatle bakınca, Sam buradaki fıskiyenin çıplak ve adaleli bir erkek heykeli olduğunu farketti. Bir kır tanrısı gibi, ama ondan bile daha kaba bir vücut, diye düşündü. Üzerinden süzülen sular heykelin hatlarını belirsizleştiriyor, ona sanki eriyormuş gibi bir görünüm veriyordu.

Buradaki ve bahçedeki derinlik kavramlarının her ikisi de tedirgin ediciydi.. Sam'a, yüzün her iki yanını birden gösteren Picasso'nun resimlerinden birini anımsatıyordu. Bu kavram belki resimde hoşa gidebiliyordu; ama böyle içinde yaşamak insanı gerçekten tedirgin etmekteydi. Mimarının, işini bilen bir adam olduğu belliydi. Ama Sam yine de onunla karanlık bir sokakta karşılaşmak istemezdi.

Tom'la Miggie, kolkola Sam'ın yanına gelerek durdular. Don Antonio konuklarına bakarak sordu. «Nasıl, hoşunuza gitti mi?»

«Çok ilginç.» Bugün de Tom'a her şey çok ilginç gelmeye başlamıştı. Sam anlamlı bir tavırla başını salladı. Don Antonio, onun ne düşündüğünü anlayarak kıkırdadı.

Bir ara Sam'ın gözüne plâstik çalılardan birinin

dibinde parlak sarı bir şey ilişti. Eğilip aldı; kadife ağızlı oyuncak bir kanguruydu. «Bu da ne?»

Don Antonio, kaşlarını çatarak kanguruyu Sam'ın elinden aldı. «Herhalde geçen haftaki çocuklardan biri bırakmış olacak,» dedi. «Galiba adı da Nicky idi. Anlaşılan orada artık pek iyi terbiye edilmiyorlar.»

«Nerede terbiye edilmiyorlar?»

Duymazlıktan geldi. «Haydi gelin. Sotto odanızı gösterir size. Biraz dinlenirsiniz; sonra da birlikte bir şeyler içeriz.»

Sotto'ya dönerek birtakım garip el hareketleri yaptı. Sotto ağırbaşlı bir tavırla başını salladı ve yol göstermek için salonun solundaki merdivenlere doğru ilerledi. Don Antonio ile Miggie ise sağdaki merdivenlerden çıkmaya başladılar. Don Antonio cam kapıların gerisindeki bir odayı işaret ederek: «Birkaç dakika sonra oturma odasında buluşuruz,» dedi. Miggie neşeli neşeli Tom'a el salladı. Ve Sam, elindeki büyük deri çantayı daha sıkı kavrayarak Miggie'ye bakıp gülümsedi.

Bir koridorun tam ortasına çıktılar. Bu koridorun her iki ucunda, üçüncü kata çıkan daha dar merdivenler vardı. Yerler kırmızı halıyla kaplanmıştı, çevredeki tüm eşya yaldızlıydı. Otellerde olduğu gibi, kapılar karşılıklı iki dizi halinde sıralanmıştı.

«Çin bilmecesi gibi yer,» dedi Tom. «Allah bilir, zindanı bile vardır.»

Sotto sağa döndü; koridorun ucuna kadar ilerledi; bir kapıyı açtı ve içeri girmeleri için yana çekildi. Sam odaya girerken de eline bir kâğıt sıkıştırdı. Onunla göz göze gelmeye çalıştı Sam; ama Sotto yüzünü öbür yana çevirmişti bile. Herkes içeri girdikten sonra da kararlı bir tavırla kapıyı kapattı.

Sonunda başbaşa kalabilmişlerdi.

Sam kollarını Tom'un boynuna dolayarak akşamdan yarım kalan öpücüğü tamamladı. Ama her şeyde hâlâ bir gariplik vardı. Yine birilerini göreceğini umarak ilerilere baktı. Ve Tom'la kendini gördü. Yatağın başucundaki duvar boydan boya kare aynalarla kaplanmıştı. «Hey tanrım!» diyeerk yatağa çöktü.

O sıra Sotto'nun kendisine gizlice verdiği şey aklına geldi. Avucunda iyice buruşturduğu kâğıdı düzeltmeye çalışarak okudu. Büyük harflerle ve acemice **«Ben dostunuzum»** yazılıydı.

Kâğıdı Tom'a uzattı. Tom kaşlarını çattı: «Şoför mü verdi?»

Başını salladı Sam; kâğıdı geri aldı ve Tom'un şaşkın bakışları arasında gülmeğe başladı. «Her şey o kadar budalaca ki...» Tom kâğıdı yeniden aldı. «O değil! Her şey! Tanrım ne insanlar...»

Tom da gülüyordu şimdi. Sam kahkahalarını daha yüksek sesle atarken, yüzünü mor, ipek çarşafla gömerek yatakta yuvarlanmaya başladı. Tom da ayakkabılarını çıkararak ona katıldı. İpeklerin içinde çılgınca yuvarlanıyorlardı. Sonunda, Sam sakinleşmeye başladı. Kendini, başına gelenleri Sally'ye, Joan'a, Hector'a anlatırken hayal ediyordu. «Düşünebiliyor musunuz çocuklar; şimdiye dek rasladığım en zevksiz insanlar. İkisi de elli yaşlarında. Hele evi bir görseniz... Korku romanlarında okuduğumuz türden. Karı koca o kadar şişman, o kadar da seks delisi ki... Kadın durmadan Tom'u ayartmaya çalıştı. Korkunç, tam anlamıyla korkunç şeyler.»

Yatak çarşafı parlak ve serindi. Sam gömleğini çıkararak sırtüstü döner dönmez «Şuraya bak!» diye bağırdı. Bir yandan boydan boya aynayla kaplanmış tavanı işaret ederken. öte yandan da yeniden yüksek sesle gülmeye başlamıştı. Aynadaki görüntüsü mor

ipeklilerin üzerinde ufacık ve bembeyazdı. Tom ise mumya gibi sarıp sarmalanmıştı. Gülen yüzleri çocuklarınkini andırıyordu.

Sam'ın eli çarşafın altından kayarak Tom'un gömleğinin içine uzandı. Göğüs adalesinin üzerinde durdu ve parmaklarıyla kabarana dek Tom'un göğüs ucunu okşadı. Erkeklerin meme uçlarının gelişmemiş olması ne de fenaydı... Tom Sam'ın elini tutarak göğsünün okşanmasına engel oldu.

«Sahi, ağızlığı getirdin mi?»

İsteksizce elini çekti Sam ve çantasında ağızlığı aramaya koyuldu.

Bencillik ediyordu, doğrusu.

Esrar kalıbından bezelyenin yarısı kadar bir parça kesti. Ağızlığının ucuna yerleştirdi ve kibriti çaktı. Neşeyle dumanı kurumuş ciğerlerine derin derin çekti. Yaşla dolan gözlerini kırpıştırdı. Sonra, ağızlığı Tom'a uzattı. Tom, paşavari bir tavırla ağızlığı elinde bir süre tuttuktan sonra ağzına götürdü ve dumanı içine çekti. Sıra yeniden Sam'a gelmişti. Dumanı üçer kez içlerine çektikten sonra ağızlıkta işe yarar bir şey kalmadı. Sam yeni bir kibrit daha yaktı; ama kahverengi topak çok kısa bir süre sonra yeniden söndü. Sadece sülfür kalmıştı.

Sam, dikkatli bir tavırla küçücük kül parçasını avucuna koydu ve incelemeye başladı. Bu kül topağında artık en ufak bir canlılık izi bile kalmamıştı. Eli ne kadar da iri görünüyordu! Kocaman bir değneği andıran başparmağıyla avucundaki külü ufaladı. Kül soğumuştu tabii; artık yalnız kuruluğu farkediliyordu.

Uykulu uykulu gülümsedi ve gözlerini kapadı. Dirsekleriyle kendini biraz geriye çekti. Sonra da umur-

samaz bir tavırla avucunu ters çevirerek elindeki külü yatağa döktü.

Tom, yüzükoyun yatıyordu. Kollarını başına yastık yapmıştı. Suratını öbür yöne çevirmiş, duvardaki görüntüsünü seyretmekteydi.

Sam'ın yüzünün tavandaki görüntüsü buz tutmuş bir gözyaşını andırıyordu.

Tom'un kalçalarını okşamaya başladı. Dokunur dokunmaz, biraz irkilmiş miydi acaba? Kabullenmiyordu ama, gerçekte çok çabuk gıdıklanırdı.

Tom, sırtüstü dönerek tavana bakmaya başladı.

Sam, bu kez de onun karnını okşamaya koyuldu. El hareketleri sanki ipnotize edici bir özellik taşımaktaydı. Acaba Tom da içinde aynı şeyleri duyuyor muydu? Anlamak o kadar zordu ki... Tom'un da arzuları uyanmış gibiydi. Esrar etkisini gösteriyordu anlaşılan. Yüz hatları gevşemişti. Aynada kendi görüntüsüne mi bakıp baygın baygın gülümsemekteydi acaba? Kimsenin ne düşündüğü kesinlikle bilinemezdi ki... Hem bilinse bile doğru olduğu nasıl anlaşılabilirdi?

Bu düşünce hoşuna gitti ve gülmeye başladı. Peki ama hiç bir şey kesinlikle bilinemez miydi gerçekten? Biraz önceki fikrini değiştirdi. Çünkü hiç bir şey bilinemeseydi, bu bilinen bir şey olacaktı. Öyle değil mi? Demek gerçekte çok şey bilinemiyordu; ama yine de bilinebilen küçük bir bölümün varlığı da kesindi.

Ne?

Tom, ne demek istediğini anlamıştı. O da gülmeye başladı.

«Olabilir. Yani gerçekte olamaz. Sadece tahmin edilebilir.»

Neden bahsettiğini unutmuştu bile. Aklına biribirleriyle yağ ve şalgam kadar ilgisi olmayan heceler geliyordu. Sahi. Yağ... işte tek heceli bir sözcük. Kısa

düşünceler en iyileridir. Çok lâstikli olur ama gerçekte...

«Gerçekte de ne demek?»

Tom tavandaki görüntüsüne bakıp hafif hafif sırıtmaya başlamıştı. Vücudu gibi aklı da bomboştu Sam'ın. Ama hangisinin dolu olmasını umabilirdi zaten? Sözcüklerle değil, Tom'la tabii. Fakat Tom çok ilgisizdi ona karşı. Elinin okşanmasına bile hiç bir karşılık vermiyordu.

Neredeyse ondan nefret etmek üzereydi Sam. İstediği zaman sevişmeye hazır olduğumu bile bilmiyor, diye düşündü. Ne kadar anlayışsız bir çocuktu bu. Kendisi de gerçekleri ancak esrar içince görebiliyordu anlaşılan. Her şeye rağmen, Tom'u çok ama çok seviyordu.

O sıra, tavandaki ufak, beyaz görüntüsünü nefretle süzdüğünü farketti. Sert hatlı, yabancı bir görüntüydü bu. Beyninde bir şeyler kımıldanmaya başlamıştı. Kafatasının aniden patlayıp ortaya dökülmesinden ve içinin bomboş olduğunun görülmesinden korkuyordu.

Tom'un üzerine eğildi. Göğsünü emmeye ve hafif hafif ısırmaya başladı. Göğüs uçları kabarmıştı Tom'un. Her tarafı alev alev yanıyordu. Yine neler kuruyordu acaba? «Ne düşünüyorsun Tom?»

«Evi; içindekileri... Garip kişiler, değil mi?»

«Boşveer.»

«'Garipçe Bir Roman' Hah!»

«Ne ilgisi var ki?»

«İyi bir tanımlama—»

«Hey! Ne kadar zamandan beri yatıyoruz?»

«Ne?»

«Ne mi?» Güldü. «Aşağı inmemiz gerekmiyor mu?»

«Tuh! Allah bilir bir saattir yatıyoruz burada.»

Suç işlemiş çocuklar gibi aceleyle yataktan indiler. Sam gömleğini giyiverdi; sanki önceden neden çıkarmıştı ki? Daha sonra, kenarları yaldızla kaplanmış beyaz bir kapıya doğru ilerledi. Kapıyı açtı ve banyo dairesiyle karşılaştı.

Her zaman görülebilecek banyolardan biri değildi bu. Duvarları kare aynalarla kaplanmıştı ve bu karelerin aralarına da çentikli altın çizgiler çekilmişti. Karşıdaki görüntüleri kendisine doğru bakıyordu...

Buraya giren herkes gerçekten esrarlı ve cinsellik dolu bir havaya büründüğünü farkederdi.

Tavanda, koyu mavi ışık saçan bir kandil asılıydı. Lâmbaları yakmak için elektrik düğmeleri de vardı ama, Sam onlara dokunmadı bile. Tuvalet, bir taht gibi banyonun öteki bölümlerinden alçak bir tuğla duvarla ayrılmıştı. Banyo yapmak için küvet de yoktu. Onun yerine, üç basamak aşağıda ve bir perdenin gerisinde yarım metrekarelik bir yer vardı. Basamaklar ve banyonun zemini tuğlayla kaplanmıştı. Sam perdeyi araladı. Karşıdaki duvarda musluk ve onun biraz üzerinde de duş başlığı olduğunu tahmin ettiği greyfurt boyunda bir küre durmaktaydı. Her şeyin madenî bölümleri sarı renkteydi. Altın mıydı acaba?

Aşağı inip bir şeyler içtikten sonra yeniden banyoya dönüp vaktini orada geçirmeye karar verdi. Aşağıda içecek alkolsuz bir şeyler vardı herhalde. Kafayı bulmayı severdi. Ama içkiyle değil...

Musluğun yüksekliğini ayarlayarak yüzüne soğuk su çarptı. Eğer bir gün zengin olursa o da böyle bir banyo yaptırmak isterdi. Saçlarını çekiştirdi. Çıkmadan önce banyoya son bir kez sevgiyle baktı. Gerçekten hiç de fena bir banyo sayılmazdı. Yalnız, biraz garipçe miydi acaba?

Düşüncelerini dile getiremeden, başıyla Tom'a banyoyu işaret etti. Ama Tom görmedi bile: çıkmaya hazırlanıyordu.

Kapıdan ilk olarak Sam çıktı —ve durdu. Sotto'nun kocaman gövdesi üç adım ötede sakin sakin onları beklemekteydi. Çıktıklarını görünce elleriyle birtakım hareketler yaptı. Ne? Hareketlerini tekrarladı. Sam etekliğinin cebinden şifre kartını aldı. Açılan iki parmak: G. Hayır. G'de bir parmak açılıyordu. İki tanesi birden H idi. Öteki kolaydı. I. HI. Sam da aynı hareketleri beceriksizce tekrar etti: HI. Sotto'nun yüzüne Grand Teuton'ların üzerinden doğan sabah güneşi gibi bir gülümseyiş yayıldı. Gururla başını salladı ve merdivenlere doğru önden ilerlemeye başladı.

«Ne yaptın?» diye fısıldadı Tom.

«HI! dedim.»

«Hi.»

Sam şifre kartını gösterdi. «Bak.»

Baştan savma bir bakış yöneltiverdi Tom.

Sam kırılmıştı. Merdivenlerden inerken kendi kendine A ile B harflerini çıkarmağa çalışıyordu. N, Y, O, D, E, K. Bayağı kolaydı. T'yi de buldu ve BANYO ile ADET sözcüklerini çıkardı. Sotto oturma odasının cam kapılarını açmadan önce bir an geriye bakınca Sam'ı bu hareketleri yaparken gördü ve gözleri sevinçle parladı. Miggie de iyice sarhoştu. Şimdi hangi harfi çıkarsaydı acaba? C kolaydı. Yalnız baş parmakla işaret parmağı bükülüyordu. **Can, yat, kancık.**

Oturma odası Güzel Ev'in yeni bir şizofrenik sayfasıydı.

Çok geniş bir odaydı. Pahalılıklarından başka hiç bir ortak yönü bulunmayan eşyalar dik açılar oluşturarak yerleştirilmişti. Odanın bir köşesinde, kışa hazırlık olmak üzere kocaman kütükler şöminenin içine yı-

ğılmıştı. Gerilerine yerleştirilen kırmızı ışık, kütüklere plâstik havası vermekteydi. Gri renkli, kalınca düz bir taş şömine rafı görevini görüyordu. Bu taşın üzerinde, içi plâstik üzümlerle dolu hasır bir sepet ve kırmızıya boyanmış iki gemici feneri vardı. Şöminenin iki yanında, modern hatları olan iki uzun ve alçak kanape duruyordu. Bunların arasında da, kimsenin kolaylıkla erişemiyeceği bir uzaklıkta çok alçak, formika bir sehpa vardı. Üzerinde **Time, Life** ve **Sport İllustrated** dergilerinin birer sayıları duruyordu.

Miggie, kanapelerden birinin üzerine sırtüstü yayılmış yatmaktaydı. Kollarından birini kanapenin arkasına atmış, öteki eliyle de içinde buz kalıplarının yüzdüğü bir kadehi kavramıştı. Şişman bacaklarından tekini ileri uzatmış, ötekini de dizden biraz bükmüş ve kanapenin arkalığına vurarak tempo tutmaya başlamıştı. Geometrik, siyah-beyaz bir resmin ortasına pembe bir boya fırlatılmıştı sanki.

Odanın pencereleri de simetrikti. Şöminenin iki yanında birer, öbür duvarlarda üçer pencere vardı. Zebra derisinden yapıldığı anlaşılan perdeler sıkı sıkı örtülmüştü.

Odanın öteki bölümlerinde bu uyum sona eriyordu. En sonunda mimarı da simetri kavramdan sıkılmıştı anlaşılan. Belki de uyarıları dinlenmemiş ve odayı döşeyenler geri kalan her şeyi kendi zevklerine göre yapmışlardı. Boş buldukları her yere ilgisiz büfeler, çini dolaplar, antika iskemleler, arkaya yatabilen deri koltuklar, yastıkları aşırı derece kabartılmış iskemleler, eski püskü masalar modern hatları olan demirden kuş heykelleri, üzerlerine leopar kürkleri serilmiş divanlar, pirinç abajurlar, tavana asılı küre biçimi kandiller, başında taş meyvelerle dolu bir sepet taşıyan bir aşk tanrısı yerleştirmişlerdi. Her şey o ka-

dar içiçe konmuştu ki aralarından geçebilme olanağı yok gibiydi. Kapının karşısındaki bu eşya yığının ötesinde de maundan yapılmış şahane bir bar göze çarpıyordu. Bu barın gerisinde biçimsiz ve bodur bir hizmetçiyi andıran Don Antonio pis pis bakıp sırıtmaktaydı.

«Artık sizden umudu kesmiştik. Yatağı çok mu beğendiniz bari?»

«Beğendik,» dedi Sam.» Kafayı da bulduk.»

«Ha - ha.»

O sırada Miggie atılarak: «İçecek bir şey verin bana,» dedi.

«Bir şeyler içmeğe ne dersiniz?» Don Antonio arkasında içki şişeleriyle dolu rafları işaret etti. «New York'un herhangi bir barında bulabileceğiniz her şey vardır burada. Fazladan bir de Ballantine birası...»

«Ben viski rica etsem.» dedi Tom.

Sam'ın bu isteğe gerçekten canı sıkılmıştı. İkisi de esrardan tam kafayı bulmuşken her şeyi berbat etmenin en iyi yoluydu Tom'un bu yaptığı. Oysa kendisi şu anda hâlâ tam ayılmamıştı; parmak uçları bile sızlamaya devam ediyordu. Ah şimdi karanlık bir yere kapanıp şöyle gürültülü, iyi bir müzik dinleyebilseydi. Banyo bu iş için biçilmiş kaftandı. Muslukları açar, tavandaki gece lâmbasını da yakardı... Burada bayağı başı ağrıyacaktı herhalde. Raflardaki o cam şişeler ona hastaneyi, kavanozlardaki o garip sıvıları anımsatmıştı. Ucuna lâstik bir boru bağladıktan sonra, şişeyi başaşağı çevirip borunun ucundaki iğneyi de damarınıza soksak... İster miydiniz acaba? Hayır!

Don Antonio eline tertemiz bir bez almış, sinirli sinirli barın üstünü siliyordu. «Viski mi? Tabii. Ama hangi marka?»

«Scotch.»

«Scotch whisky yazarken whiskey değil de whisky yazılacağını biliyor muydun? w-h-i-s-k-y.»

«Hayır.»

«Belki ilerde bir kitap yazarken gerekli olabilir. Neyse. Her markadan var; hangisini istiyorsun?»

«En iyisini.»

«Olmaz. Bir ad vermelisin. Öbür barlarda yaptığın gibi.»

«Hangileri var ki?»

Don Antonio karşısındakine bir an tiksintiyle baktı. «Chivas Regal, Old Rarity, Clan Mac Gregor—»

«Bu iyi işte.»

«Hangisi?»

«MacGregor.»

«Eveet, Clan MacGregor geliyor. Üstüne ne koyayım?»

«Biraz su.»

«Tamam.» Sonra Sam'a döndü. «Sen ne içeceksin bakalım?»

«Ginger ale (*), lütfen.»

«Ginger ale mi?»

«Evet. Varsa tabii.»

«Tabii var. Ama sen gerçekten onu istediğinden emin misin?»

«Ginger ale'i severim.»

«Tamam, tamam.» Eğilerek barın aşağısında bir şeyler karıştırmaya başladı. Şangırtı sesleri geliyordu. «Hay Allah kahretsin.» Hemen sonra, elinde tozlu bir şişe tutarak doğruldu.. «Dememiş miydim? Bizde yok yoktur.»

«Çok iyi bir şey,» diyerek Don Antonio'yu des-

(*) Alkolsüz bir içki

tekledi Sam. «Ben de evimde her zaman birkaç şişe ginger ale bulundururum.»

«Tabii.» Suratsız bir tavırla bardakları, buzu ve şişeleri ortaya dizmeye başlamıştı. Ne büyük soytarı, diye düşündü Sam. Ama bir ara yüzünde bir neşe parıltısı görür gibi oldu. Sanki hakkında düşünülenleri tahmin edip herkesle alay ediyordu Don Antonio.

Rafların biraz yukarısında, yirmi beş - otuz kadar üzgün bakışlı çocuğu gösteren bir fotoğraf vardı. Hepsi bir örnek renk giysiler giymiş ve kameraya bakıp yenilgiye uğramış bir takım gibi poz vermişlerdi. Resmin altındaki levhada ise «Manevi Babamız Don Antonio - St. Francis Yetimhanesi» yazılıydı.

O sıra, Miggie kalkıp bara doğru yürüdü. Sam'ı ürküten bir sesle bardağını önündeki tezgâha vurarak, «Beni unuttun anlaşılan Donnie» dedi.

Don Antonio elindeki yeşil Scotch şişesinden Miggie'nin bardağına viski koydu ve içine de iki küçük buz kalıbı attı. Bardak taşmıştı. Miggie bir an durup Don Antonio'yu süzdü. Sonra Sam'a dönerek: «Çocukken çok sevdiğim minik bir farem vardı; ama öldü» dedi. Sözleri ağzında o kadar gevelemişti ki, Sam ne dediğini güçlükle anlayabildi. «Fındık faresiydi. Mukavva bir kutuda beslerdim.»

«Kimse artık bu saçmalarını dinlemek istemiyor,» diye atıldı Don Antonio.

«Ama onlar daha hiç dinlemediler ki.»

«Nasıl olsa, dinleseler de beğenmeyecekler.»

Miggie kararsız bir tavırla parmaklarıyla oynamağa başladı. Tam Sam ona bakıp gülümserken de, sırtını dönüp kanapeye doğru ilerledi. «Anlatacaklarınızı bir ara dinlemek isterdim» dedi Sam. Ama Miggie bu sözleri duyduğunu gösteren en ufak bir hareket bile yapmadı.

Don Antonio içkileri hazırlamakla meşguldü. Acaba o da Miggie kadar içki içiyor muydu? İçerdi tabii; ama herhalde kolay kolay da sarhoş olmazdı. Onu esrar içerken hayal etmeye çalıştı; beceremedi. Tanrı bilir, hayatında aspirin bile almamıştı, maymun herif; Sabahları içkiden bir kez bile başı ağrımış mıydı acaba?

Don Antonio, uzun bir bardak içindeki ginger ale'i Sam'ın önündeki bir peçetenin üzerine koydu Peçetede kırmızı harflerle «Ben yaşlı bir keçi olabilirim; ama sen de oğlak...» yazılıydı. «Yanlış!» diye düşündü Sam. Keçi - cüce ikileminden ne haber?»

Don Antonio, Tom'un kadehini de uzattıktan sonra kendi kadehini kaldırarak: «Kitabının şerefine delikanlı» dedi. «Bu Allahın belâsı ülkede, yedisinden yetmişine herkes dilerim senin kitabını alsın.»

Sam'da bardağını onlarla birlikte şerefe kaldırdı ve ginger ale'i içmek istedi. Ama, bardaktaki sıvının ilâcı andıran pis bir tadı vardı. Öğürdü.

Arka taraftan Miggie'nin «Öööö» diye bir ses çıkardığı ve yere bir şeylerin döküldüğü duyuldu.

Sam, ağzındakileri gizlice bardağa boşalttı. Don Antonio bunu farkederek sordu: «Hayrola?»

«Garip bir tadı var da.»

«Çünkü yeni bir harikam: Scotch ve ginger ale. Gerçekten iyi bir şey içmek ister miydin?»

«Hayır. Ben sadece ginger ale istemiştim.»

«Ha - ha. Sadece ginger ale mi?» Sam'a garip garip baktı. Sonra Tom'a döndü. «Sahi, senin kitabını da bir ara okumak istiyorum. Yanında getirdin mi?»

«Hayır. Hem okumak istiyorum ne demek? Önceden okumadınız mı?»

«Yoo. Ama sonradan ilgimi çekti.»

«Peki, ama, kitabı okumadan onun üzerinde benimle nasıl tartışmaya girebildiniz?»

«Ben hiç kitap okumam ki. Bir adam tutarım; kitabı o okur. Zaten yaptığı tek iş de budur. İyi değil mi? Okuduktan sonra da özetini çıkarıp bana verir. En fazla bir buçuk sayfa...»

«Gerçekten hiç kitap okumaz mısınız?»

«Yılda bir tane bile okumam. Ne gereği var? Ama seninkini okumak istiyorum, Yayıneviyle konuşup bana bir tane yollatsana.»

«Yollatırım tabii. Ama bir kitapçıya gidip almanız sizin için daha kolay ve daha çabuk olmaz mı?»

Don Antonio kaşlarını çattı. «Olabilir; ama o iş hoşuma gitmiyor.»

«Neden?»

«Prensiplerime uymuyor da ondan. Ben seni programıma çıkardım, tamam mı?»

«Tamam.»

«Biraz para ödeyerek programıma herkesi daha çok eğlendirecek cambaz bir köpek de çıkarabilirdim. Ya da hiç para ödemeden kendi kendime bir şeyler yapabilirdim. Ama ben seni çağırdım. Bu da senin, kitabının, kitabı yayınlayanların, hepinizin işine yaradı. Çünkü kitabın satışı arttı. Bütün bunlardan sonra benim kitapçıya gidip para ödeyerek kitabını satın almam, seni programıma çıkarmamın hiç değeri olmadığı anlamına gelir. Ama gerçekte sana ne kadar yardımda bulunduğum ortada.»

«Yayınevinden de böyle dediler.»

«Şu halde, bunun değeri bilinmeli.»

Miggie asık bir suratla geğirdi.

«Kes artık,» diye atıldı Don Antonio hemen. Miggie ise küstah bir tavırla bacağını salladı. Ayakkabısı ayağından fırladı. Yüksek bir yay çizdikten sonra altı

bakır bir gülleye benzeyen ufak bir lâmbaya çarparak devirdi. Bunun üzerine sessizliğinden Sam'ın varlığını bile unuttuğu Sotto, ayakta durduğu köşeden hemen ileri atıldı. Ayakkabıyı alarak Miggie'ye geri götürdü. Miggie şaşırtıcı bir çabuklukla Sotto'yu kulağından kavradı; başını aşağı çekti ve dudaklarını emmeye koyuldu.

«Merak etmeyin,» diye uyarıda bulundu Don Antonio. «Birazdan sızıverir.»

Miggie, öpüşmesine ara vermeden bir şeyler geveledi. Boynunu o kadar ters tutuyordu ki, bunu seyrederken Sam'ın boynu ağrıyacaktı neredeyse.

Sotto, pek kayıtsız bir tavırla eğilmişti. Gözlerini kapamış, Miggie'nin ağzını emmekteydi.

Seyirciler, içkilerini karıştırıyorlardı. Sam, içkisinden yeni bir yudum daha aldı, tadı bu kez de çok pis geldiği için yine tükürdü. Her tarafı büyük bir sessizlik kaplamıştı.

Hiç geçmeyecekmiş gibi gelen iki dakika kadar sonra Miggie'nin başı arkaya düştü. Güçsüz bir hareketle Sotto'nun pantalonunu tutmak istedi. Ama dokunamadı bile ve elini bacaklarının arasına indirdi. Öbür kolunu da başının altına koydu. Gözleri kapandı; ağzı açıldı ve horlamağa başladı. Sotto geri çekildi. Çenesi sırılsıklamdı ama silmeye gerek görmüyordu anlaşılan.

Sotto odadan çıkarken Don Antonio memnunlukla gülümseyerek: «Erkekliği yoktur,» dedi. «Kusursuz uşak: Sağır, dilsiz ve o konuda tehlikesiz. Erkekliğinin olmaması Miggie'yi gerçekten çıldırtıyor. Bunu adeta kendine hakaret sayıyor. Ama zavallı Sotto'nun hiç mi hiç erkekliği yok. Bir keresinde bir şeyler becersin diye ona şehirden kadın bile getirmiştim. Ah, bir bilseniz... Kadıncağızın yapmadığı kalmadı. Güzelce de

bir şeydi ama... Eğer ben bir kadına o işi yapamasam inanın intihar ederim.» Sözlerini bitirdikten sonra Sam'a baktı ve gözleriyle birtakım anlaşılmaz işaretler yaptı.

«Erkekliğini nasıl yitirdi?» diye sordu Sam. O an Sotto, elinde bir battaniye ve gazeteyle içeri girdi. Sam, utanarak bakışlarını kaçırdı.

«Sakın endişelenme. Hiç bir şey duymaz. Kulağının dibinde tabanca patlasa kılı kıpırdamıyor. Kore savaşlarında olmuş galiba.» Don Antonio tezgâhın altından geçerek yanlarına geldi. Şimdi o da bir müşteri gibi ayağını tezgâhın dış tarafındaki ayaklığa dayamış oturuyordu. Tom'a dönerek: «Benim Kore savaşlarında denizci olarak görev aldığımı biliyor muydun?» dedi.

«Yoo. Hayır.»

«Yaa. Askerken başımdan geçenleri bilsen hemen bir kitap yazıp anlatırdın. Hey, iyi fikir be!»

«Ne?»

«Sen hiç otobiyografi yazdın mı?»

«Hayır.»

«Bu çok fena işte. Tecrübeli biri yazsa daha iyi olurdu. Sonra vekilimle konuşurum bu işi. Ama belki sen de yazabilirsin. Akıllı çocuğa benziyorsun.»

«Teşekkür ederim.»

«Bilsen neler becerdim ben. Benim M-1'le bir komünist uçağını düşüren tek kişi olduğumu biliyor muydun?»

«Tüfekle jet mi düşürdünüz?»

«Konvoyun üzerine dalışlar yapıyordu. Çok kişi ateş ediyordu ama onu ancak benim düşürebileceğimi biliyordum. Elimde de Honolulu'da kumarda kazandığım M-l'im vardı. MIG ikinci kez dalışa geçince yanımdaki arkadaşla onu düşüreceğime bahse girdim.

Güldü tabii; ama o Allahın belâsı alet havada patlayıverince suratını bir görmeliydin.»

«Çok garip.»

«Tabii.» Don Antonio karşısındakileri şüpheli gözlerle süzdükten sonra devam etti: «Bunu önceden duymamış olmanıza bayağı şaşırdım. Televizyonda da bir kaç kez anlatmıştım. Hatta bahse girdiğim arkadaşı arayıp buldum bile. Zavallı hayatta hiç başarıya ulaşamamış, ancak bir gemide ikinci kaptan olabilmişti. İşte onu bulup olayın tanığı olarak programıma çıkarmıştım. Gerçekten bunu önceden duymadınız mı?»

«Yoo, duymadım.»

«Ben de hiç televizyon seyretmem,» dedi Sam. Şimdi Sotto'nun battaniyeyle Miggie'nin üzerini örtmesini seyrediyordu. Sotto battaniyeyi örttükten sonra kanapenin yanındaki yere gazete kâğıdını serdi. Miggie'nin başını, ağzı tam gazetenin üzerine gelecek şekilde yerleştirdi. «Peki uçaktaki adama ne oldu. İçinde bir pilot vardı, değil mi?»

Don Antonio şaşırmıştı. «Tabii vardı. Uçak kendi başına uçmuyor herhalde.»

«Tamam. İşte o pilota ne oldu? Sonradan görebildiniz mi?»

«Tatlım,» dedi Don Antonio gülerek: «Havada bir kaç ton yakıt patlarsa, çevrede kurtulan birini araman gereksiz olur. Yok olup gidiverir.»

«Peki bu sizi hiç üzmedi mi? Yani pilotun ölmesi sizi hiç mi etkilemedi?»

«Bilmem? Belki bir ara etkilemiştir. Hem canım, ben uçağa ateş ediyordum; pilota değil. Savaş içindeydi. Pilot da benim gibi görevini yerine getiriyordu. Her ikimiz de bu iş için para alıyorduk. Kişisel bir iş değildi ki...»

«Öldürülmek onun için oldukça kişisel bir iş ol-

sa gerek.» Sam hayatını kaybeden bu Doğulu'ya garip bir yakınlık duydu. «Ayrıca siz bu işi sadece eğlenmek için, önemsiz bir iddia uğruna yaptınız.»

«Yahu, sinirimi bozmayın. Anlamıyor musunuz, vatanınızı kurtarmak için çarpışıyorduk.»

Sam ağır başlı bir tavırla: «Teşekkür ederiz,» dedi.

«Önemi yok. Savaşmak kaçmaktan daha güçtür.» Sonra Tom'a döndü. «Peki sen kaç kişi öldürdün?»

«Hiç öldürmedim.»

«Askerliğini ne olarak yaptın peki?»

«Hiç. Piyade eriydim.»

«Yani hayatında bir kişiyi bile öldürmedin mi? Kaza sonucu bile?»

«Hayır.»

Sam hemen atılarak: «Ben de hiç öldürmedim,» dedi.

Don Antonio, Sam'ın sözlerini önemsemedi bile. «Şu halde birini öldürsen neler duyacağını nasıl bilebilirsin?»

Tom omuz silkti.

«Kitabını ele alalım. Hani şu küçük kızı ezen adamla ilgili bir bölümü var. O adamın neler duyduğunu nasıl bilebilirsin?»

«Kendimi o adamın yerine koyar, her şeyi duymaya çalışırım.»

«Evet ama senin yaptığın o anı gerçekten yaşamakla, duymakla bir olur mu hiç?»

Tom düşünceli bir hal almıştı. «Tabii ki belirli bir olayı gerçekten yaşamakla yaşandığını hayal etmek arasında bir fark olacaktır. Ama bileşim yoluyla başarılı olabilmek mümkündür. Yani gerçekte yaşamış olduğumuz ve o olaya benzer öbür olaylardaki duygularınızı incelersiniz. Bu duygular arasında da tabii bir

benzerlik olacaktır. Böylece, kitabı yazarken olayları bir ölçüde yaşadığınızı söyleyebilirim. Örneğin, benim için bir katilin duygularını anlatmakla normal bir kadının duygularını anlatmak arasında hiç fark yoktur.»

O sıra, Sam atılarak: «Gerçekten Tom'un kitabındaki kadının çok başarıyla incelendiğini söyleyebilirim,» dedi. «Okuyunca çok şaşırmıştım.»

Don Antonio Sam'ı bu kez de duymazlıktan geldi. «O adamın arabasıyla kıza çarpması kitabındaki en önemli olay, tamam mı?»

«Sadece önemli olaylardan biri. Gerçekte ölüm sahnesi kitabımda anlatılmamıştır bile. Olay sahne dışında yer alır. Hem fiziksel olaylar da önemli değildir. Esas önemli olan, yaşlı adamın karakterinin bozuluşunun yansıtılmasıdır.»

«Evet ama, kazanın da hiç anlamı yok mu?»

«Tabii var. Kaza, babanın içkiye olan aşırı düşkünlüğünün sonucunda meydana gelmiştir ve ondaki ahlâk çöküntüsünü ortaya çıkaran bir olaydır.»

«Çok sert kararlar veriyorsun.»

«Düşüncelerimi yumuşatarak söylemem de ondan. Neyse; kitabımda anlattığım türden bir kaza herkesin başına gelebilir. Fakat önemli olan, babanın kızı can çekişir bir halde bırakıp kaçmasıdır. Zaten bu ahlâk çöküntüsü babanın kendi sonunun da habercisidir.»

«Özette o kadarı anlatılmıyordu. Babanın sonu ne oluyor?»

«Önceden de söylediğim gibi, her bakımdan çöker; en-son insanlık kırıntılarını da yitirir.»

«Peki sonunda yakalanıyor mu?» Don Antonio büyük bir dikkatle sorusunun cevabını bekliyordu.

«Kendisi teslim oluyor.»

«Pöh!» Don Antonio öfkeli bir sesle: «Sen buna

mı gerçekçilik diyorsun?» dedi. «Kusura bakma delikanlı ama bir şey bildiğin yok. Bir daha sefere bir şeyler yazmaya başlamadan, bırak da başka birileri senin adına birtakım şeyler araştırsınlar. Bu ülkede arabayla birine çarptıktan sonra kaçanların yüzde kaçı yakalanmıştır, bilir misin? FBI raporlarına göre söylüyorum: Sadece yüzde on biri. Bütün bu istatistiklerden sonra hangi aptalın gidip de teslim olacağını söyleyebilirsin? Yakalanma ihtimali sadece ve sadece onda birken...»

«Kitabı okusaydınız iyi olurdu. Zaten benim anlatmak istediğim de bu. Baba, yakalanmayacağını anlayınca önce gerçekten rahatlar. Ama kısa bir süre sonra vicdanı onu rahatsız etmeye başlar. O çarpışma sahnesinin hayali gözlerinin önünden gitmemektedir; sinirleri bozulmuştur ve her gece kâbuslardan, ezdiği küçük kızın çığlıklarıyla uyanmaktadır. En sonunda da, bir zamanlar hep alay ettiği, yüzüne bile bakmadığı oğluna her şeyi anlatıp yardımını ister. Oğul, en iyi çözüm yolunun her şeyi itiraf etmek olduğunu söyler. Baba da bu öğüde uyarak gidip teslim olur.»

«Bak evlât; şimdi de biraz beni dinle.»

«Suçunu itiraf edip teslim olması çektiği işkencelere son verebilecek tek yoldur. Gerçekten de bu davranışta bulunabildikten sonra kendine olan saygısı artar ve iç huzuruna kavuşur.»

«Yazdıkların hayalden başka şey değil. Sana şunu anlatabilmek istiyorum delikanlı, bir olayı gerçekten yaşamamışsan bunu yaşayan bir insanın duygularını hiç bir zaman bilemezsin. Eğer sen de benim gibi savaşta adam öldürmüş olsaydın, o durumda neler duyabileceğini bilirdin.»

«Peki siz neler duydunuz?»

«En başında, korkarsın. Bu işi gerçekten becerip

beceremeyeceğini bilmezsin bile. Birini öldürürsem acaba arkadaşlarım ne der, diye düşünürsün. Sonra o an gelip çatar. Bir adam karşına geçmiş, seni öldürmek için üzerine ateş etmektedir.. Sen de ateş edersin ve karşındaki ölür. O an duyduğun tek şey sevinçtir. Çünkü hayatta kalan sen olmuşsundur...»

«Bu anlattıklarınız arabanızla küçük bir kızı çarpıp öldürmenizden epey farklı olsa gerek.»

«Benim arabamla çarpıp öldürmek mi?»

«Sadece söz gelimi. Neyse. Hem ben kitabımda savaştan değil, adi bir cinayetten bahsediyorum.»

«İnsanlar her yerde ölüyor. Örneğin, sarhoşun biri gidip öbürünü öldürüyor. Ama, o an öldürenin aklı başında olmadığından, bu gerçekte bir kaza sayılır.»

«İşte bu tür kazaları da ben cinayet olarak kabul ederim.»

«Senin başına da böyle bir şey gelemez mi?»

«Ben, hiç bir zaman isteyerek başka birine zarar verecek harekette bulunmam.»

«Peki, birinin seni ya da kız arkadaşını öldürmek istediğini düşün. Kendini korumak için bir şey yapmayacak mısın?»

«Bilmiyorum. Elimden geldiği kadar böyle bir durumu yaratmamaya çalışırım.»

Don Antonio kendini kaybetmiş gibiydi. Sanki, içkiden iyice sarhoş olmuştu. Sam'ı bir süre karanlık bakışlarla süzdü. Sonra: «Senin kızınla yatmak istiyorum. Bakalım bana engel olacak mısın?» dedi ve Sam'a doğru ilerlemeye başladı.

«Onun isteğine bağlı.»

«Yani benimle döğüşmeyecek misin?»

«Eğer o da sizinle yatmak istiyorsa buna engel olmaya çalışmam, ne işe yarar ki?»

«Hey tanrım. Ne garip adamsın sen. Peki, bak

öyleyse. Şimdi kızının suratının tam ortasına bir yumruk atacağım. Bundan hoşlanan bir tip olduğumu kabul et. Gerekli olduğunu düşünüp suratının tam orta yerine vuracağım şimdi.»

Don Antonio elini kaldırdı; avucunu açtı. Sam, o an gerçekten vurmaya kararlı olduğunu anladı. Biraz irkildi. Sonra yere daha sıkı basmaya çalıştı. Aralarındaki uzaklığı tahmin etmeğe çalışırken de Don Antonio'ya bakıp gülümsedi.

«Hey Tanrım. Bu kız dayak yemekten gerçekten hoşlanacak galiba.» Elini birkaç santim geri çekerek vurmaya hazırlandı.

Ve o an, Tom aralarına girdi. Don Antonio sırıtmaya başlamıştı. Onun yanında ne kadar da güçsüz görünüyordu Tom.

O sıra, korkunç bir öğürtü sesiyle düşüncelerinden sıyrıldılar. Miggie boğazlanıyormuş gibi sesler çıkararak öğürmekteydi. Battaniyenin altındaki gövdesi sarsılıyordu. Bir ara sesi iyice boğuklaştı. «Aaaaaarg—» Ağzı iyice açıldı ve yavaşça gazetenin üzerine kusmaya başladı.

«Pöff.» Don Antonio iğrendiğini gösteren bir tavırla saatindeki bir düğmeye bastı.

Hemen o an, elinde bir havluyla Sotto kapıda belirdi.

«Temizle şunları» diye söylendi Don Antonio. Sotto muhtemelen Don Antonio'nun dudak hareketlerinden ne demek istediğini anlayarak başını salladı ve kayıtsız hareketlerle Miggie'nin yüzünü silmeye başladı.

«Artık yatsak iyi olacak,» dedi Sam. «Oldukça yorucu bir gündü.»

Hemen Tom da başını salladı. Çok çabuk 'evet' diyor diye düşündü Sam. Onun adına bayağı utanmış-

tı. O sıra, Don Antonio'nun biraz önce yapmış olduğu işlerden büyük mutluluk duyduğunu gösteren bir tavırla kendisine bakıp sırıttığını gördü. Kolunu Tom'un beline doladı. Ama bu hareketinin o an çok garip kaçtığını farketti. Bir an önce uzaklaşmak istedi. «İyi geceler,» dedi. «Akşamki her şey için de teşekkürler.»

«Sabah görüşürüz çocuklar. Göreceksiniz, yarın çok iyi eğleneceğiz. »

«İyi geceler.»

Odadan çıkarken Sam bir ara dönüp baktı. Sotto Miggie'yi battaniyelere sarıp sarmalamış, kucaklayıp kaldırmaya çalışıyordu. Don Antonio ise ellerini kalçalarının üzerine koymuş, Miggie'yle Sotto'yu seyrediyordu. Acaba önce hangisine tekmeyi yapıştırsam, diye düşünen bir sirk müdürü gibiydi.

Tom, merdivenleri çıkarken öne geçince, Sam kolunu Tom'un belinden çekmek zorunda kaldı. Kapıyı açıp odalarına girene dek de hiç biri konuşmadı.

«Sence—?»

«Bir dakika.» Odada bir değişiklik vardı. Sam çantasının görünürlerde olmadığını ve hatta yatak çarşafının bile düzeltilmiş olduğunu farketti. Ayrıca yatak da sağda değil solda olmalıydı. Yoksa?... «Yanlış odaya geldik.»

Dışarı çıktılar. Yandaki oda kendilerinindi. Kapısını açar açmaz o güzelim duman kokusunu duydular. Yine kavuşmuşlardı.

Sam benim sandaletlerini fırlatarak yatağa uzandı.

«Suratına gerçekten vuracak mıydı dersin?» diye sordu Tom.

«Kimbilir?» dedi Sam. Tom'un üzgün olduğunu farketmişti. «Herhalde vuracaktı. Sapıklık, değil mi?»

«Öyle.»

«Vursaydı peki, sen ne yapardın?»

«Ona da söyledim ya. Gerçekten bilmiyorum.»

«Beni korumaya kalkışman gereksizdi. Ben zaten önceden tekmeyi yapıştıracaktım.»

Tom gülerek: «Ah koca Sam'ım benim!» dedi. «Her zaman en sade karşılıklar... Ne kadar temiz bir mantığın var.»

«Daha önemlisi, güçlü bacaklarım ve uçları sivri sandaletlerim var.» Sam bacağını havaya kaldırarak adalelerini hayranlıkla seyretti. «Senin mantığın da temiz değil mi?»

«Genellikle. Ama bu tipler—»

«Buraya gelmeyi neden kabul ettin sanki?»

«Anlamıyor musun? Gelmem çok gerekliydi.»

«Neden peki?»

«Sam, görmüyor musun? Bunlar kitabımdaki karakterlerin aynı.»

Gerçekten öyleydi. Don Antonio: Baba— sefih, otorite düşkünü, yeteneksiz, sürekli olarak ilgi çekmek isteyen, cinsel konulara sapıkcasına saplanmış, gittiği her yerde küçük ve budalaca bir kasırga yaratmaya çalışan kişi. Miggie: Anne — başkalarının kanını emerek gelişen, görünüşte kesinlikle kocasına boyun eğen, fakat gerçekte her gün yüzlerce konuda kendi isteklerini kabul ettiren, kendi çevresine ördüğü kozanın içine kapanarak budalalaşan biri. Peki, ya Sotto? Sam, onu da kitaptaki karakterlerden birine benzetmeye çalıştı. Belki de o karakteri açıklığa kavuşmuş, çok az konuşan, kimliğini gizleyen, esrarkeş kızı yakalayıp teslim edeceğine ona yardım eden narkotik büronun garip ajanı... Gerçekte, ajanın kızı tutuklamasına engel olan o gizli aşkı biraz özenti değil miydi acaba? Hem ajan da Yunanlıydı.

Sam, düşüncelerinden sıyrılarak aniden: «Peki, biz kitaptaki kime benziyoruz?» diye sordu.

Tom, sırıtarak omuz silkti.

«Zaten önemi de yok,» dedi. Sam, kızgınca bir tavırla. «Senin kitabın; üstünde senin kafa yorduğun bir şey. Esas benim bilmek istediğim, bu evde nelerle karşılaşacağımız. Tehlikeli bir tip bu Don Antonio.»

«Öyle.»

«Neden gelmemizi istedi acaba?»

«Ben de bilmiyorum. Belki de senin körpe vücuduna göz dikmiştir.»

«Hayır, kitapla ilgili bir şey var. Özellikle kazayla.»

«Televizyonda farkettin mi? Kazadan bahseder etmez hemen nasıl bana saldırmaya başladı.»

«Oysa yazdıklarının onunla en küçük bir ilgisi bile yok.»

«Öyle, bu Don Antonio resmen paranoyok. Onun da arabasıyla birine çarptığını sanıyorum.»

«Çarpıp öldürdüğünü demek istiyorsun. Geyiğe çarptığı gibi... Zavallının çığlığını hatırlıyor musun?»

«Hayır. Hem geyiklerin ses çıkarabildiklerini de sanmıyorum.»

«Ama bu çıkardı.»

«Belki.»

Sözlerine inanılmaması Sam'ı kızdırmıştı. Ama bir süre sonra devam etti. «Miggie'nin seni çok beğendiğini farkettin mi?»

«Kendi kuruntum sanıyordum.»

«Hah.»

«Onunla yatsam kızar mısın?»

«Sanmıyorum.»

Yalancı! Neredeyse kendi yalanına kendi de inanacaktı. Tom'un tekrar kendisine döneceğini kesinlik-

le bilse çok fazla kızmazdı herhalde. Ama geri döneceğinden nasıl emin olabilirdi?

«Onunla yatmak istiyor musun?»

«Artık istemiyorum. Ama o yaştaki bir kadın için de oldukça dolgun vücutlu sayılır, değil mi?»

Demek ki ben de sıska sayılırım!

«Tom, gidelim buradan. Deli olacağım.»

«Neden bu kadar acele ediyorsun?»

«Başımıza kötü şeyler gelecek.»

«Ne gelebilir?»

«Bilmiyorum.»

«İstediğimiz an çekip gidebiliriz. Ama bak; ne kadar büyük bir fırsatla karşılaşmış durumdayız.»

«Neden?»

«Don Antonio çok önemli bir adam da ondan. İsterse bize gerçekten büyük yardımlarda bulunabilir. Onun sayesinde kimlerle tanışabileceğimizi bir düşün.»

«Şimdiye dek kimseyle tanışmadık ama.»

«Açıkçası, ben burada başkalarının da olacağını sanmıştım. Ama bütün bir hafta sonunu sadece sizlerle geçirmek istemesi de büyük bir iltifat doğrusu.»

Ne saçma söz diye düşündü Sam. Biyoloji dersinden aklında kalanlara göre, kadında büyük dudağı meydana getiren kıvrımlar, erkekte torbaları taşıyan skortum'u oluşturdu. Bu da Antonio'nun öbür insanlardan hiç farklı olmadığını gösteren bir delildi.

«Pekâlâ,» dedi. Bir süre önce içtiği esrardan gözleri yanıyordu. Canı sıkkın bir tavırla gözlerini ovaladı. «Sahi, kafayı yeniden bulmaya ne dersin?»

«Şimdi olmaz.» Tom yanına yüzükoyun uzandı. Dirseklerini yatağa dayayıp onu süzmeye başladı. Pek dinç ve çekici bir görünüşü vardı. «Bak, gene unutuyordum!»

«Neyi?»

«Banyoyu görmedin daha, değil mi?»

«Hayır.»

«Ne büyük kayıp! Gel bak.» Yataktan atladı, Tom'u elinden tutarak banyoya doğru sürükledi. Bir sihirbazın abartılmış hareketlerini taklit ederek kapıyı açtı.

Ama banyo bu kez o kadar şahane görünmemişti gözüne.

«Güzelce bir yer. Galiba dişlerimi fırçalasam iyi olacak» diyerek Tom, banyonun ışıklarını yaktı. Şimdi, banyo biraz önceki güzelliğini bile kaybetmişti. O sıra lâvabonun yanında asılı duran iki diş fırçası gözlerine ilişti. Don Antonio sözünü tutmuştu...

«Hiç romantik değilsin.»

Tom diş fırçalarından pembe olanını seçip üzerine diş macununu sürdükten sonra: «Banyolarla ilgili bir romantizmim pek yoktur» dedi.

Sam mavi diş fırçasını aldı. Nane kokulu, açık yeşil renkli ve son derece köpüklü olan diş macunuyla tam dişlerini fırçalarken de aklına Miggie'nin kusması geldi. Hemen tükürüp ağzını çalkalamaya başladı. Miggie de bir zamanlar umut dolu, incecik bir kızdı herhalde, değil mi?.

Yaşlanınca sadece zevklerim için yaşayacağım, diye düşündü. Ama Miggie'nin yaptığı gibi değil. Tom'a benzeyen genç bir çocuk bulacağım. Beni de çok sevmeli, tabiî. Bir dağın tepesindeki şatomu bol bol esrarla doldurup onu da yanıma alacağım. Durmadan bol şekerli çay içip baklava yiyeceğim. Buradakinden çok daha güzel bir banyom da olacak, tabiî.

O sıra Tom sifonu çekti. Gömleğinin düğmelerini çözerek banyodan çıkarken de bir ara durup Sam'ı ensesinden öptü. «Bir dakika sonra horladığımı du-

yarsan şaşma,» dedi. «Çünkü gerçekten çok yorgunum.»

Pekalâ, öyle olsun, Tom.

Birkaç saniye sonra yatağın gıcırtısı duyuldu ve yatak odasının ışığı söndü. Sam, banyodaki tavana asılı mavi kandilden başka tüm ışıkları söndürdü. Şimdi, aynalar donuk mavi bir ışığın altında parlamaktaydı.

Sanki denizin çok altına dalmış gibiydi, Sam.

Aynaların kenarındaki altın çizgiler yüzeydeydi, kendisi de her şeyin içinde.

Banyonun her yanında sayısız odalar vardı; ama o tümünün içinde.

Banyonun dev gibi musluğunu ayarladı. Su şimdi çok büyük bir tazyikle ılık ılık akmaktaydı.

Elbiselerini çıkararak yatak odasına fırlattı. Üzeri kare aynalarla kaplanmış olan kapıyı tekrar kapattı.

Göğüsleri mankenlik için biraz fazla büyüktü; vücuduna gelince mankenlikten başka işe yaramayacak kadar inceydi. Ama uygun açıdan bakılırsa, bayağı güzel de gözükebilirdi.

Cam gözler.

Cam vücut.

Cam, cam, cam. Sözcük anlamını yitirmişti. Milyonlarca, değişik yeni görüntü doğabilmek için sıra beklemekteydi.

Su sadece topuklarına gelebiliyordu. Oturdu; bacaklarını uzattı ve beş görüntüsünü birden seyretmeye koyuldu. Hayır; altı görüntüsünü birden. Her duvarda birer tane, bir tane tavanda ve bir tane de suda. Aniden büyük bir yakınlık duydu onlara karşı.

Sırtüstü uzandı. Su, ağız düzeyine ulaşmıştı. So-

luğunu burnundan almaya başladı. Suyun göğsüne yaptığı basınç da çok artmıştı.

O sıra aynalardaki görüntülerinin kaybolduğunu farketti.

Ve hemen hızla doğruldu.

Ağırlığını kollarına vererek, musluğun altına sırtüstü uzandı. Su hızla göğüslerine çarparak süzülüyordu.

Bir âşığın elleri gibi.

O sıra su başına çarptı. Saçları yosunların vahşi kollarını andırırcasına yüzüne, boynuna dolandı.

Çevresini göremiyordu.

Su beline kadar yükselmişti. Hızla doğruldu. Büyük bir dalga karşı duvara çarparak parçalandı.

Su ne kadar yükselirse yükselsin, nasılsa hemen ayağa kalkabilirim, diye düşündü.

Dizlerini tuttu. Damlalar göğüslerinin üzerinden süzülüyordu.

O sıra, kaşı duvardaki görüntüsünün boğulmaya başladığını farketti.

Suyun en diplerinde, duvarın kenarında, ufak, peltemsi, zehir saçan kollarıyla birtakım yaratıklar kımıldanıyordu. Yaklaşıyor, sonra hızla uzaklaşıyorlardı. Bazılarının rengi gök mavisi, bazılarının zehirli bir kırmızıydı. Ama bu renkler bile suyun çok derinliklerinde farkedilmiyordu.

Esrardan hayal mi görmeğe başlamıştı ne?

Yeter artık!

Kararlı bir tavırla ayağa kalkarken, bu garip canavarlar da bir bir kayboluyordu. Musluğu kapadı. Su dizlerinin üzerinde bir düzeye gelmişti. Sabunu almak için ileriye uzandı. Ne garip oluyordu bu yükseklikteki bir suyun içinde yürümek.

Saçlarını sabunlarken, aynadaki görüntüsü de

kır saçlı, yaşlı bir kadıncağız oluvermişti. Ama uzun süre düşünmek bile istemedi bu konuyu.

Şimdi başını sabunlayışı, tüm kötü düşüncelerini uzaklaştıran dinsel bir tören havasına bürünmüştü.

Ayaklarının dibinde de yine bir şeyler kımıldanmaya başlıyordu galiba.

Yetti artık, ama...

Sabunlamak için ayağını sudan çıkardı. Tekrar suya sokarken de köpükler suyun üzerinde kaldı.

Hiç bir yerimde sabun kalmamalı, diye düşündü.

Kendini gri renkli ılık suyun içine bırakıverdi. Soluğunu tutarak suyun altında kalmaya çabalarken, hızlı hareketlerle vücudunu ve saçlarını ovalıyordu. Birkaç saniye sonra bu iş de bitmişti; doğruldu. Ayak, yordamiyle basamakları buldu ve hızla dışarı çıktı.

Havlu ne kadar da yumuşaktı? Saçlarını kurularken mürekkebi andıran ve yüzeyi pırıl pırıl parlayan su birikintisine bakarak, biraz önce onun içinde durmaya nasıl cesaret edebildiğini düşündü. Sonra, bu kirli suyu boşaltacak kolu çekti. Sular aniden karıştı ve gürleyerek boşalmaya başladı. Sam, kurulanmasını bitirdiğinde bir damla su bile kalmamıştı banyoda.

Mavi ışığı da söndürerek yatağa doğru ilerledi. Çarşafı kaldırıp içine girerken, arkasını dönmüş uyumakta olan Tom'un kıpırdandığını farketti. Sevgiyle ona sarıldı.

İyi ki uyuyordu Tom; yoksa dayanamayıp ona banyoda gördüğü hayallerden bahsedebilirdi. O da önce bir kahkaha atar, sonra dikkatli dikkatli suratına bakmaya başlardı. Hiç hoşlanmıyordu Tom'un bu huyundan. Genellikle böyle garip korkulara kapılmaya başladığı zamanlar Tom'a bir şey farkettirmeme-

ye çalışırdı: Gecenin geç saatlerinde, şehrin en pis, en tehlikeli yerlerinde yürüyüşlere çıkar; kafasını yastığının altına sokarak uyumaya çalışır ya da sürekli olarak gülümseyen bir yüzle köşeye çekilir, saçma sapan kitaplar okurdu. Yeniden Tom'un beğendiği Sam olana dek...

Derinin deriye değişinden doğan serinlik sıcaklığa dönerken uyumaya başlamıştı.

Ü Ç

En iyi uyku hatırlamadığın uykudur.

Sam, burnunu yastığa bir domuz gibi bastırdı.

Büyük bir istekle Tom'a uzandı; ama Tom orada değildi.

Parlak çarşaflar incecikti. Şilte çok yumuşaktı.

Odada garip bir aydınlık vardı.

Huysuz bir tavırla, üzerine dolanmış olan çarşaflardan kurtulmaya çalıştı. Görmek istemediği hayaller gözlerinin önünde oynaşıyordu. Gözleri kaşınıyordu; ciğerlerinde de bir kuruluk vardı. Kalın, yeşil perdelerin arasından hafif bir ışık süzülmekteydi.

Tom yanında değildi.

Pencereye doğru ilerledi ve perdenin ucunu kaldırarak dışarı baktı. Parlak güneş ışığı gözlerini kamaştırdı; ışıktan kaçan bir köstebek gibi hemen geri çekildi.

Tom belki de banyodaydı.

Hızla banyo kapısını açtı ve ışığı yaktı. İçerde kimse yoktu.

Bu sabah her şey gözüne aşırı süslü ve çirkin geliyordu. Aynadaki görüntüsünde bile bir hantallık vardı; cildi de haşlanmış yumurta gibi dirilikten uzaktı sanki. Diş fırçasını almak için aynanın önünden çekilirken, görüntüsüne bakmamaya çalışıyordu. Çantasının içini karıştırmaya başladı. Esrar kalıbıyla küçücük ağızlığı eline geldi. Bir an durdu; sonra ara-

maya devam etti. Plâstik diş fırçası da dipteydi işte. Onun verdiğini kullanacağıma kendi diş fırçamı kullanırım daha iyi, diye düşündü.

Evden diş macununu da getirmişti. Banyoya döndü. Dişlerini fırçalarken gözünü musluktan ve pembe renkli lâvabodan ayırmamaya çalışıyordu. Ama bir ara dalarak aynaya baktı. Karşısında siyah saçlı, gözleri kanlanmış, huysuz bakışlı, ufacık burunlu ve ağzı köpük içinde olan bir yüz gördü.

Ben de kısa bir süre sonra yaşlı bir kalıncağız olacağım, diye düşündü.

Büyük bir kızgınlıkla tükürdü; yüzüne bol bol soğuk su çarptı; sonra da çok sert hareketlerle yüzünü kuruladı. Ve tekrar aynaya baktı: Cildine pembe bir renk gelmişti, ama saçları dağınıktı ve gözlerinde de hâlâ sinirli bir anlam vardı. Çabuk çabuk saçlarını fırçalarken, 'Allaha şükür, Tom beni bu halimle görmedi' diye düşünüyordu.

O beğenmediği elbiseleri hızla giyerek odadan çıktı.

Koridorda kimse yoktu, ev sessizliğe gömülmüştü. Hiç ses çıkarmamaya dikkat ederek ilerledi. Yalnız başına şöyle bir ortalığı kolaçan etmek istiyordu. Ama o an merdivenin dibindeki bir sütunun yanında dev gibi bir gölge belirdi: Sotto mutlu bir tavırla kendisine gülümsemekteydi.

Sam da gülümsedi ve gerekli el hareketlerini güçlükle hatırlayabildikten sonra da **merhaba** dedi.

Sotto çok memnun olmuştu. Hemen bu selâma karşılık verdi ve başıyla kapıyı işaret etti. Bunun üzerine Sam, kolunu 'Dur' anlamında kaldırdıktan sonra etekliğinin cebinden harflerin karşılıklarını gösteren listeyi çıkardı.

Kahvaltı? Sam, soran bakışlarla baktı.

Sotto şaşırmıştı; ama hemen toparlandı. Sam'ın elinden listeyi alarak K harfini işaret etti ve bu harfin nasıl yapılması gerektiğini gösterdi. Sam Sotto'nun hareketlerini tekrar etti. Sotto yine başını salladı ve Sam'ın yanlış duran baş parmağını kibarca düzeltti. Ve tatmin olmuş bir tavırla ilerleyerek yemek odasının kapısını açtı.

Oturma odasının tersine, burası çok sadeydi. Duvarlar ve dört buçuk metre yüksekliğindeki tavan bembeyazdı. Koyu renk tahta kirişlerin varlığı odada bir uyuşum eksikliği yaratmaktaydı. Kurşundan yapılmışa benzeyen modern görünümlü bir avize dikkati çekiyordu. Sert kıvrımlarıyla ampullerini gizleyen bu avize, uzun ve dar bir masanın çok yakınına kadar inmekteydi.

Karşılıklı iki duvarın tam ortasındaki tablolar, insanların birbirleriyle çekişmekte olan duygularını temsil etmekteydi. Üslûplarından her ikisini de aynı sanatçının yapmış olduğu anlaşılıyordu. Ancak resimlerden birinde, rahat bir üslûbun yanı sıra, renklerin neşeli çığlıkları, ötekinde kahverengiler ve siyahlar içindeki bir sıkıntı havası farkediliyordu.

Islanmış siyah bir ipekli gibi parlayan masa, on iki tane siyah tahta iskemleyle sıkı sıkı çevrelenmişti. İskemlelerin sırt dayama yerleri, rejisörlerinkini andırırcasına, kırmızı ve geniş kadife bandlarla kaplanmıştı. Masanın ortasındaki bir vazonun içinde çok büyük ve sarı renkli on iki plâstik gül vardı. En uçta, Miggie çilek reçeli sürülmüş kızarmış ekmeğini neşeyle sallıyordu.

«Günaydın şekerim, gel bu yana otur.» Sam, söz dinleyen bir tavırla ilerledi ve Sotto Miggie'nin yanındaki bir iskemleyi getirene dek bekledi. İskemle-

nin oturma yeri çok sertti ve dışa doğru bükülmüş arkalığı Sam'ı rahatsız ediyordu.

Sotto, yemek listesinin yanı sıra bir kalem de getirerek Sam'ın önüne bıraktı.

«Sakın omlet isteme şekerim,» dedi Miggie atılarak. «Hiç beceremez.»

O sıra Sotto, listedeki «Fransız usulü Omlet» yazısını göstererek ağzını şapırdattı. Sam esneme taklidi yaparak başını salladı. Sonra da listedeki «Greypfrut suyu», «Kızarmış ekmek» ve «Kahve»yi işaretledi. Sotto, anladığını gösteren bir tavırla başını salladıktan sonra listeyi alarak mutfağa döndü.

«Bu sabah şahanesin,» dedi Miggie. Gözleri kan çanağına dönmüştü ama neşeyle parıldıyordu. «Sahi, senin adın neydi?»

Sam bir ara dalarak, parmak işaretleriyle adını hecelemeye çalıştı. Sonra kendine geldi ve «Sam» dedi.

«Ah, tabii. Benim adım da Miggie.»

«Biliyorum.»

«Nedense kadın adlarını hiç hatırlayamam. Garip değil mi? Erkek adlarını da hiç unutmam. Arkadaşının adı da Tommy, değil mi?»

«Tom.»

«Çok akıllı bir çocuk.»

Sotto kristal bardaktaki üzüm suyunu getirip Sam'ın önüne koydu. Sam, gizlice kucağına yerleştirmiş olduğu şifre kâğıdına göz atarak **Greyfuit** sözcüğünü hecelemeye çalıştı. Sotto anladığını gösteren mutlu bir tavırla başını salladı, aynı el hareketlerini şimşek hızıyla tekrar ettikten sonra odadan çıktı.

Miggie, çekingen bir sesle: «Evli misiniz?» diye sordu. «Yani Tom'la sen. Pek anlayamadım da...»

«Hayır, değiliz.»

«Eğer ondan hoşlanıyorsan, evlenmemen büyük hata. Hoş belki de fazla parası yok diye evlenmemişsindir.»

«Artık parası var.» Sam üzüm suyundan bir yudum tattı. Hiç de fena değildi, doğrusu. Yıllardan beri üzüm suyu içmemişti. «Sahi, bu sabah Tom'u hiç gördünüz mü?»

«Biraz önce taraçada Donnie'yle sohbet ediyorlardı.»

Sam, para konusundaki düşüncelerini yeterince açıklığa kavuşturmadığını anımsayarak: «Para bizim için önemli değildir,» dedi.

O sıra Sotto içeri girerek kahvesini ve kızarmış ekmeğini getirdi. Sam işaretlerle **teşekkürler** demeye çalıştı; ama yine K'yı unutmuştu. Zaten nasıl olsa Sotto bu çabalarını farketmemişti bile.

«Bütün gününüzü yatakta geçiremezsiniz, ama.»

Bu sözler Sam'ı çok kızdırmıştı. «Onu demek istememiştim,» dedi. «Para olmadan da yapılabilecek çok şey vardır.»

Miggie elini kaldırarak: «Bir kadın için, şekerim,» dedi, «en önemli şey güvenlik duygusudur. Anlamı olan ve güven içinde yaşamanı sağlayabilecek tek şey de paradır. Şu an cebinde bir kuruş olmadan sokağın ortasında yapayalnız kalsan, şimdi önemli saydığın o şeylerin en ufak bir anlamı kalır mı?»

«Geçmişte yalnız kaldığım zamanlar da oldu.»

Miggie bu sözleri önemsemedi bile. «Bir kadın her zaman geleceğini düşünmelidir. Gerçekten yakışıklı bir delikanlının senin için önemi olabilir. Ama yaşlanıp güzelliğini kaybetmeye başladığın andan sonra bu önem de çok ama çok artacaktır. Tom iyi bir çocuk belki; ama eğer onunla sadece gününü gün etmeye çalışıyorsan kendine yazık edersin.»

«Hayır.» Kadın gerçekten haklı mı acaba?

«Peki senden bıkınca ne yapacaksın?»

«Daha önce ben ondan bıkabilirim.»

«Hayır. Yüzde doksan dokuz, ilk bıkan hep erkektir. Onları, sana âşık olduklarını sandıkları ilk anlarda elde etmeye bakmalısın. Ancak o zaman elde edilebilirler zaten.»

«Çok hesaplı bir iş olmuyor mu?»

«Ne olursa olsun, her kız bunu kafasına sokmalı. Ben de gençken en azından bir düzine zengin âşığıma yüz vermedim. Ama bir gün yüzümdeki kırışıklıkları farkettiğimde ne kadar yanlış bir yolda olduğum kafama birden dank etti. Donnie'ye rasladığımda da önümde ancak bir iki gençlik yılım kalmıştı. Ve bu kez fırsatı kaçırmadım. Kesinlikle evlenmelisin; mümkün olduğu kadar genç yaşta ve gerekirse de sık sık...»

«Evlilik bir tuzaktır.»

«Ah şekerim, korkarım şu kadın derneklerinin saçmalıklarını dinlemişe benzersin. Evlilik tabii bir tuzaktır. Ama önemli olan avlanan değil avlayan olabilmek. Eğer rahat etmezsen, her zaman için boşanma olanağı yok mu? Ayrıca, boşandığın adam zenginse hayatın geçmiştekinden daha iyi bile olabilir. Yani, sonuç olarak kesinlikle evlenmelisin.»

«Ama tanıdığım tüm evliler mutsuz...»

«Belki de. Yalnız bir şey biliyorum, evlenmeselerdi daha da mutsuz olabileceklerdi. Zaten mutlu olmayanlar, hayattan çok şey bekleyen, gerçekçilikle hiç ilgisi olmayan kişiler, kayıtsız şartsız bağlılıktan filân bahseden tipler...»

«Ben de Tom'dan başka kimseyle yatmıyorum.» Ama sözleri, şu an Sam'a bile budalaca gelmişti.

«Bak, ne fena! Evlenmiş olsaydın, kendini hiç

böyle bir sıkıntıya sokmayacaktın bile. Evlenince tabii başka erkeklerle de yatacaksın. Erkekler de başka kadınlarla yatacaklar. Taraflar bunu kabul ettikten sonra, evliliklerinde çok mutlu olabilirler. Hem evlilik her şeye bir kesinlilik kazandırır ve bunun kadın için ne kadar önemli olduğunu biliyorsun. Sözün kısası, Tom'un parası varsa ne yapıp yapıp onunla evlenmeye çalış. Bak şekerim, bir erkeğin kadından istediği en önemli şey yatak arkadaşlığıdır. Bunu da sen ona verebildikten sonra, evlenmemeniz için bir neden kalır mı?..»

«Kadının da erkekten istediği bu arkadaşlık değil midir?»

«Tabii. Ama kadın bunu kurnazlıkla elde etmelidir. Kadınla erkeğin anatomik yapıları değişik, şekerim. Erkek istemedikten sonra kadın erkekle yatamaz bile, değil mi?»

«Galiba haklısınız.» Sam'ın aklı iyice karışmıştı.

«Haklıyım tabii, güzelim. Ekmeğini de hâlâ yemedin. Başka şeyler ister misin?»

«Hayır. Hiç aç değilim.»

«Ben de.» Miggie üzerindeki reçeli yaladıktan sonra ekmeğini bıraktı. «Şahane bir perhizdeyim,» dedi. «Doktor bile iyi bir kahvaltı etmeme izin verdi.» Bir parça reçel alt dudağına sürülmüştü. Miggie onu serçe parmağıyla ağzını ittikten sonra devam etti. «Neyse, önemli olan yalnız New York'da bile daha binlerce yakışıklı gencin bulunduğunu unutmamandır. Donnie'yi çekici buluyor musun?» Bunu sorarken sesindeki sertleşme dikkati çekiyordu.

«Tabii.» Pek inandırıcı konuşamamıştı galiba. «Gayet çekici.»

«Çok iyi. Onunla yatmak ister misin?»

«Oh, hayır. Hiç sanmıyorum.»

«Çok iyi bir âşıktır ama. Hele donanımını bir görsen...»

Sam, aniden otomobildeki konuşmaları hatırlayarak; «Ama, sizi arabayla almadan önce, hasta olduğunuzu söylemişti. Kesinlikle cinsel ilişkilerde bulunamazmışsınız.»

Miggie aniden kahkahalarla gülmeye başlamıştı. «Bak sen! Ne kadar da ilginç. Gerçekten böyle bir şey dedi mi?»

«Dedi tabii. Kansere yakalanmışsınız...»

«Yarabbim! Ne kadar da güzel...» Gözlerinden yaşlar gelene dek güldü. «Bitti mi?»

«Doğru değil mi?»

«Bak bu daha da gülünç. Bunlara gerçekten inandın mı sen?»

«İnandım ya.»

Miggie yeniden kahkahalarla gülmeye başladı. Sonra, birden ciddileşti. «Donnie, kuzu gibidir,» dedi. «Yalnız biraz haylazcadır; biraz da yalan söylemeyi sever. Bu sözlerimi sakın unutma.»

«Olur.» Odaya bir sessizlik çökmüştü. Sam, önündeki kızarmış ekmeğe baktı; hiç de aç değildi doğrusu.

Miggie parmağını yaladıktan sonra tabağındaki ekmek kırıntılarını toplamaya başladı. «Eğer yapılacak başka işin varsa, burada ben varım diye oturman gereksiz,» dedi. «Hem sıkıcı bir tip olduğumu da biliyorum.»

«Yoo. Hiç de sıkıcı değilsiniz.»

«Ben biraz daha ekmek yiyeceğim galiba. Sen de başka bir şey daha istemediğinden emin misin?»

«Sabahları genellikle sadece bir bardak kahve içerim.»

«Jelâtinli yılan balığından bir tatsaydın...»

«Açıkçası, Tom'u bulsam iyi olacak.»

«Nasıl istersen. Yüzme havuzu geride, tepenin biraz aşağısında. Üstündekileri de orada değiştirebilirsin.»

«Teşekkür ederim.» Sam kalktı ve geri geri uzaklaşmaya başladı.

«Eğer bir şeye ihtiyacın olursa Sotto ve Donnie'den iste. Sana yardım etmekten zevk duyacaklarına eminim.» Miggie, elini sallayarak: «Rahatına bak,» dedi. «Bir şey içmek istersen, bar oturma odasında.»

Sam, kapıya doğru ilerledi.

«Ha - ha, kanser ha! Bu kadarı da çok ama.»

Sam, hafifçe elini salladı ve kapıyı kapadı. Kendimi gerçekten hiç iyi hissetmiyorum, diye düşünüyordu. Bir an önce buradan kurtulmalıyım. Ama hayır. Madem geldim, dayanmam gerek...

Peki, Tom neredeydi?

Tepedeki pencereden süzülen ışık, son derece geniş olan antreye sarımtırak bir renk vermişti. Ne kadar güzel, diye düşündü Sam. Sonra, sanki evin asıl sahibiymiş gibi sert adımlarla merdivenleri çıktı, koridorda ilerlemeye başladı. Tam oda kapısını açarken koridorun öbür ucunda, koyu renkli bir şeyin kıpırdandığını görür gibi oldu. Yeniden dikkatle baktı. Bu kez bir şey göremedi ve odaya girdi.

İlk anda, yeniden yanlış bir odaya girdiğini sandı; çünkü yataklar yapılı, perdeler açık ve her şey yerli yerindeydi. Ama o sıra yatağın ayak ucundaki çantası gözüne ilişti. Hemen koşarak çantasını karıştırmaya başladı ve yaldızlı kâğıda sardığı esrar kalıbını buldu. Peki yatakları kim yapmıştı? Sotto mu? Evde başka uşaklar da olabilirdi ama. Herhalde yatakları da onlar yapmışlardı... Pencereye doğru ilerledi.

Oda doğuya bakıyordu. Tam karşıdan gelen güneş ışınları gözlerini kamaştırdı. Dışarıda, doğa tüm neşe ve canlılığıyla yaşamını sürdürmekteydi.

Şu an bile yüzlerce karınca çimenlerin üzerinde bir o yana, bir bu yana gitmekte, hassas antenleriyle konuşmakta, yerlerden yiyecek kırıntıları toplamaya çalışmakta, tarla fareleri, köstebekler, ağaçkakanlar yeşilliklerin arasında bir şeyler bulabilmek umuduyla sürekli koşup durmaktaydı.

Sam, karıncalarla ilgili düşüncelerini beğenmişti. Bir masal uydurmaya karar verdi:

Günlerden bir gün, karıncanın biri yerde ufak bir çikolata kırıntısı bulmuş ve yuvasına götürmüş. Kraliçeleri de herkesin bundan bir parça tatmasını buyurmuş. Bu işle de piskoposunu görevlendirmiş. Ama yuva o kadar kalabalıkmış ki, herkesin payına çukolatanın ancak bir zerresi düşebilmiş. Böylece de hiç bir karınca onu doya doya tadamamış. Ağızlarında sadece bir an için kendilerine zevklerin en güzelini duyurabilen bir tat kalmış, o kadar. Böylece de bütün karıncalar o zevki bir kez daha tadabilmek için yuvalarından çıkarak her yerde çukulata kırıntısı aramaya koyulmuşlar. Kırıntıyı bulan karınca için kraliçenin tahtının yanına kadife bir yatak yapmışlar, onu orada nektarla beslemeye başlamışlar. Bütün gün sırtüstü yatıp dinlenen, durmadan da şişmanlayan bu karınca arada bir o eski zevki hatırlayarak derin derin içini çekermiş. Yakınları bile yanına özel izinle gelebilmeye başlamışlar. Sevdiği bir kuzeni yanına yaklaşarak: «Tadı gerçekten nasıldı?» diye sorunca da gözleri parlamaya başlar, derin bir soluk alır, karnı miniminnacık şişer, bakışlarını tavana çevirir ve derin derin inlermiş. Bunun üzerine karşısındaki başını öne eğer, düşünceli düşünceli odadan çı-

karmış. Dış kapıdaki muhafızlardan, çıkıp o tadı arayabilmek için izin almaya çalışırken de muhafızlar onunla alay eder, kaba şakalar yaparlarmış. Ama gerçekte, kalplerinin bir köşesinde onlar da bu büyük isteği ve yalnızlığı duyarlarmış. Kraliçeye gelince, o bütün bu işlerden çok memnunmuş. Çünkü hizmetçileri çukulata kırıntısının bir eşini bulabilmek için durup dinlenmeden çalışırken yuvalarını da yiyecekle doldururlarmış. Aslında kraliçe bu efsanevi kırıntı için büyük bir istek duymuyormuş. Çünkü kuşaklar boyu başkalarının sırtından geçinmesinin sonucu olarak, zaten tat alma duygusu çoktan körlenmiş.

Sam, uydurmaya çalıştığı bu masaldan da sıkılarak gözlerini oğuşturdu. Yeniden yatsam mı acaba, diye düşündü.

Gözlerini kırpıştırdı.

Dışardaki bir çınar ağacının dalına konan pis bir kuş da durmadan şakıyordu. Artık buna da dayanamam doğrusu, diye düşündü ve güldü. Kuş galiba bir karınca yakalamıştı.

Kuşun ötüşünü taklit etmeye çalışırken, üzerindeki yorgunluk da yavaş yavaş kayboluyordu. Hem Don Antonio ve karısı belki de son derece iyi insanlardı. Tom'un kitabıyla onlar arasında kurduğu ilişki sadece kendi kuruntusu da olabilirdi. Hem Don Antonio gerçekten böyle bir kaza yapmış olsa bile, ona neydi?.. O sıra ağaçtaki kuş onu görerek kaçtı. Normal değillerdi herhalde. Ama zırdeli olsalar bile, burada iyi bir hafta sonu geçirmelerine bir engel değildi bu...

Karşısındaki görünüm şahane sayılabilirdi; çok bakımlı bir golf alanını andırıyordu. Önündeki geniş alana ağaç ve çalı kümeleri, ilk bakışta düzensiz et-

kisini bırakan, ama gerçekte belirli bir düzensizliğin tekrarı sayılabilecek bir şekilde dikilmişti.

Tepenin yüz metre kadar aşağısında, otuz metrelik, olağanüstü büyüklükte bir meşe ağacı göze çarpıyordu. Siyah gövdesi yapma olduğunu ortaya koyan aşırı sert kıvrımlarla bükülmüştü. Bir ressamın hastalıklı hayal gücünden doğmuş gibiydi. Tam anlamıyla saçmalıktı. Hem ayrıca, ağacın toprağa yakın bölümlerinde köke benzer bir şey de görünmüyordu. Dümdüz ve yemyeşil bir halının tam ortasından sadece gövde ve dallarıyla ortaya çıkıvermişti. Çevresinde de yere düşmüş bir yaprak bile göze çarpmıyordu. Sam'ın New York'taki dairesinde, herhalde buradaki tüm arazidekinden daha fazla çöp vardı.

Ama, hayır! Daha doğal bir görünüm verebilmek amacıyla, eşkenar üçgen şeklindeki bir alanda özellikle bir miktar çöp biriktirilmişti. Fakat bu alanın sınırları öyle kesin çizilmişti ki, verilmek istenen doğal görünüş hiç başarılı olamamıştı ve tiyatrolardaki sahte dekorları andırıyordu. Herhalde böyle bir ortamda fare, köstebek gibi yaratıkların yaşadığını düşünmek de hayal olurdu.

Sam, pencerenin önünden çekilirken «Onun hayal dünyasının ürünleri,» dedi. «Bana ne...»

Havuza giderek yüzmeye karar verdi.

Acaba çantayı olduğu gibi oraya götürse miydi; yoksa sadece gerekli şeyleri alıp çantayı odada mı bıraksaydı? Bir şeyi almayı unutup da geri dönmek zorunda kalırsa gerçekten çok fena olurdu. Öte yandan da, çanta çok ağırdı. Onu ta havuza kadar sürükleye sürükleye götürmesi epey gülünç kaçacaktı. Özellikle, yerfıstığı yağını bile çantasına koyduğunu gören Don Antonio'ya karşı.

Ne düşünürse düşünsün, bana ne!

Ya da mayosunu burada giydikten sonra çantasını yanına alsa nasıl olurdu? Ama evin içinde bikiniyle dolaşması da garip kaçardı.

Aman, herkesin canı cehenneme.

Sam çantayı kavradı, arkasından kapıyı hızla çarparak odadan çıktı. Acaba havuza gidebileceği, şöyle daha az kullanılan ikinci bir yol var mıydı?

O sıra, koridorun öbür ucunda Sotto'yu gördü. Dost'u kendisine bakarak gülümsüyordu. Sam da hemen listeyi çıkararak V harfini buldu ve **havuz** sözcüğünü heceledi.

Sotto tatlı tatlı başını sallayarak bir şeyler anlatmaya başladı. Ama Sam el hareketlerinin tekini bile anlayamamıştı. Sotto, Sam'ın yüzündeki şaşkın ifadeye sadık bir köpek gibi sessizce güldü, hareketlerini tekrar etti: **Beni izleyin.** İtalyan salamı gibi parmağıyla da çağıran bir işaret yaptı. Sam hızla, olur anlamında başını salladı. Kısa ve düzgün adımlarla önden ilerlerken, Sotto'nun etli omuzları Sam'ın dikkatini çekmekteydi.

Koridorun sonuna geldiklerinde Sam şaşırdı. Çünkü, Sotto yukarı çıkan merdivenlere doğru yönelmişti. Herhalde yüzme havuzu üst katta olamaz, diye düşündü. Hem Miggie de havuzun evin biraz ilerisinde olduğunu söylememiş miydi? Galiba anlatmak istediği yine anlaşılmamıştı.

Bir şeyler söylemek istedi; ama Sotto kararlı bir tavırla merdiveni çıkmaya devam ediyordu. Basamaklar çok dardı ve Sotto'nun hafifçe yana çevrilmiş gövdesi bile duvarla trabzan arasındaki tüm boşluğu doldurmaktaydı. Sam çantasını çarpa çarpa sürüklemeye çalışıyordu.

Merdiven bir türlü bitmek bilmiyordu. Herhalde arada bir kat atlamışlardı. Fakat en sonunda dik bir

açıyla sağa döndüler; dört basamak daha çıktılar. Bir kapının önündeki ufacık, çıplak ve tavanında pencere olan bir düzlükte durdular. Sotto cebinden büyük bir anahtar çıkardı.

Sonra Sam'a doğru baktı. Sam hemen **havuz** mu? diye sormaya çalıştı. Sotto başını salladı ve elini dudaklarına götürerek sus işareti yaptı.

Pekalâ.

Kapı, sanki bir tavanarası cücesi için yapılmışçasına küçücüktü. Sotto'nun kapıyı açarak iyice yana çekilmesine rağmen, Sam içeri ancak Sotto'ya sürtünerek girebildi. Arkasından da Sotto girerek kapıyı yavaşça kapadı.

Kapısıyla orantılı bir odaydı: içerdeki yatak, dolap, kanape, Sotto ve kendisi yurt odalarını andıran bu odayı iyice doldurmuştu. Sam, ufak bir kapıyı daha açarak kendisine duş yaptığı minicik yeri gösteren Sotto'ya bakarak dalgın dalgın başını sallıyordu. Fakat sonra, Sotto'nun sevinçle kendisine günlerinin geçtiği «ev»ini göstermekte olduğunu düşünerek her şeyle daha fazla ilgilenmeğe başladı.

Odanın üç duvarında da çok büyük pencereler vardı ve tüm çevre ayak altındaydı. Öbür duvarda ise, üzerinde NY Giants yazılı bir flâma, kılıf içinde iki tüfek, haberleşmeye yaradığını tahmin ettiği, düğmeli, ampullü bir şey ve pis pis sırıtmakta olan doldurulmuş bir tilki kafası dikkati çekiyordu. Çok düzenli ve çarşafsız olduğu göze çarpan yatağın üzerinde sadece kırmızı - siyah çizgili bir battaniye ve kılıfı olmayan bir yastık vardı.

Sam, dalgın dalgın odanın ne kadar hoşuna gittiğini anlatmaya başlayınca Sotto hemen elini kaldırdı. Bir bloknot ve kalem alarak bir şeyler yazdıktan sonra Sam'a uzattı: **Odada gizli mikrofonlar var.**

Bu odada mı?

Evet.

Garip. Çok güzel bir oda ama.

Teşekkür ederim.

Sam yatağın üzerine oturdu. Kararsız bir sessizlikten sonra Sotto da yanına geldi. Sam kâğıda **odanı kim dinliyor, peki?** diye yazdı.

DA.

Neden?

Deli.

Yaa.

Odaların hepsi dinleniyor? Sizinki bile.

Sam, bana ne kendi evi değil mi, diye düşündü. Ama kâğıda yazdığı sözcük **teşekkürler** oldu.

Sotto, Sam'ı dikkatle süzerek kâğıdı elinden aldı ve üzeri iyice dolduğu için ters çevirerek **tehlikedesiniz** yazdı.

Sam inanmadığı için hiç cevap vermedi. Bunun üzerine Sotto, daha önce yazmış olduğu DA'nın çevresine bir çember çizdi.

Neden, peki?

Bilmiyorum.

Saçma. Sam bu son sözünün altını çizdi.

İyice dolan sayfayı Sotto yırtarak kül tablasına koydu.

Yeni sayfanın üzerine Sam **ne yapabilir ki?** diye yazdı.

Öldürür.

Sotto'nun kocaman harflerle yazdığı yazı bir kızınkini andırıyordu. Hatta, i'lerin üzerindeki noktaları bile çember şeklinde yapmaktaydı.

Bu yazdıkları şeyler de kâğıt üzerinde ne kadar gülünç duruyordu... Odanın dinlenmekte olduğunu bilmese, gülmeye başlardı.

Öldürmesine engel olursun.

Olamayabilirim.

Neden?

Karışık bir durum.

Peki, ön far nasıl kırıldı?

Sotto'nun yüzünde hiç bir anlam seçilemiyordu. **Sormasan daha iyi.**

Pekalâ.

Kısa bir aradan sonra, Sam **endişelenme, nasıl olsa Tom beni korur** diye yazdı.

Tom kocan mı?

Hayır. Arkadaşım. Sam, bu sözü çok güçlü bir tavırla yazmıştı.

Sotto'nun canı sıkılmışa benzerdi. **Güvenilebilir mi?** diye sordu.

Ve bu kâğıdı da yırtıp kül tablasına koyduktan sonra Sam'a yeni bir kâğıt verdi.

Sam, iri iri harflerle **evet** diye yazdı.

Sotto kâğıdı aldı; cevabı bir süre süzdü; şüpheli omuz silkti ve konuyu değiştirmeye karar vererek kâğıdı kanapenin üzerine bıraktı. Sonra da elleriyle bir şeyler anlatmaya başladı. Sam'ın ilk birkaç harfi anlayamayarak başını sallaması üzerine de sözlerini tekrar etti: **Yüzme havuzu?**

Sam başını salladı ve Sotto'nun ardından ayağa kalktı. Sotto eliyle dışarda bir yeri işaret ediyordu.

Tepenin biraz aşağısındaki yeşil çimenlerin ortasında, boncuk mavisi rengindeki havuz pırıl pırıl parlamaktaydı. L şeklinde bir havuzdu ve çevresindeki beyzî alan iri ve düz taşlarla kaplanmıştı. L nin tam kenarında da, Tom beyaz bir şort giymiş güneşlenmekteydi. Sırtüstü uzanmıştı; bir kolunu gözlerinin üzerine, ötekini de başının altına koymuştu. Gövdesi, üzerindeki beyaz şortla bir bebeğinki kadar zayıf **ve**

güçsüz görünüyordu. Onu ne kadar özlemiş olduğunu farkeden Sam, içinde birden büyük bir sevinç duydu. Sabahtan beri de ne saçma şeyler kurup kendi kendine korkular yaratmıştı... Şimdi tekrar onu görebilmek, onunla konuşabilmek, ona dokunabilmek ne büyük mutluluktu.

O sıra Sotto'nun kâğıda bir şeyler yazarak eline tutuşturmaya çalıştığını farketti. **Onu seviyor musun?**

Sam kayıtsız bir tavırla omuz silkti. Ama ensesine bir sıcaklık yayılmıştı ve kızarmakta olduğunu farkediyordu. Sotto, kâğıda yeni bir şeyler daha karalamağa başladı. **İyi bir gence beziyor — dikkatli olmasını söyleyin.**

Teşekkür ederim.

Eğer bana ihtiyacınız olursa, çağırırsınız.

Evet. Teşekkür ederim.

Su şimdi çok iyidir.

Ben de yüzmeğe gidiyorum.

Sotto başını sallayarak kâğıdı bloknottan kopardı. Tabii, diye düşündü Sam; kâğıtları yakması gerekir. O sıra Sotto kalkarak kapıyı açtı ve Sam'ın çıkabilmesi için kibarca yana çekilerek durdu.

Sam, sol eliyle çantasını tutarken, beceriksiz hareketlerle **Allahaısmarladık** demeye de çalışıyordu. O sıra başını sallayarak hızlı el hareketleriyle bir şeyler anlatmaya çalışan Sotto'nun siyah saçlarının, tepeden oldukça dökülmüş olduğunu farketti. Bir süre sonra, önceki uyarıları unutarak yüksek sesle **teşekkürler** dedi; ama Sotto bir şey farketmemişti bile. Bu sessiz konuşmalardan dolayı içinde garip bir boşluk duyarak odadan çıktı. Kapı arkasından yavaşça kapandı.

Dar basamaklardan elindeki ağır çantayla güç-

lükle inmeğe çabalarken, ayağının kaymamasına da dikkat ediyordu.

Aşağı inince hangi yöne gitmesi gerektiğini düşündü. Arka yol daha kısaydı herhalde. Sam, tam o sırada, koridorun ötesindeki oda kapılarının önünde Don Antonio'nun kendisine bakarak alaycı bir tavırla gülümsemekte olduğunu gördü. Şaşırdı ve Don Antonio yanına gelene dek yerinden kıpırdayamadı.

«Ne o, yolunu mu kaybettin?»

«Yoo. Hoş biraz öyle de sayılabilir. Havuza gitmek istiyordum da...»

«Yoksa havuzu üst katta mı sandın? Ha-ha.»

«Evi de bir kolaçan etmek istemiştim. Çok ilginç bir yer.»

«Üst katta Sotto'nun odasından başka şey yok ki.»

«Biliyorum. Zaten o da beni yeniden aşağı gönderdi.»

«İddia ederim ki yine saçma sapan şeyler anlatmıştır.»

«Yoo, hayır,» dedi Sam bir adım geri çekilerek. Don Antonio dikkati çekecek derecede yakınında duruyordu.

Şimdi iyice yaklaşmıştı. «Onun zırdeli olduğunu biliyor musun? Başından yaralanınca hem sağır olmuş, hem de aklını kaçırmış.»

«Çok iyi bir adama benziyor ama.»

Don Antonio, içki, ter ve erkek kokuyordu. Pis herif! Elini uzatarak Sam'ın boynunu tuttu. Sam geri çekildi; ama Don Antonio boynunu bırakmamıştı.

«Senin gibi güzel bir kız çok hoşuna gider herhalde.»

«Erkekliği yoktur dememiş miydiniz?»

«Tabii. Hem bir şeyler yapabileceğini de söyle-

medim ki. Sadece onun gerçekle ilgisi olmayan saçmalarına inanmamanı söylüyorum.»

«Konuşamadık ki bana bir şeyler anlatabilsin.»

Don Antonio Sam'ın boynunu hafifçe sıktı. «Sahi, öyle ya.»

«Gidip biraz da yüzsem artık.» Sürekli olarak kendini tutmasının sonucu, bütün vücudu ağrımaya başlamıştı.

«Acelen ne? Dur da biraz çene çalalım.» Don Antonio'nun bakışlarına, şimdi yapmacık olduğu kolaylıkla anlaşılan budalaca bir anlam gelmiş ve gözlerinde biraz önce belli belirsiz farkettiği tehdit kaybolmuştu. Her şeye rağmen, bu zavallı adama acıyordu. Elini tutarak boynundan çekti.

«Gerçekten gitmem gerek. Tom da havuzda.»

«Yukardaki pencereden mi gördün?»

«Evet. Sotto bana odasını da gösterdi.»

Don Antonio kendi kendine konuşurcasına: «Belki Miggie de havuzdadır.» dedi. «Onu da görmedin mi?»

«Hayır. Kestirme bir arka yol var mı?»

«Tabii. Merdivenlerden in; mutfaktan geç.»

«Teşekkürler.» Sam aşağı inmeye başladı.

«Güle güle, küçük.»

Sam bir an için geri dönüp baktığında, Don Antonio'nun suratının sanki karşısındakini yine mat etmiş gibi alaycı bir anlamla parlamakta olduğunu farketti. Büyük bir kızgınlıkla, geri dönerek ortada bu kadar sevinecek ne olduğunu sormayı düşündü. Ama hayır, o zaman daha da sevinecekti. Zaten onun istediği de karşısındakini sürekli olarak merak içinde bırakmak değil miydi? Budalaca huylarından biri de buydu anlaşılan. Ah şu kadın hakları derneklerinden birkaç kişi, şunu bir kenara sıkıştırıp şöyle bir...

Merdivenler ufak ve boş bir hole iniyordu. Solda, ucuz lokantalardaki gibi her iki yana açılıp kapanan demir bir kapı vardı. Sağda yemek odasına açılan tahta, oymalı başka bir kapı dikkati çekiyordu. Sam, kafes gibi bir yer burası, diye düşündü ve hemen sola dönerek mutfağa girdi.

İşte burası gerçekten etkileyici bir yerdi.

İçerde iki buzdolabı, bir soğutucu ve üç tane de fırın vardı. Sam, bu kadar şeyin yalnız bir evde toplandığını hiç görmemişti doğrusu. Üç metre uzunluğunda, sekiz santim kalınlığındaki kocaman bir et kütüğü satırların, her türlü kasap bıçaklarının ve biley taşlarının asılı olduğu duvarın dibinde dikkati çekiyordu. İçerdeki hemen her şeyin madenî olması mutfağa bir ameliyathane görünümünü veriyordu. Soğuk ve gözkamaştırıcı beyazlıktaki uzun floresan lâmbalar, lâvabonun üzerindeki ufak bir pencereden gelen gün ışığını etkisiz bırakıyordu. Tahtayla ilgili ne varsa parlak bir siyaha boyanmıştı. Duvarlar donuk bir beyazlıktaydı. Her şey pırıl pırıldı ve ortada tabak, çatal, çaydanlık ya da bir parça yemek artığı bile görünmüyordu. Yalnız hafifçe pis bir dezenfektan kokusu duyulmaktaydı.

Sam, böyle bir yerde yemek hazırlandığını düşünemezdi bile. Tam televizyon filmleri çekmeye ya da cinayet işlemeye uygun bir yerdi burası.

Kare biçimindeki dev buzdolaplarından birini merakla açtı. İçerde, bir hayvanın koca butlarından biri duruyordu. Yanlarında da, yağlı kâğıda sarılmış küçük paketler vardı.

Herhalde bunların hepsini yememizi ummuyor, diye düşündü.

Küçük, sarılı paketlerden birini alarak açtı: Kıymaydı. Koyu kırmızı renkteydi ve pahalı etlerdeki o yu-

muşak görünüşe sahipti. O sıra köpekler aklına geldi; kıymayı yeniden kâğıda sardıktan sonra çantasına koydu. Bu zavallı köpekleri de kimbilir ne saçma sapan şeylerle besliyorlardır, diye düşündü. Onun için bu kadar huysuz oluyorlardı herhalde.

Bilinmeyen bir nedeni ortaya çıkardığına sevinerek kapıya doğru ilerledi. Tam o sırada camdan O'nu görerek durdu.

Miggie, bir ördek gibi sağa sola sallanarak hızlı adımlarla havuza doğru ilerliyordu. Kanaviçeyi andıran kalın bir kumaştan yapılmış pembe bir mayo giymekteydi. Pek bikini sayılmazdı giydiği; çünkü üst ve özellikle alt parçaları son derece genişti. Bu iki parça, pembe dantel bir fiyongla göbek üzerinde biribirlerine bağlanmaktaydı. Koca göbeği önden bir torba gibi sarkmıştı. Belinin iki yanından fırtlayan yağlar yürüdükçe sarsılıyordu. Çimlerin üzerinde güçlü adımlarla ilerlerken de bacaklarındaki tüm etler titreşmekteydi. Kumaşın sertliği dolayısiyle dik duran göğüsleri yukarı, aşağı sallanıyordu. Şişirilmiş bir gövdenin içinde, aldığı emirleri istemeye istemeye dinleyen güçlü ve sırım gibi ikinci bir gövde var gibiydi. Rüzgârda uçuşan sarı saçlarının örttüğü yüzünde çok güçlü bir kararlılık farkediliyordu.

Yamaçtan aşağı inerek gözden kaybolduktan sonra, Sam kararsız bir tavırla dışarı çıktı. Yüzmeyi ve Tom'u görmeyi çok istiyordu. Ama Miggie'yle beraberken değil.

DÖRT

Sam, kulağının tam dibinde korkunç bir hırlama duyarak dehşetle sesin geldiği yöne döndü.

Arka ayakları üzerinde yaylanan köpek sıçramaya hazırlanıyordu. Kocaman çeneleri aralanmıştı; ağzının kenarlarından salyalar akıyordu. Çıplak, siyah kafasındaki gözleri karanlık parıltılarla doluydu.

Hılza ileri atıldı.

Son anda, gövdesini yana çevirdi ve Sam'ın korkudan farkedemediği tel örgüye omuzuyla çarparak yere düştü.

Ve gözlerini, geçirdiği şokun etkisiyle topallayarak uzaklaşmaya çabalayan Sam'dan ayırmayarak ayakları üzerinde doğruldu. Dilini çenesinin yanından aşağı sallandırarak, neşeli gözlerle onu süzmekteydi. Sam ancak o an köpeğin kendisiyle alay etmekte olduğunu anlayabildi. Zaten diğer iki köpek de kafesin öbür köşesinde uzanmış, oyunu zevkle seyretmekteydiler.

«Hav - hav» diye bağırdı Sam şakacı bir sesle.

Köpek ileri doğru bir hamle yaptı, durdu: Başını iki pençesinin arasında yere dayayarak, arka ayaklarıyla beceriksizce yeri eşelemeye başladı. Sonra yukarı ve geriye doğru sıçradı. Havlaya havlaya kafesin öbür köşesine koştu; iki arkadaşının üzerinden atladı; kafesin içinde son hızla birkaç kez döndükten sonra yeniden Sam'ın önüne gelerek durdu.

«Hav - hav!» Sesi gittikçe yükseliyordu. Tam oyun havasına girmişti.

Yeniden geriye sıçradı ve kafesin içinde hızla dönmeye başladı. Sam'ın da «Hav!» diye bağırması üzerine hızını iyice arttırdı. Bir saniye sonra ikinci turunu tamamlamıştı bile.

«Hav!»

Yeniden hızla uzaklaştı. Havlamaları şiddetlenmişti; pençelerinin koşarken yeri tırmalayışları duyuluyordu ve daha yükseklere sıçramaya başlamıştı.

Tekrar bir toz bulutu içinde yaklaşırken de, Sam ağırbaşlı bir tavırla: «Bir dakika, dur,» dedi. Bunun üzerine oyun arkadaşı son anda hemen önünde durarak dikkatli gözlerle kendisine bakmaya başladı. Yine de oyun için can attığı her halinden anlaşılıyordu. «Sana bir armağanım var,» dedi Sam.

Görünürde kimsenin olmadığına kanaat getirdikten sonra, kıyma paketini çantasından çıkardı. Köpek, başını yana eğmiş, tüm hareketlerini akıllı bakışlarla izlemekteydi.

«Gerçekten çok iyi bir köpeğe benziyorsun sen. Buradaki en sevimli şey de galiba sensin.»

Kıymadan golf topu büyüklüğünde bir parça kopararak tellerin arasından içeriye uzattı. Köpek, yaklaşarak bir süre parmaklarını ve eti kokladıktan sonra birkaç santim geri çekildi.

«Budalalık etme!»

Arka ayakları üzerine çökmüş, kararsız bir tavırla bir ete bir Sam'ın eline bakıyordu. Öbür iki köpek geriden büyük bir ilgiyle olayları izliyorlardı. Keşke adlarını bilebilseydi. Cinsleri neydi acaba? Büyük danuaları andırıyorlardı; ama daha iriydiler ve siyah tüyleri çok daha sıktı.

«Allah cezanızı versin!»

Sanki alışık oldukları bir emri daha iyi duyabilmek istercesine, kulakları dikilivermişti. Bu hareketleri Sam'ın aklına bir şey getirmişti: Emreden bir sesle «Ye hadi!» dedi.

Köpek arka ayakları üzerinde kımıldandı; ön pençeleri çocuksu bir tavırla ileri uzandı. Sam eti içeri fırlatıverince de ağzı, parlak çivileri andıran dişlerini göstererek bir an açıldı ve hemen eti kaparak kapandı.

Şimdi, diğer iki köpek de gözlerini Sam'dan ayırmayarak, çekingen tavırlarla yaklaşmış ve arkadaşlarının yanına geçerek armağanlarını beklemeye başlamışlardı. Ne büyük bir güçlülük duygusuydu bu: Yiyecek bir şey verdiğin her köpek seni kesinlikle sever, diye düşündü Sam.

Aniden onlara karşı büyük bir yakınlık duydu. Başına kötü bir şey gelirse, bu köpekler herhalde onu korurlardı.

«Kafayı bulmak ister misiniz?»

Dinleyicileri, sözlerinden hiç bir şey anlamadan kibarca bir ilgiyle onu dinlemekteydiler.

«Birazdan anlayacaksınız...»

Sam, bir kez daha görünürde kimsenin olmadığına kanaat getirdikten sonra, çantasından esrar kalıbını çıkardı. Adil davranmaya dikkat ederek, kalıptan bezelye tanesi boyunda üç topak kopardı. Kıymayı da üç eşit parçaya ayırarak herbirinin içine birer esrar topağı yerleştirdi.

Tel örgünün deliklerinden geçiremediğinden bir kıyma kalıbını silindir şekline soktu.

«Gelin!» diye emretti.

Köpekler pek ağırbaşlı ve dikkatli bir tavırla ayağa kalktılar.

Sam, gururla, «Çok iyi bir şey tadacaksınız,» dedi ve kıyma kalıplarını bir bir içeri attı. Pat! Pat! Pat! Çeneler hızla, son bir kez daha açılıp kapandı ve köpekler «Hepsi bu kadar mı?» diye soran bakışlarla yeniden arka ayakları üzerine çömeldiler.

«İlk bir saat hiç bir değişiklik olmayacak,» dedi Sam. «Ama daha sonra her şeyi oluruna bırakın, yeter. Dozu epey iyi ayarladım herhalde.»

Anide yaptığı işin saçmalığını düşünerek kıkırdadı. Acaba kendisi de biraz kafayı bulsa mıydı? Ama henüz çok erkendi; Tom'u sabahtan beri hiç görmemişti. Ayrıca, kendisini aşırı bir esrar düşkünü olarak tanımasını da istemezdi.

Sam suçortaklarına el sallayarak çantasını kavradı ve: «Şimdilik hoşçakalın,» dedi. «Ben biraz sonra yeniden gelirim.» Neşesi bayağı yerine gelmişti. Dönerek bir kez daha geriye baktı; yeni arkadaşları, hâlâ hiç kımıldamadan ağırbaşlı bakışlarla hareketlerini izlemekteydi. Bunlar da Sotto gibi dilsiz sayılırlardı; ama Sam'ın içinde, sanki bir kez esrar içtikten sonra konuşabilmeye başlayacaklarmış gibi garip bir duygu vardı. Konuşabilmeye çok hevesliydiler herhalde. Hoş, bir köpeğin aklından geçenleri bilebilmek ne kadar gerçeklerden uzak bir düşünceydi.

Çimenlerin üzerinde yürürken, zeminin çok sert olduğu dikkatini çekti. Sanki yapma çimenler sık aralarla asfalt üzerine yerleştirilmiş gibiydi. Ufak bir leylâk ağacını andıran şeyin yanından geçerken de, ağacın çevresindeki çimenlerin çok gelişmiş olduğunu gördü. Şüpheyle eğilerek birkaç çimeni parmaklarının arasında ezdi. Ama tahminlerinin tersine, eli yeşile boyanmıştı ve çıkan sıvının kokusu da pek doğaldı. Bu kadar hayal yeter artık, diye düşündü.

Yine de içinde yok edemediği sürekli bir korku

vardı. Tepe, ev, köpekler, her şey sanki sadece Don Antonio'nun bir anlık isteğini yerine getirebilmek için kurulmuş bir tiyatro sahnesiydi. Kendisi de her şeyi önceden yaşamış biri... Örneğin, köpeklerin kafesinin nerede olacağını buraya gelmeden biliyordu.

Hadi canım sen de: Kafesin tam yerini daha önce Sotto'nun odasından rahat rahat görmüştü ya. Zaten böyle saçma şeyler üzerinde kafa yormak gereksizdi. Önemli olan tek şey, biraz ilerde Tom'u görecek olmasıydı. Havuzun kenarında güneşleniyordu herhalde. Kabineler de anımsadığına göre sağda—

Tom yoktu.

Havuz terkedilmişti.

Allah cezasını versin! Kabahat kendisindeydi tabii; saatlerce o deli köpeklerin yanında oyalanıp durmuştu.

İçinde birkaç saniye önce bile havuzun böyle bomboş olmadığını söyleyen bir ses vardı. Kararsız bir tavırla biraz daha ilerleyince, suyun yüzeyindeki ufacık dalgaları farketti. Dalgacıklar, havuzun bir kenarından öbürüne kadar gidiyor; orada zıt yönde harekete geçen yeni dalgacıklarla çarpışıyor ve sonunda yeniliyordu. O sıra havuzun krom merdiveninden başlayarak çimenlere kadar uzanan, kurumaya yüz tutmuş ayak izleri dikkatini çekti.

İki çift ayak izi vardı. Biri bir ayınınkini andıran geniş ve kemersiz izlerdi ki, bunların düztaban olan Tom'a ait olduğu kesindi. Ötekiler ufacık ve tüm kıvrımları belli olan normal ayak izleriydi. Yani Miggie'ninkiler.

İzler, kabine yönündeydi. Tabii, herhalde giyinmeye gitmişlerdi. Artık yüzmeyeceklerdi demek. Kendisi her zamanki gibi geç kalmıştı; ama Tom yine de bekleyebilirdi doğrusu.

Kendi kendini saçma ve çocukça düşündüğüne inandırmak istiyordu. Havuzun davetkâr bir görünüşü vardı; o da yüzmek istiyordu; öyleyse tek başına da olsa yüzecekti. Tom'un gelerek elini tutmasına iltifatlar yağdırmasına ihtiyacı yoktu ki.

Alçak tavanlı ve yan duvarları kırmızı renkli tahtayla kaplanmış kabineler çağdaş bir görünüşe sahipti. Tam ortada, duş yapmak için ön ve arkası tahta birer perdeyle örtülmüş, yanları açık bırakılmış bir yer vardı. Bu yerin sağında Herifler, solunda ise Bebekler yazılı iki kabine duruyordu.

Deliller için de üçüncü bir kabine olsaydı ya!

Miggie'yi göreceğini umarak, üzerinde Bebekler yazılı kapıyı açtı; ama içerde kimse yoktu. Çantasını orada bırakarak öbür kapının önüne gitti.

«Tom?»

Cevap gelmedi. Suçlu bir öğrenci tavrıyla kapıyı birkaç santim araladı ve başını içeri uzattı. İçerde sadece Tom'un çivilere asmış olduğu elbiseleri duruyordu. Ne kadar da tertipliydi bu çocuk. Acaba nereye gitmiş olabilirdi? Kapıyı yavaşça kapadı.

Bebekler bölümüne dönünce, çevredeki çok hoş bir sessizlik dikkatini çekti. Ne rüzgârın sesi, ne dalların hışırtısı, ne de bir kuş cıvıltısı duyuluyordu... Ama tam o sıra bir kuş yüksek sesle ötmeye başlayarak bu güzel sessizliği bozdu. Sam kapıyı hızla çarptı ve her şey yeniden sesizliğe gömüldü.

Yalnızlığı kabinenin duvarlarına yansımıştı sanki. İçerinin pis, kasvetli bir havası vardı. Sadece hafif bir ışık süzülebildiği için de oldukça karanlıktı; ama Sam tepedeki ışığı yine de yakmak istemedi. O sıra karşıdaki boy aynasında kendini gördü: Sarı blûzlu, beyaz eteklikli, yumuşak siyah saçlı, esmer yüzlü ufak bir kızcağız. Gerekli yerlerdeki kabarıklıklardan bi-

le yoksun olan vücudu, uzaktan ne kadar da düz hatlı görünüyordu :

Paniğe kapılmak üzere olduğunu anladı. Kendime hâkim olmalıyım, diye düşündü. Ama içindeki bu korkudan yine de kurtulamamaktaydı. Tom'un kitabındaki insanlar gibi, o da kendi kişiliğine sahip çıkamıyor muydu acaba? Ah Tom, ince sezgileriyle yanında olsaydı şimdi.

Gözünü incecik aralıklardan birine yerleştirerek dışarıyı seyretmeye başladı. Parlak güneş ışınları çimenlerin üzerine vurmuştu. Dışarda büyük bir sessizlik, içeride nem ve boşluk vardı. Kafayı bulmak için kusursuz bir yerdi burası.

Ağızlığına iki solukta bitirebileceği ufacık bir esrar topağı yerleştirdi. Şu an sinirlerim biraz bozuk olduğu için kendimden geçmemem daha iyi, diye düşünüyordu. Hafifçe kafayı bulmak yeter de artardı bile.

Bir süre sonra, kül topağını önemsemez bir tavırla yere silkti. Ağızlığını çantasına koydu. Dirseklerini dizlerine dayayıp yüzünü elleri arasına alarak oturdu. Şimdi ne yapsaydı acaba?

Aynı kılıkla dışarı çıkamayacağını düşündü. Çünkü normal olarak buradan mayosunu giymeden çıkması garip kaçabilirdi.

Aynadaki görüntüsüyle gözgöze gelmemeye dikkat ederek geri döndü, blûzunun düğmelerini çözmeye başladı. Bir süre sonra, blûz vücudunu okşayarak ayaklarının dibine düştü. Daha sonra eteklik ve külotunu da hızla çekip çıkardı. Çıplak vücudundan nefret ediyordu. Aceleyle çantasının içindekileri bir bir çıkarmaya başladı; bikinisini buldu; giyiverdi, dışardaki eşyalarını yeniden çantasının içine doldurdu. Kapıya uzandı; hızla çekti ama açamadı; bu kez iki eliyle birden asıldı; hızla açtı, dışarı fırladı ve parlak gü-

neş ışığının altında, gözleri kamaşmış halde bir süre durdu. Daha sonra çevresine bakındı ve kimseyi göremedi. Kalbinin biraz önceki çılgınca çarpıntısı da yavaşlamıştı...

Elinde çantası, ayaklarını sürüyerek havuza doğru ilerledi. Kimseler yoktu ve şimdilik böylesi daha iyiydi.

Kızgın taşların üzerine bağdaş kurarak oturdu. Biraz önce Tom'un da aynı yerde yattığını düşündü. Kesinlikle geri gelecekti Tom!

Güneş ışınları havuzdaki suda parıltılar yaratırken, daldaki bir kuş cıvıldamaktaydı. Kavurucu güneşin altındaki çimenlere özgü bir koku çevreye yayılıyordu; bir böcek neşeyle cırladı.

Başı ağrımaya başlamıştı. Sinir bozukluklarında sık sık görülebilen bir durum, diye düşündü.

Tom neredeydi acaba?

Biraz olsun dinlenebilse bu ağrının geçeceğini biliyordu. Sarabileceği ve kollarının arasında tüm yorgunluklarını unutacağı sıcak bir erkek vücuduna ihtiyacı vardı.

Tenini dağlayan kızgın taşların üzerine uzandı. Kollarını ve bacaklarını sıcağa alıştıra alıştıra uzatırken, vücuduna tatlı bir acı yayıldı.

Bikinisinin örttüğü yerlerde sıcaklık daha da fazla duyuluyordu; ter içinde kalmıştı ve güneş özellikle kapalı yerlerini kavurmaktaydı. Sırtüstü geriye doğru hafifçe kayarken, sırtının da terden sırılsıklam olduğunu farketti. Güneş tüm ağırlığıyla üzerine çöken bir sevgili, gözlerini kapalı tutmaya zorlayan sarı bir maske gibiydi.

O sıra başındaki ağrı birden şiddetlendi; dayanılmaz bir hal aldı ve yine anide geçiverdi.

Çok eskiden Lake lisesindeyken de... Aynı kızgın

güneş, aynı inanılmaz, ürkütücü ve şahane şeyi sükûnetle bekleyiş vardı.

Açık ve korkusuzca, güneşten güç alarak büyük bir patlamayla rahatlamak vardı.

O komik çocuğun adı da Donald mıydı? Hayır, Dennis'ti galiba.

Koyu kahverengi suların üzerinde yüzen nilüfer yaprakları, sallar, duman renkli variller...

Gözler kapandığı an dünyayla tüm ilişkiler kesilebilir. Ama o an utangaç ve aç gözlerle süzülmektesinizdir ve her şeyin merkezi sizsinizdir. Belki farkında bile olmadan, siz de O'nu büyük, çok büyük bir sabırla beklemektesinizdir...

İçinizde biriken büyük güç, size gerekli sabrı da getirmiştir.

Güneşin altındaki uyuşukluğunuz yok olmuş, sinirleriniz gerilmiştir.

Uzaktaki bir su şapırtısı, suyun üzerindeki halkalar, kavurucu güneşin altındaki ağaçlarla çevrelenmiş, donuk renkli bir göl...

Uyumak, biraz olsun uyuyabilmek ve yine dinçleşerek uyanmak...

İnsanın üzerine tüm ağırlığıyla çöken güneş.

Sıcak.

Yumuşak ve ılık bir şey karnını sakin hareketlerle, daireler çizerek okşamaya başlamıştı.

Dudaklar Tom'un dudakları olmalıydı.

Tanrım, ne kadar da güzel!

Açık renk tenin üzerinde dolaşan kavurucu kırmızılıktaki kızgın halkalar gibiydi.

Kalçaları kasıldı. Bacakları elinde olmadan bükülerek iki yana açıldı. Vücudu kızgın taşların üzerinde kıvranmaya başladı. Avuçları sıkıldı. Parmak uçlarından, boynundan, göğüslerinden ve kalçalarından ge-

çen bir zevk dalgası o sıcak ağzı benliğinde istiyordu.

Herhalde kimse yoktu çevrede: Çünkü Tom bu konuda çok utangaç davranırdı.

Dudaklar daha da aşağılara kaymaya başlamıştı. Bir el sert bir hareketle bikinisinin altını çıkardı. Elin işini kolaylaştırabilmek için, Sam kalçalarını yerden kaldırdı. Kalın ve tahrik edici bir dil göbeğinde dolaşırken güçlü parmaklar da her yanını okşuyor, onu dayanılmaz bir zevkin eşiğine getiriyordu. Ama tam zevkin doruğuna ulaşmak üzereyken korkunç bir yanlışlık olduğunu farketti ve gözlerini araladı: Don Antonio'nun iğrenç siyah tüylerle kaplanmış, göbeğinden ve göğüslerinden pörsümüş etlerin sarktığı biçimsiz gövdesi dizlerinin üzerine çömelmiş, leşini parçalayan bir akbaba gibi karşısında durmaktaydı.

«Hayır!»

Tüm gücünü toplayarak kalkmaya çalışırken, diziyle de Don Antonio'nun göğsüne hızla vurarak büyük bir gürültüyle suya yuvarladı.

Sular Sam'ın üzerine de sıçramıştı.

Çılgınca ayağa kalkmaya ve bikinisini giymeye çabalarken zaman durmuştu sanki: Düşmenin etkisiyle yukarı fırlayan su damlacıkları, havuzun mavi - beyaz bir çiniyi andıran suyu; bu suyun dibinde çırpınan Don Antonio'nun şişman bir sıçana benzeyen kıllı gövdesi, mavi - beyaz kâse gibi üstlerini örten gökyüzü ve bembeyaz, parlak ve kavurucu bir güneş... Çığlığın ve suya yuvarlanışın bozduğu sessizlik göz okşayıcı kıvrımlarla uzanan tepede yeniden hüküm sürmeye başlamıştı. Ama aynı anda O'nun kükreyen başı su üstüne çıktı. Bir eliyle gözlerini ovalarken, öbürüyle suya hafif darbeler vurarak yüzeyde kalabilmeye çabalıyordu Don Antonio.

Sam'ın kol ve bacaklarındaki bütün güç yok olmuştu. Kendini o kadar zayıf ve zavallı görüyordu ki... Çantasını, sanki en vazgeçilmez şeyiymiş gibi sıkı sıkı kavrayarak kaçmaya çalıştı. Ama korkudan adım atacak hali kalmamıştı. Tam çimenlere vardığı sıra havuzdaki canavar da haykırmaya başlamıştı. «Orospu! Pis orospu seni! Hoşuna gidiyordu ama!»

Kabinelerin yanındaki çalılığa vardığında, bir an geriye baktı. Canavar, pençeleriyle havuzun kenarındaki taşları kavrayarak çıkmaya çalışıyordu; onu görerek yeniden «Orospu!» diye kükredi.

Sam, sendeleye sendeleye kendisini Don Antonio'nun gözlerinden saklayabilecek çalıların az ötesine kadar ilerleyebildi ve çimenlerin üzerine çöktü. Artık çantasının üzerine yığılmış, O'nun gelmesini beklemekteydi.

Bacakları titriyordu ve kolunu kaldırabilecek gücü bile kalmamıştı. Canavarın gelerek kendisini o sarı dişleriyle parçalamasını bekliyordu artık.

Ensesindeki ağrı gittikçe artmaya başlamıştı.

Don Antonio'nun havuzdan çıkışını suların şıpırtısından farkedebilir miydi acaba? Şimdilik bir ağustos böceğinin cırlamasından başka hiç ses duyulmuyordu.

Yaklaşırken, ayak seslerini duyabilecek miydi? Hoş, ne önemi vardı?

Boynunu güçsüz bir tavırla yana büktü. Gözleri kapanıyordu.

Artık Don Antonio'nun gelerek kendisini ufak bir böcek gibi ezmesini, bu korkunç bekleyişi bir an önce sona erdirmesini arzuladığını farketti. Bacakları hâlâ titriyordu. Sevişmelerini anımsayarak ürperdi. Kendinden iğreniyordu.

Bzzzz. Bir arı çevresinde uçmaya başlamıştı. Bir

süre çimenlerin arasında boşu boşuna işine yarayacak bir şeyler aradıktan sonra da hızla uzaklaştı.

Tom'la kendisi cinsel konularda en ufak kısıtlamayı bile gerekli görmemişlerdi. Her ikisi başka kişilerle de yatmak hakkına sahiptiler, hattâ ciddî olarak konuştukları ilk konu buydu. Birlikte geçirdikleri ilk geceden sonra hemen Tom'a açmıştı bu konuyu. Özgürlüğünü kısıtlamak isteyeceğinden korkuyordu. Ama, hayır! Tom da kendisiyle tamamen aynı düşüncedeydi. Hattâ bu tür kısıtlamaların taraflar arasında ikiyüzlülüğe ve gereksiz bir kıskançlığa yol açacağını bile söylemişti. Bunun üzerine bu konu orada kapanmış, bir daha hiç konuşulmamıştı. Özgür olduklarını bildikleri için de özgürlüklerinden faydalanmayı düşünmemişlerdi bile. Şahsen kendisi o zamandan beri Tom'dan başka kimseyle yatmamıştı; Tom'un da öyle yaptığına emindi. Her ikisi de özgürdü.

Öyleyse o çirkin yaratığın okşamalarından zevk aldığı için kendinden neden iğreniyordu? Orospu sözcüğünü uyuşuk parmak hareketleriyle hecelemeye çalıştı.

Aniden içinde bir şeyler yapma isteği uyandı. Ama ne yapması gerektiğini de bilemiyordu. Ayağa kalkarak dinlemeye koyuldu. Böcek vızıltılarından başka ses duyulmamaktaydı.

Çalılığın üzerinden havuza doğru baktı; ama kimseyi göremedi... Sıçrayan suların ıslattığı taşlar da kurumaya yüz tutmuştu bile.

Her yer terkedilmiş gibiydi. Sam, tepedeki o çirkin evi bir büyük mezara benzetti. Yükselen bacası da, uçsuz bucaksız gökyüzünün yanında bu kez ufacık görünmüştü gözüne. Eve girmeyi canı hiç istemiyordu.

Tepenin eteklerindeki ağaçların, çimenlerin, ça-

lıların üzerinde göz gezdirirken koyu yeşil ağaçların gerisinde, yazlık bir ev olduğunu tahmin ettiği bir bina dikkatini çekti. Ama gidip oranın da ne olduğunu araştırmak istemiyordu; çünkü evin görünüşünü çok soğuk bulmuştu.

Odasına dönmeye karar vererek çantasını kavradı.

Güneş tam tepesindeydi. Öğlen olmuş, diye düşündü ve o an karnının açlıktan da ağrıyabileceği aklına geldi.

Bu düşünceyle neşesi de yerine gelmişti. Hem çok acıkınca kimin sinirleri bozuk olmazdı ki? Yemek dolu buzdolaplarını düşünerek adımlarını hızlandırdı.

O sıra köpekleri hatırladı. Herhalde şimdi çok zevkli anlar geçiriyorlardı. Esrarı yiyerek kafayı bulmanın, bütün öteki yollardan daha iyi olduğunu düşündü. Çünkü, sadece dumanı içe çekilirse, insan, arada bir de olsa hafifçe ayılabiliyordu. Öbür yandan, onu yiyerek kafayı bulan kişi uzun süre çok daha derin bir dünyaya dalabiliyor, böylece de gerçek kişiliğini rahat rahat tanıyabilmek fırsatını ele geçiriyordu.

Acaba köpekler kendilerine yapılan iyiliğin değerini anlayabilecekler mi, diye düşündü. Neye, her şeye rağmen bu deneme onlar için iyi olacaktı herhalde; çünkü, nasılsa her zamanki sinirli hallerinden daha kötü bir duruma düşmezlerdi.

Hiç esrar kullanmamış insanlar bu nesnenin, kullananın kişiliği üzerinde değişiklik yapıp yapmadığını sorup dururlardı. Oysa, bir değişiklik yapması çok doğal değil miydi?... Ne kadar sık içilirse yeni bir kişiliğe o kadar sık bürünülürdü. Yani her şey kullanan kişiye bağlıydı. Bu arada bazı insanlar biraz esrar içseler, çok daha sevimli olabilirlerdi herhalde. Örneğin, Don Antonio bile o pis kibirlilik ağını atabilirdi üzerinden.

BEŞ

«Uuu - uuu!»

Köpeklerin kafesine doğru ilerlemekte olan Sam, düşüncelerinden sıyrılarak sesin geldiği yöne döndü. Miggie uzaktan kendisini görmüş el sallamaktaydı. Mayosunun üzerine kısa bir bornoz giymişti, bu haliyle pembe bir kirpiyi andırıyordu. O anda Sam, esrar içirilse bile bu kadının sevimli olamayacağını düşündü.

«Uuu - uuuu! Yemek hazır.»

Sam, köpeklerin yanına gitmekten vazgeçti ve istemeye istemeye eve doğru ilerlemeye başladı. Hoş, şimdi yemek yemek de hiç fena olmayacaktı doğrusu. Büyük tabakların içinde bol turşulu, salçalarını iyice çekmiş lezzetli hamburgerleri düşündü. Ya Fransız usulü pişirilen, üstü nar gibi kızarmış o yumuşacık ete ne demeliydi? Eğer bir aşçısı olsa, her gün öğle yemeklerinde aynı şeyi ısmarlardı.

Masa, bahçenin önceden hiç görmediği bir yerine hazırlanmıştı. Görmeme nedeni de bu kuytu yerin üç yandan bina duvarlarıyla çevrili olmasındandı. Yerler, araları betonla doldurulmuş iri taşlarla döşenmişti. Köşede, saksı görevi yapan kırmızı tahta bir kutudaki plâstik palmiye dikkati çekiyordu. Bu ağacın üzerine kar yağınca nasıl görünürdü acaba?

Tom, sakin bir tavırla «Merhaba» derken, Sam'ı garip bakışlarla süzmekteydi. Acaba havuz kenarında olup bitenleri gördü mü, diye düşündü Sam. Ama ha-

yır; görmüş olamazdı. Aralarında da bir yabancılık doğmuştu sanki. Sam bakışlarını ayakucundaki taşlara çevirdi.

Hemen sonra başını kaldırdı ve «Merhaba,» diyerek Tom'un selâmına karşılık verdi. Ama Tom başını çevirmiş, çatalıyla oynamaya başlamıştı bile.

Don Antonio, üzeri dantel bir örtüyle kaplı demir masanın baş köşesine oturmuştu. Sam'ı görmezlikten gelerek dimdik ileri bakmaktaydı. Solunda, dudaklarındaki hafif gülümsemesiyle Miggie vardı. Sağındaki iskemle boştu ve Sam'a ayrılmıştı. İskemlelerin oturacak yerlerinin bile demirden olduğu dikkati çekiyordu.

«Ne yiyeceğiz?» diye sordu Sam otururken.

Miggie tam cevap vermek üzereyken, Sotto elinde yeşil bir şişe ve dört kadehle yanlarına geldi.

Beyaz şarap, diye düşündü Sam. Ama hamburgerle beyaz şarap iyi gitmezdi ki... Masadaki gergin hava nedense iştahını da iyice açmıştı. Hamburger, kızarmış et ve vanilyalı sütü hayal etti.

Tom'dan sonra gelen tek arkadaşı Sotto da kadehleri önlerine koyarken, herkes sanki bu zavallının varlığını inkâr edercesine başka yöne bakmaktaydı. Sotto en son kadehi Don Antonio'nun önüne koyduktan sonra, şarap şişesini alarak efendisinin burnunun az ötesine kadar yaklaştırdı. Ve Don Antonio, sert bir baş hareketiyle beğendini belirtene dek şişeyi ekseni çevresinde döndürdü.

Bu arada Sam da içkinin markasını görebilmişti: Fazla pahalı olmadığı için, kendisinin de önceden bir kaç kez satın alabildiği bir şaraptı bu.

Sotto cebinden bir mantar açacağı çıkardı. Şişenin ağzındaki mantarı, çok hafif bir patlama sesiyle çekip, çıkarıverdi. Koca pençeleri dururken mantarı

çıkarmak için o küçücük açacağı kullanması pek garip kaçıyordu... Daha sonra, Don Antonio'nun kadehine bir parmak şarap koydu Sotto. Don Antonio, kadehi eline alarak içkisini bir yudumda içiverdi. Dilini şapırdattı ve beğendiğini göstererek başını salladı. Neyse, bardağını yeniden doldurduktan sonra, sıra Miggie'ye ve konuklara gelmişti.

O sıra köpeklerin acı acı uludukları duyuldu. Bu sesler daha sonra neşeli havlamalara dönüştü.

«Bu da ne?» diye sordu Miggie.

«Köpekleriniz havlıyor,» dedi Sam, sakin bir tavırla.

Don Antonio, masaya oturduklarından beri ilk kez ona döndü. «Haklısınız. Gerçekten de öyle. Aferin, akıllı kızsın.»

«Ama Donnie, hiç böyle garip sesler çıkarmazlardı. Acaba neleri var?»

«Mia gene azmaya başladı anlaşılan.»

«Ama daha iki hafta önce...»

«Ne bileyim ben. Dişilerin hepsi delidir zaten.»

Hareketlerinden hiç bir şey duymadığı anlaşılan Sotto, şarap şişesini Don Antonio'nun önüne koyduktan sonra yanlarından çekildi. Tam Don Antonio yüzünü başka bir yöne çevirmişken, Miggie ona doğru alaycı bir tavırla bakıp suratını buruşturdu. Hemen arkasından da Tom'a dönerek anlamlı anlamlı baktı ve Tom'un kulakları hafifçe kızardı. Sahi, bunlar sabahtan beri neredeydiler acaba?

Sam, aklına gelen düşünceleri uzaklaştırmaya çalıştı. Hem Tom, bu pis nineyle de yatacak değildi ya: Ayrıca yatsa bile, kendi üstüne vazife değildi bu. Tom'un da önceden söylediği gibi, bu tür konularda karşı tarafı kısıtlamağa çalışmak hiç iyi sonuç vermezdi.

Köpeklerin neşeli havlamaları yeniden duyulmaya başlamıştı. Ama bu kez, havlamaktan çok gülüyordu sanki. Don Antonio köpekleri kastederek «Boşver» anlamında elini salladıktan sonra: «Biliyor musunuz?» dedi. «Ben bir keresinde de programıma, kaplanları yalnız bir beyzbol sopasıyla avlayan birini çıkarmıştım.»

«Jaguarları» diye düzeltti Miggie.

«Peki, öyle olsun. Bu adam, her yaz yanına bir de rehber alarak Nikaragua'nın balta girmemiş ormanlarına dalarmış. Her dalışında da tüfeğiyle ormandaki jaguarları bir bir avlar dönermiş. Ama zamanla bu işten de sıkılmış tabii. Bunun üzerine, avını hiç tüfek kullanmadan, yalnız sopayla avlamaya karar vermiş.»

«Yani, jaguarları bir sopayla mı öldürüyormuş?» diye sordu Tom.

«Tabii. Ama Sotto gibi çok iri yarı bir adamdı. Söylediklerine de bakılırsa, sopayı hayvanın tam alnına yapıştırınca kafatası hemen parçalanıyormuş. Ama işin üç kâğıdı da varmış tabii. Örneğin, sopayı rahatlıkla savurabileceğin genişçe bir alanda hayvanla karşılaşman zorunluymuş. Önce, ormana dalarak hayvanı kızdırana dek onu izlerlermiş. Bazan bu izleme işi bir kaç gün bile sürermiş. Hayvan bir kere kızdıktan sonra da, gelip kendiliğinden sana saldırırmış artık. Sen de tam o anda indirirmişsin sopayı kafasına. Ama bunu anlatan herif bile bu işi ilk denediğinde çok korktuğunu itiraf etti. Öyle korkmuş, öyle korkmuş ki, bir ara yığılıp kalıvereceğini sanmış.»

«Çok tehlikeli bir iş değil mi?» diye sordu Sam.

«Çattık budalaya!» dercesine bir bakış yönelttikten sonra: «Hayır,» dedi Don Antonio. «Tüfekle avlanmaktan bile daha kolaymış. Zaten kendisi de bıkana dek, dört - beş yıl sırf bu işle uğraşmış. Avladığı hay-

vanları da doldurtup tanıdıklarına Noellerde armağan olarak vermiş hep.»

«Daha sonra, yeniden tüfekle avlanmaya başlamış mı?» diye sordu Tom.

Don Antonio ters bir sesle: «Ne bileyim ben?» diye cevap verdi. «Yalnız bir kez programıma çıkarmıştım, o kadar. Şu parasını nereye koyacağını bilemeyen mirasyedilerden biriydi işte.» Don Antonio peçetesini kucağına örttü. Hırçın gözlerle çevresini süzerken: «Bugün hangi pisliği yiyeceğiz acaba?» diye söyleniyordu.

O sıra, üzerinde dört boş kâse olan gümüş bir tepsiyle Sotto belirdi. Tepsiyi, lokantalarda olduğu gibi parmaklarının ucunda taşımaktaydı. Yanlarına gelerek herkesin önüne birer kâse koydu ve yeniden mutfağa döndü. Don Antonio kızgın kızgın Miggie'ye bakarak: «Bu adam, neden hepimiz gelip oturmadan şu sofrayı kurmaz acaba?» diye söylendi.

«Usul böyledir de ondan,» diye karşılık verdikten sonra Miggie, Sam'a dönerek: «Sotto'nun bizim yanımıza gelmeden önce garsonluk yaptığını biliyor muydun?» dedi. «Onun için de her şeyi gereğince yapmak ister.»

«Hiç haberim yoktu bundan,» dedi Sam.

Bir süre sonra, tepsinin üzerinde kocaman, gümüş bir çorba kâsesini taşıyan Sotto göründü. Hızla yaklaşarak Miggie'nin solunda durdu ve tepsiyi aşağı indirdi. Miggie, kibar bir bayan tavrıyla teşekkür edip mat, yeşil sıvıyla kâsesini doldurdu.

Sotto, daha sonra ağırbaşlı bir tavırla Sam'a yaklaştı. Ama hâlâ hamburgerlerin hayaliyle yaşayan Sam, çorbadan sadece çok az aldı. Soğumuştu ve madenî bir kokusu vardı bu çorbanın.

Tom hafifçe geri dönerek kâsesini doldurmaya ça-

lışırken, kepçenin altından damlayan bir damla çıplak göğsünün üzerine düştü. O an Don Antonio'nun başka bir yöne bakmasından faydalanan Miggie, hemen Tom'a dönerek: 'Ben şimdi yalarım orasını' anlamında dilini hafifçe çıkardı.

Tom'un kulakları yeniden kızarmıştı. Sam, önündeki çorba kâsesini tutup Miggie'nin kafasına geçirmeyi düşündü bir an. Yeşille sarının karışımı iyi olurdu herhalde... Meydana gelecek karışımın ne kadar hoş bir renk olacağını düşünürken, yüksek bir sesle irkildi. Don Antonio önündeki çorbaya bakarak: «Ne biçim şey bu yahu!» diye bağırıyordu.

Miggie hemen bir şeyler söylemeğe çalıştı ama kocası onu duymazlıktan gelerek iğrendiğini belli eden bir tavırla önündeki yeşil sıvıya bakmaktaydı.

«Kuşkonmaz, şekerim. Severdin hani.»

«Bunu mu severdim?» Don Antonio, bir kepçe çorba alıp kâsesine boşalttı. Miggie gülümseyerek kaşığını eline aldı, yemeğe başlamaları için işaret etti. Ama Don Antonio, çoktan tatmıştı bile çorbasını. Yüzünü buruşturarak: «Kuşkonmaz mıymış bu?» diye söylendi. «Kuş pisliği dense daha yerinde olur. Sahi, iyi fikir be! Çin mutfağından kuş pisliği çorbası...»

Soylular gibi dudaklarını büzerek çorbasını içmekte olan Miggie, Don Antonio'nun bu sözlerini duymazlıktan geldi. Kulaklarının kızarıklığı hâlâ geçmemiş olan Tom da gözlerini önündeki tabağa dikmiş, çorbasını yudumlamaktaydı. Tek dinleyici olarak Sam kaldığından, Don Antonio kızgınlığını bir an için unutarak ona bakıp göz kırptı.

Çorbanın tadını gerçekten berbat bulan Sam da, tedirgin bir tavırla Don Antonio'ya bakarak gülümsedi ve: «En çok hamburger severim ben,» dedi.

«Doğru be! Ben de çok severim.» Don Antonio

kaşığını örtünün üzerine bırakır bırakmaz, o noktada hemen yemyeşil bir leke yayılıverdi. «Gerçekten de iyi bir hamburgerden daha güzel yemek yoktur» diye devam etti Don Antonio. «Ama şu New York'ta hem iki dolara sokuşturulan, hem de mayonez doldurulup içine edilen hamburgerlerden bahsetmiyorum tabii.»

«Donnie! Sofrada sırası mı şimdi?»

«Yemeğini yiyemezsin, otururken konuşamazsın. Ne biçim sofra bu yahu!» Sonra tekrar Sam'a dönerek: «McDonalds adlı bir yer biliyor musun?» dedi. «İşte oranın sahibi tam işini bilen bir herif. Çok basit bir formülü vardı: Sadelikten uzaklaşmamak! Kıymanın yanına biraz salça, biraz da hıyar turşusu koyardı, o kadar. Zaten zekâ sadelik demektir.»

«McDonalds gerçekten iyi bir yer.»

«İyi tabii. Neden biliyor musun? Orada binbir çeşit pislik katılarak hamburgerin gerçek tadı bozulmuyor da ondan.»

O sıra, Sotto yanlarına gelerek çorbaların bitip bitmediğini kontrol ederken, Don Antonio baş parmağını özentili bir tavırla yukarı kaldırdı. Sotto, efendisini kızdırmaktan çekinerek hemen hızla kâseleri önlerinden kaldırmaya başladı. Öteki üç kâseyi de Sam'ınkinin üzerine koyunca, bir miktar çorba kenarlardan taşarak yere döküldü. O sıra, çorbasından sadece birkaç kaşık tadıp bırakan Sam bundan sonraki yemeğin daha iyi bir şey olmasına dua etmekteydi.

«Kitaplar da iyice berbatlaştı artık. Neden bahsettikleri bile anlaşılmıyor.» Don Antonio'nun yemeğin başından beri kendisine vermek istediği durgun hava, Tom'la konuşmaya başladıktan sonra tamamen kaybolmuştu. «Durmadan anlam içinde anlam saklıyorlar. Şöyle adam gibi bir kitabı okuyup beğeneni de küçük görüyorlar.»

«Ama, bir kitabın anlatmak istediği şey var diye ona kötü...»

«Biliyor musun ben en çok hangi tür kitapları severim? Casusluk romanlarını. James Bond'u falan. Ama şu Allahın belâsı entellektüel tipler bu kitapları da berbat ettiler. Birkaç yıl önce bir İngiliz'in yazdığı casus romanını okuyayım dedim de üç beş sayfadan fazla ilerleyemedim. Ne olup bittiğini anlamıyordum ki. Ama senin kitabını okumak istiyorum; çünkü özellikle ilgimi çekti. İnşallah içinde olay vardır.»

«Var, tabii.»

«Okuyup da beğendiğim en son kitap Jack London'undu. Ölmüş olmasaydı onu da programıma çıkarırdım herhalde. Acaba anlatacak bu kadar çok olayı nasıl bulabiliyordu?»

«Bir yazarın eserine başlamadan önce kafasında tasarladığı ilk şey olaylar değildir.»

«Nedir peki?»

«İlk olarak eserindeki karakterleri yaratır. Ancak ondan sonradır ki, bu karakterlerin görüşlerini ve kişiliklerini yansıtacak olaylar dizisini kurmaya başlar.»

Köpeklerden biri yeniden havlamaya başladı; ama Sam'dan başka kimse ilgilenmedi bile.

«Söylediğin şeyler lâf kalabalığı aslında,» dedi Don Antonio. «Yani, olayların hiç mi önemi yok?»

«İşte benim anlatmak istediğim de bu ya. Bir kitabı değerli kılan asıl öğe, yazarının kişiler arasındaki ilişkileri başarıyla inceleyebilmesidir.»

O sıra, Sotto marul yapraklarının üzerine dizilmiş, çevresi salatalık dilimleriyle ve mayonezle örtülmüş kırmızı, uzunca bir şey getirdi sofraya. Tom konuşmasına ara vererek yeni gelen şeye bakmaya başladı. Miggie, dikkatli bir tavırla o garip şeyden

kalın bir dilim keserek tabağına koydu. Sonra Sam'a bakarak kibarca gülümsedi. Sotto, kayık tabağını Don Antonio'nun önüne götürünce de yeniden azarlanmayı bekleyen bir tavırla başını öne eğdi.

Ama Don Antonio hiç de umulan hareketi yapmadı. İlk anlarda Sotto'yu görmezlikten geldi. Hemen sonra irice bir dilim keserek tabağına aktardı ve dudağını bükerek: «Bu da ne böyle?» diye sordu.

«Günün sürprizi, Donnie. Domatesli bir yemek.»

«Çok pis bir görünüşü var,» dedi Don Antonio ve Sotto'ya dönerek: «Çek şunu burnumun dibinden!» diye söylendi.

Miggie, küçük bir çocuğu kıskandırarak yemeğe razı etmeye çalışan bir anne tavrıyla, önündeki yiyecekten ufak bir parça alarak çiğnemeye başladı. «Çok lezzetli ama.»

«Şu sofrada yenilecek şey bulamayacak mıyım ben?»

«Ama, Donnie... Bunun tarifesini bir dergiden aldım. Sotto da hazırlayabilmek için saatlerce didindi durdu.»

«Peki, ne yiyeceğim şimdi ben?»

«Örneğin, benimki kadar bir dilimde sadece yetmiş beş kalori var.»

Sam, yetmiş beş kalorilikten daha ufak bir dilim aldı kendisi için.

«Yahu, ben perhizde miyim ki böyle konuşuyorsun?» diye bağırdı Don Antonio. Sonra Sam'a dönerek: «Sen perhiz yapıyor musun?» diye sordu.

«Hayır. Çok zayıfım ama...»

«İnan ki bu zayıflık sana çok yakışıyor. Peki, delikanlı sen perhiz yapıyor musun?»

«Yoo. Ama bu yemek de pek fena sayılmaz. Hatta oldukça iyi bile denebilir.»

Sam, önündeki yemekten ufak bir lokma aldı. Domatesli ve mayonezli, soğuk, çamur gibi bir şeydi.

O sıra, Don Antonio cebinden transistörlü radyoya benzeyen ufak bir şey çıkararak üzerindeki düğmeye bastı. Bunun üzerine, mutfağa doğru ilerlemekte olan Sotto, hemen geri dönerek efendisinin yanına geldi. Don Antonio, eliyle bir şeyler yazmak istediğini gösteren bir hareket yaptı. Sotto hemen cebinden kalem, kâğıt çıkararak efendisine uzattı. «Miggie kilo almasın diye açlıktan ölecek değiliz,» diye söylendi Don Antonio. «Kimler hamburger istiyor?»

Sam, hemen «Ben!» diye atıldı.

Tom da başını sallayarak: «Bugün gerçekten iştahım var,» dedi.

Belli zaten, diye düşündü Sam.

Don Antonio kâğıda: «Üç hamburger,» yazdı. «En kocamanlarından; bol turşulu, bol salçalı olsun, tamam mı?»

«Tamam.»

«Tamam.»

«Sandviçler susamlı olsun; makinede fazla kızarmasın. Üzerlerine biraz yağ sürmeye ne dersiniz?» Olur anlamında başlarını salladılar. «Bir çok kişi. sandviçe yağ sürülünce çok ağır olduğunu iddia eder ama, bence gerçek lezzetine ancak o zaman kavuşabiliyor.»

«Sus artık! Benim de iştahımı açtın,» diye atıldı Miggie o sıra ve hemen Sotto'ya bakarak parmaklarıyla dört işareti yaptı.

Don Antonio başını sallayarak: «Olmaz,» dedi. «Perhizdesin sen.»

«Pis sadist herif!»

«Senin iyiliğin için yapıyorum bunu. Fazla kilolar kalbini yorar. Hem şişmanlarsan öbür erkekler de be-

ğenmez seni.» Sözlerini bitirir bitirmez, bakışları bir an Tom'a kaydı. Sam, aniden büyük bir yakınlık duydu bu adama.

«Hiç korku duymadığım tek konu bu,» dedi Miggie küstah bir tavırla. «Çünkü her zaman erkekler tarafından çok beğenilmişimdir.»

«Öyle olsun.» Don Antonio kâğıttaki üçü dörde çevirdikten sonra Sotto'ya uzattı. Sotto kâğıdı alarak hemen sessiz adımlarla uzaklaştı. Don Antonio, «Birazdan adam gibi şeyler yiyebileceğiz.» dedikten sonra Tom'a dönerek «Nerede kalmıştık?» diye sordu.

«Bilmem.»

«Kitaplardan bahsediyorduk, konularından filân.»

«Ha, tabii. Benim düşüncem şu: Bir romanın konusu —ki 'konu' sözcüğüyle romandaki olaylar dizisini kastettiğinizi kabul ediyorum— önemli değildir.»

«Yanlış. Çünkü olayları bir kenara itersek, o zaman kitapta ya birkaç kişinin saçma sapan sözleri, ya da birtakım psikolojik ukalâlılkar kalır, o kadar!»

«Açıkçası, 'önemsiz' yerine 'ikinci plânda' sözcüğünü kullansam daha doğru olurdu herhalde. Neyse... Önceden de söylemiş olduğum gibi, iyi bir yazar önce kitabının konusunu değil karakterlerini yaratır, bunları bir kez yarattıktan sonra da, olaylar kaçınılmaz bir şekilde zaten kendiliğinden doğuverir. Yani tam eski Yunan trajedilerinde olduğu gibi...»

«O zaman, kitabı eline alan herkes olayların hangi yönde gelişeceğini anlayıverirdi. Ve kimse de kitabı sonuna kadar okumazdı.»

«Evet ama, herkesin belirli bir konu üzerinde değişik düşünceleri vardır. Yani, aynı karakteri aynı sorun karşısında bıraksak bile, onun bu durumda nasıl bir tepki göstereceğini siz bir türlü, ben daha başka türlü tahmin ederim. Onun için, kaçınılmaz

olaylar dediğim zaman da, yazarın kişisel olarak kaçınılmaz gördüğü olayları kastetmekteyim. Bir romanı alıp okurken, sürekli olarak yazarın kişisel düşüncelerini izlemek fırsatını elde edersiniz. Ve o kişi iyi bir yazarsa, kitabını okumaktan her konuda geniş ölçüde fayda sağlayabilirsiniz.»

«Gerçekten, Tom'un kitabını okursanız çok iyi olur.»

Don Antonio, böyle yüksek düzeyde konuşmaların kadın işi olmadığını göstermek istercesine, Sam'a sert sert baktı.

«Ayrıca, bir yazar yarattığı kişileri olayların yardımıyla tanıtmazsa o zaman onları etraflı bir şekilde anlatabilmek için her birini açıklayan en az kırkar sayfalık kompozisyonlar yazması gerekir. Öyle bir kitabı da kim alıp okur?»

«Kimse.»

«Oysa iyi bir romanda, en ufak bir olay bile kitaptaki karakterlerin daha iyi tanınmasına yol açar. Arada bir bu karakterlerin davranışları okuyuculara anlamsız; hatta çok saçma bile gelebilir. Ama yazar başarılıysa okuyucuya «Evet. Ben bu anlatılan tipi gerçekten tanıyorum,» dedirtir. Yani, kitaptaki kişiler, çevrenizde görebileceğiniz tipleri andırmalı ve ayrıca sizlere insanlığı her yönüyle tanıtabilmelidir.»

«Ben kitabı vakit geçirmek için okurum; vaaz dinlemek için değil.»

O sıra mutfaktan bir makinenin uğuldayarak çalışmaya başladığı duyuldu. Elektrikli kıyma makinesi, diye düşündü Sam. Ve aniden köpeklere verdiği kıymaları ansıdı. Hay Allah, dedi kendi kendine, demek kendi yemeğimi gidip köpeklere vermişim. Bari şu an güzel hayaller görüyor olsalar.

«Vaaz dinlemeniz, aynı zamanda iyi vakit geçir-

menize de engel olan bir şey değil ki. Bir romanda hiç ummadığınız bir olayla karşılaşmanız, aynı zamanda bu olayın gerçeklere uygun olabileceğini de o an farketmeniz çok zevkli bir şey değil midir?»

Don Antonio suratsız bir tavırla: «Tamam, tamam,» dedi. «Her şeyi anladım da, ben bu kadar çok şey düşünürken o ara kitaptan nasıl zevk alabilirim?»

«Okurken bunları tek tek düşünmezsiniz... Kitabı yazarken ben bile her şeyi bir bir tasarladıktan sonra sonuca ulaşamadım. Örneğin, bir yargıç da böyle yapmaz mı? O da kararını, A'dan başlayıp bir takım mantık ölçülerine vurduktan sonra vermez ki. En başında duygusal bazı nedenlerle kararını verir, ancak ondan sonra geriye dönerek bu kararının doğruluğunu ispat edecek maddeleri aramaya koyulur. Eminim ki, bir matematikçi ya da bir bilim adamı da aynı şekilde hareket eder: Önce, yeni bir şeyi adeta içgüdüsüyle keşfeder ve ancak bu keşifte bulunduktan sonradır ki buluşunu ispatlayacak şeyleri çıkarmaya çalışır.»

«Peki, kazalar hakkında ne düşünüyorsun?» Don Antonio, bardağındaki şarabı içtikten sonra şişeye uzandı. Tom'un, kendisinin ve Miggie'nin bardaklarını yeniden doldurduktan sonra Sam'a dönerek: «Sen içmiyor musun?» diye sordu.

O an Sam, şarabından henüz bir yudum bile tatmamış olduğunu farketti. Hemen uzanarak bir yudum içti. Hiç de fena değildi doğrusu. «Şarap çok iyi,» dedi.

Don Antonio onu duymamıştı bile. Tüm ilgisini Tom'un üzerinde toplamıştı.

«Hangi kaza?» diye sordu Tom.

«Kitabındaki kazadan bahsediyorum.»

«Ha, sahi. Ama o tam anlamıyla bir kaza sayılmazdı.»

Don Antonio, inanmadığını gösteren bir tavırla; «Yani o adam kızı kasten mi ezdi?» diye sordu.

«Tabii ki hayır. Ama, ben ancak bir göktaşının birinin kafasına düşerek öldürmesine gerçek kaza diyebilirim; yani kesinlikle engel olunamayacak bir olay. Oysa, o küçük kızı ezen adam kazaya sebep olacak ortamı büyük ölçüde hazırlamıştı. Alkolik olmasaydı ve sarhoşken araba sürmeye kalkışmasaydı kazayı da yapmayacaktı. Mesleğinde başarısızdı; bu başarısızlığını kabullenecek cesarete de sahip değildi. Böylece, alkolik oldu. Demek ki, o olayı doğuran esas neden adamın kişisel karakter zayıflığıydı.»

«Adamcağız arada bir birkaç yudum içki içiyor diye ona hemen alkolik damgasını yapıştıramazsın ki.»

Don Antonio kıkırdadı. Biraz sahte bir kıkırdayış, diye düşündü Sam. «Neyse... Kitap senin; üzerinde konuşmak bana düşmez. Ama şunu da söyleyeyim ki, insanlar herkese alkolik sıfatını gerektiğinden sık yapıştırıyorlar.»

«Zaten tam anlamıyla alkolik olup olmaması da o kadar önemli değil. Önemli olan şey, bu içkiye düşkünlüğün karakterindeki çürümeyi gözler önüne serişi...»

Tam Don Antonio kızgınlıkla cevap vermek üzereyken, Miggie'nin yüksek sesle içini çektiği duyuldu.

Sotto, tepsinin üzerine Sam'ın düşlerinde yaşattığı türden hamburgerleri dizmiş, masaya doğru ilerlemekteydi. Birkaç adımda yanlarına geldi, sanki böyle adi bir yemek için servis yapmak şanına yakışmazmış gibi tepsiyi masanın ortasına bırakıverdi.

Sam hemen saydı: Anlaşmazlık yaratmak için özellikle seçilmişçesine, yedi hamburger vardı tepsinin üzerinde. Yüzündeki anlamdan, Miggie'nin de durumu kavradığı anlaşılıyordu.

«Hadi buyurun,» dedi.

Ve sıçrayan bir yılanın süratiyle hamburgerlerden birini kaparak yemeye başladı. Hemen sonra, tepside yalnız üç hamburger kalmıştı.

Kimse konuşmayı düşünmüyordu bile. Herkes bir yandan atıştırırken, öbür yandan rakiplerini gözlemekteydi. O anda tek amaç, açgözlü etkisi bırakmadan ikinci bir hamburgere yetişebilmekti. En iyi durumdaki Miggie'ydi ama. Kusursuz bir tekniği vardı: Acele etmez görünüşünün yanı sıra, her ısırışında hamburgerin en az dörtte birini koparıyor ve bir iki çiğnemeden sonra da yutuveriyordu. Serçe parmağını kibar bir tavırla uzattığı elindeki son hamburger parçasını da ağzına atarken, öbür eli tepsiye çoktan uzanmıştı bile. O an, rakipleri ellerindekinin sadece yarısını bitirebilmişlerdi.

Miggie hemen ikinci hamburgerin de hakkından geliverirken, Don Antonio dik dik karısının çene hareketlerini süzmekteydi. Masada dört kişi, tepside sadece iki hamburger vardı.

«Ben daha istemiyorum,» dedi Miggie tatlı bir sesle. «Kiloma dikkat etmem gerek. Ama tabii, kimse ikinci bir hamburger yemek istemezse...»

İki hamburger üç kişi arasında paylaşılacaktı anlaşılan. Çünkü Don Antonio hemen tepsiyi kavrayarak Sam'a uzatmıştı. «Birini sen al,» dedi. Sam hayır anlamında başını salladı. «Fikir senindi,» diye ısrar etti Don Antonio. «Onun için de, bir tane daha alman gerek.»

Bayağı mantıklı bir düşünceydi doğrusu. Don An-

tonio elindeki tepsiyi, boğayı kızıştırmaya çalışan bir matador gibi sallamaktaydı. Sam aniden, bencil olması gerektiğine karar vererek hamburgerlerden birini alıverdi.

Köpekler yeniden neşeli neşeli havlamaya başlamışlardı. Don Antonio tepsiyi tam kendisiyle Tom'un arasına koyarken, kızgın bir sesle: «Şu pis hayvan lara da ne oldu bugün,» diye söylendi. Kalan son hamburgeri Tom'un alıp almayacağını gerçekten önemsemez gibiydi.

Tom, bir ara elini kararsız bir tavırla tepsiye doğru uzattı; ama sonradan fikrini değiştirerek geri çekti. Oyunu büyük bir dikkatle izlemekte olan Miggie'nin bakışları ise, sürekli olarak bir Tom'a bir Don Antonio'ya, bir de hamburgere doğru kaymaktaydı. Sakın, diye düşündü Sam, sakın bu kadın son hamburgeri de almasın?

«Kitabından bahsediyorduk,» dedi Don Antonio. «Kahramanı—»

«Alkolik babayı mı kastediyorsunuz?»

«Evet. Ona karşı biraz aşırı suçlamalarda bulunmuyor musun? Ben bir yazarın yarattığı karakterlere karşı yakınlık duyduğunu sanırdım.»

«Ben de ondan nefret etmiyorum ki. Sadece onun düşüncelerinin ve değerlerinin yanlış olduğunu anlatıyorum. Yani onu bir insan olarak yargılamış değilim.»

«Böyle şeyleri birbirinden nasıl ayırabildiğine şaşıyorum doğrusu. Bir adamın düşünceleri ve yaptıkları kötüyse, adamın kendi de kötü demektir. Ayrıca, kazayı neden, örneğin oğluna değil de babaya yaptırdın?»

«O bir kaza değil ki. Babanın karakterindeki bozukluktan doğan bir olaydı—»

Tom yeniden hararetli hararetli bir şeyler anlatmaya başlamıştı. Aynı sözleri durmadan tekrar ediyor, diye düşündü Sam. Don Antonio anlatılanları dinlerken, bir ara dalgın bir tavırla kalan son hamburgeri de alıverdi. Miggie hemen yüzünü buruşturdu. Ama Tom hâlâ bir şey farketmemişti.

«Bir romanda yer alan olaylar hiç de sandığınız kadar önemli değildir.»

Don Antonio, ağzındaki lokmayı çiğneyerek başını salladı ve: «Önemli değildir,» diye doğruladı.

«Fiziksel olayların büyük önemi yoktur derken, bu arada tabii fiziksel olmayan olayların varlığını da belirtmiş oluyorum. Ki biz bunları «Gizli ve açık konular» diye adlandırarak ikiye ayırabiliriz. Gizli konu, hemen her zaman bir kitabın en önemli bölümüdür. Çünkü, kişilerin iç dünyalarını ve çarpışan arzularını inceler.»

«Şu halde, bir olayı yaşamakla o olayı anlatan bir kitabı okumak arasında hiç bir fark olmaması gerek,» dedi Sam.

Tom şaşkınlıkla Sam'a doğru bakarak: «Nasıl olmaz?» diye sordu. «Fark şu ki, kitabı okurken belirli bir durumla karşılaşınca neler duyabileceğini çok daha uzun süre incelemek fırsatını elde edersin. Ayrıca, yazarın kişisel görüşlerini de öğrenebilirsin.» Tom, o sıra tepsinin boşalmış olduğunu farkederek kaşlarını hafifçe çattı. «Neyse... Benim bu konuda anlatacaklarım bu kadar.»

«Tatlı olarak ne var?» diye sordu Don Antonio.

«Kavun.»

Yüzünü buruşturdu. «Hiç dondurma kalmadı mı?»

«Pek sanmıyorum.»

«Daha geçen hafta—»

«Evet ama hepsi bitti.»

«Gerçekte, bir romandaki olayların gelişimi, o romandaki kişilerin iç dünyalarındaki gelişimle sıkı sıkıya ilgilidir.» O sıra Sam'ın masanın altındaki ayağı sertçe dürtüldü. Sam, bir şeyler söylemek istediğini sanarak Miggie'ye baktı; fakat Miggie Tom'u süzmekteydi. Bunun üzerine eğilen Sam, Miggie'nin ayağına bütün gücüyle bir çimdik attı.

«Ovvvv!»

«Kusura bakmayın; peçetemi düşürmüştüm de..» Sam çok kibar bir tavırla konuşmuştu; ama suratının sinirden gerilmiş olduğunu da farkedebiliyordu.

Sotto, masayı temizlemeye başlamıştı.

Acaba Miggie şaşırmayıp Tom'un bacağını dürtseydi ne yapardı Tom? Hiç bozuntuya vermeden şu «Gizli konu»yla ilgili konuşmasına mı devam ederdi? Hoş Tom'a da kızmaması gerekti; çünkü herhalde bu zavallı kadıncağıza acımadan başka şey duymuyordu. Hem karşı taraf durmadan rahatsız ederse, onun suçu neydi?

Masadaki büyük sessizliği, sadece herkesin önüne ince birer kavun dilimi konulurken çıkan tabak takırtıları bozmaktaydı.

Üzülmenin hiç gereği yok, diye düşündü Sam ve rakibine üstün geldiğine sevinerek kavununu yemeye başladı. Hem ev sâhibinin konuğuna saldırdığı, karısının da herkesin gözü önünde genç bir erkeği baştan çıkarmaya çalıştığı bir evde herhalde kibarlığın büyük gereği yoktu. Sahi, Don Antonio kendisine neden orospu demişti acaba?

Doğrusu, umduğundan çok daha iyi sevişiyordu bu adam. Oysa, ilk görüşte onu, karşısındakini tatmin etmek için en ufak çaba harcamamasının yanı sıra, bir de her kadına soğuk damgasını yapıştırıveren erkeklerden biri sanmıştı. Acaba İtalyan olduğu için mi

böyle başarılıydı bu konuda? Sam, gözlerini dikerek Don Antonio'yu incelemeye başladı. Gerçekten çok çirkin bir adamdı; ama bu çirkinliğinin yanı sıra yine de kaba bir çekiciliğin varlığı sezilmekteydi.

Tom'un ise, tam tersine, çok zarif bir yüzü vardı. Bir ara Sam'ın içinden, hayran olduğu bu güzel yüze «Biraz benimle de ilgilen!» diye haykırmak geldi.

Elini Tom'un bacağının üzerine koydu. Tom, biraz da şaşkınlıkla dönerek gülümsedi ve yeniden kavununu yemeye başladı. Sam, birkaç kez Tom'un bacağına hafif hafif vurduktan sonra elini çekti.

Tam kavunlarını bitirmek üzereyken, köpeklerin bu kez garip bir sesle havlamaya başladıklarını duydular. Allah vere de korkunç hayaller görmeye başlamasalar, diye düşündü Sam.

«Şu pis yaratıklara ne olduğuna gidip bir bakmak istiyorum. Kusura bakmayın,» diyerek masadan kalktı Don Antonio.

«Biz de gidip bir baksak, Tom.»

«Olur.»

Miggie de ayağa kalkarak: «Gerçekten bizim de gitmemiz iyi olur,» dedi. «Bütün günümüz bu köpeklerin bakımıyla geçiyor. Güya çok iyi bekçi köpekleriymiş de...»

Don Antonio hızlı adımlarla yürürken, Tom kibar bir tavırla durarak kasten geri kalan Miggie'nin yetişmesini bekledi. Bunun üzerine Sam da hemen geri dönerek Tom'un koluna girdi. İkisinin birden gözden kaybolmasını istemiyordu artık.

Miggie Tom'un soluna geçerek: «Gerçekten Donnie'nin bu köpekleri neden beslediğini anlayamıyorum,» dedi, «Şimdiye dek bize zahmetten başka faydaları olmadı.»

«Çok güzel köpekler ama,» dedi Sam.

«Fakat günde en az on kilo yemek yiyorlar.»

«Bu sabah onlarla biraz arkadaşlık ettim.»

«Donnie'ye bakmayın; oldukça evcil hayvanlardır.»

Köşeyi dönünce, Don Antonio'yu ellerini kalçalarına dayamış, büyük bir kızgınlıkla köpekleri süzerken gördü. Elinde kısa, kalın bir sopa vardı. «Şu hayvanların haline bakın be!» diye söyleniyordu.

Köpeklerden ikisi sırtüstü yatmış, dillerini dışarıya çıkarmış, Don Antonio'yu neşeli ve alaycı bakışlarla süzüyorlardı. Üçüncü köpek ise, arka ayakları üzerinde oturmağa çalışmakla birlikte, dengesini bulamayarak durmadan iki yana devrilmekteydi. Samba yapmaya çalışan bir sarhoşu andırıyordu.

Don Antonio elindeki sopayla tel örgüye hızla vurdu. «Lucifer, ayağa kalk diyorum sana!»

Köpekcik son bir güçle doğrulmaya çabaladı; fakat çok neşeli bir ses çıkararak yine devriliverdi. Birkaç kez yerlerde yuvarlandıktan sonra da uzanarak başını ön pençelerinin arasına koydu, Don Antonio'ya bakarak sırıtmaya başladı.

«Allahın belâsı hayvan, kalk diyorum sana!»

«Çok güzel köpekler,» dedi Sam. «Cinsleri ne?»

Don Antonio Sam'a sert sert baktı.

Miggie hemen atılarak: «New Foundland'la tazı kırması,» diye cevap verdi.

«Tazı değil, Great Dane,» dedi Don Antonio. «King! Kalk ayağa!» Ama, King ve arkadaşı kalkacaklarına yerlerde neşeyle yuvarlanmağa başladılar...

«Çok sevimli köpekler,» dedi Sam. «Oysa ilk gördüğümde çok vahşi şeyler sanmıştım.»

«Bunlar deli be! Resmen kaçık. Nasıl böyle olurlar yahu?»

«Sadece biraz arkadaşça davranmaları deli olduklarını göstermez ki.»

«Gösterir. Çünkü böyle davranmak için yetiştirilmediler.»

«Belki de önceden hastaydılar. Sağlıklarına kavuştuktan sonra neşeleri de yerine geldi.»

O sıra Lucifer aniden Sam'ı tanıyarak, sadece ön ayaklarının çektiği gövdesini sürüye sürüye telörgüye yaklaştı. Nemli burnunu tellerin arasından ileri uzattı ve Sam'ı süzmeye başladı.

«Nasılsın bakalım?» diyerek köpeğin burnunu okşadı Sam.

«Dikkat et,» diye ihtar etti Don Antonio. «Her an azabilir.»

«Yok canım. Baksanıza, sevimli bir köpekcik bu.»

Sonra Tom'a dönüp baktı Sam ve onun sürekli kendisini sıkıştırmakta olan Miggie'den uzaklaşmaya çabaladığını gördü. O kadar acı çeken bir suratı vardı ki, kendisini tutamayarak kıkırdadı.

Don Antonio herkesi şüpheli gözlerle süzmeye başladı. «Biri buralardan bir takım işler karıştırıyor galiba. Ama ben bu işi araştırıp evde ne dolaplar döndüğünü bulacağım.»

Kimse bu sözlere aldırmamıştı bile. Miggie çok masum bir tavırla köpekleri seyretmekteydi. Bir süre sonra Don Antonio elindeki sopayı kızgınlıkla yere fırlatarak: «Ben biraz uyumak istiyorum,» dedi ve hızla eve doğru ilerlemeye başladı.

Miggie kasten sesini yükselterek: «Çok kızgın şimdi. Yanından ayrılmasam daha iyi olur,» dedi. Gözlerini birkaç kez kırpıştırdıktan sonra Tom'a bakarak gülümsedi. «Hadi siz eğlenmenize bakın. Saat dörtte oturma odasında buluşuruz. Bu ara herhangi bir şeye ihtiyacınız olursa, Sotto'dan isteyiverin. Ev

sizin sayılır; sakın çekinmeyin,» dedikten sonra Sam'a bakarak hafifçe elini salladı.

Don Antonio köşeyi dönerken, ona yetişmişti bile.

ALTI

O sıra Sam çok korkunç bir şeyi fark etti: Kendisiyle başbaşa kalmaktan sıkılmaya başlamıştı Tom.

Köpekleri seyrederken bir ara başını kaldırmadan: «Neleri var acaba?» diye sordu. «Daha geçen akşam çok saldırgandılar.»

Sam, Lucifer'in burnunu okşarken; «Biraz esrar içtiler de ondan,» diye cevap verdi. «Herhalde ilk içişleriydi.»

«Yani, yanında durup dumanını içlerine mi çektiler?»

«Hiç olur mu canım? Kıymanın arasına koyup yediriverdim.»

Güldü. «Oldukça hoşlanmışa benziyorlar.»

«Tabii. Hem vahşi falan da değil bu köpekler. Bütün gün kimi tel kafesin içinde hapsetsen o da en az bunlar kadar sinirli olur.»

«Don Antonio çok kızdı ama.»

«Bahsetme bana o domuzdan...»

«Anlayışlı ol,» der gibilerden baktı Tom.

«Bugün havuzda bana saldırdı,» diye ekledi Sam.

«Saldırdı mı?»

«Tecavüz etmek istedi.»

Tom'un ne gibi bir karşılıkta bulunması gerektiğini bilmiyordu. Ama üstün bir tavırla gülümsediğini görünce kan beynine sıçradı.

«Emin misin?» diye sordu Tom.

«Tabii ki eminim.»

«Peki sen ne yaptın?»

«Bir tekmede havuza yuvarladım.»

Tom kahkahalarla gülmeye başlamıştı.

«Çok mu gülünç geldi? Az kaldı korkudan ölüyordum. O kadar da güçlü ki.»

«Bak, o adamdan hiç hoşlanmadığını biliyorum. Ama ondan sana zarar gelmeyecek bir konu varsa, o da cinsel konu.»

«Neden?»

«Erkekliği yok da ondan.»

«Yaa. Peki sen nereden biliyorsun?»

«Miggie söyledi. Hani şu Miggie'nin kanserden ölecek olması, Sotto'nun iktidarsızlığı falan var ya?»

«Biliyorum. Bu sabah kahvaltıda ben de sordum. Hemen gülmeye başladı.»

«Evet. İşte bütün bu anlattıkları Don Antonio'nun uydurması. Gerçekten erkekliği olmadığı için böyle iftiralar atıyor.»

«Ama Miggie'nin de her sözüne inanmamalı.»

«Neden yalan söylesin?»

«Kendine acındırabilmek için, bunu becerdi de, değil mi?»

«Öyle. Ama karşında güzelliğini kaybetmiş ve bunun için de çok üzülen yaşlı bir kadıncağız var. Sence acıklı bir durum sayılmaz mı bu?»

«Görüş açına bakar,» dedikten sonra Tom'un elini tutarak «Pekalâ, acıklı bir durum olduğunu kabul ediyorum,» dedi Sam. «Hey, bir fikrim var.»

«Evet?»

«Biz de gidip uyuyalım.»

«Yoruldun mu yoksa? Oysa bu sabah epey geç kalkmıştın.»

Sam, afacan afacan baktı.

«Öyle uyku değil canım. Ayrıca şunu da söyleyeyim ki bu sabah çok erken kalktım.» Tom gülümsedi ve: «Hadi gidelim öyleyse.» dedi.

Sadece onunla başbaşa kalabilmek istiyordu Sam. Eve doğru ilerlerken bir ara gözetlendiği hissine kapıldı. Sotto'nun sert anlamlı yüzünü göreceğini umarak mutfak penceresine doğru baktı; ama kimseyi göremedi. Tom'un elini daha sıkı tutmaya başladı. Kendisi için önemli olan tek varlığın o olduğunu düşünüyordu.

Yol boyunca hiç bir şey düşünmeden ilerledi. Güneşin varlığını sıcaklığından anlıyordu ancak; kuşların cıvıltısı ise geçmişte kalan bir şarkıyı hatırlatıyordu ona. Beni hayata bağlayan, aşkı tattıran, gurur duyduğum tek kişi sensin Tom, diye düşündü.

Soğuk bir mağarayı andıran girişe vardıklarında, Tom'un ince fakat adaleli koluna girdi. O sıra az ileride kımıldanan birtakım gölgeler görür gibi oldu; galiba gözetleniyorlardı. Hoş, ne önemi vardı? Her an ilgiyi üzerlerine çekerek insanın aklını karıştıran tiplerdi bu Don Antonio ve karısı. Hayalet gibiydiler. Eğer önemsenmezse kendiliklerinden yok olurlardı. O nörotik kahkahalarına, pis sırıtışlarına, sevgilerine, ilgilerine, hiç bir şeylerine ihtiyacı yoktu. Tek önemli şey Tom'un yanında oluşuyordu.

Sam hayran hayran Tom'u seyrederken, basamağa takılarak sendeledi. Tom geri dönüp gülümsedi.

Bu basamağın da orada ne işi vardı ki? Tom'la birlikte yaşayacakları bir evleri olursa, yatağa gidebilmek için merdiven çıkmak gerekmeyecekti. Yatak evin tam ortasına konacak, böylece de istenildiği an birkaç adımda ona ulaşabilecekti. Hem böyle modern ve korkunç şato bozuntusu evler de istemezdi. Tam top gibi yuvarlak bir şey olmalıydı evi.

Sam hep üst katta birilerine raslayacağını sanmıştı; ama bu kez kimseyi göremedi. Tom'un arkasından odaya girince de, sabah açık bıraktığı perdelerin, odaya büyük bir gizlilik havası verecek şekilde sıkı sıkı kapatılmış olduklarını farketti.

Kapıyı ardından, Tom'u ürküten bir sesle hızla çarptı. Sonra kilitlemek istedi; fakat kapının kilidi yoktu. Ne önemi var, diye düşündü. Her şeyin canı cehenneme!

«En sonunda gelebildik,» dedi Sam.

«Gerçekten ben de çok yorulmuşum.»

«Sabahleyin kaçta kalktın ki?»

«Bilmem. Ama henüz şafak sökmemişti. Bahçede şöyle bir dolaştım. Burası bana neyi anımsatıyor, biliyor musun?»

«Cezaevini mi?»

«Hayır. Tımarhaneyi. Tepenin iki metre kadar yükseklikteki bir duvarla çevrili olduğunu farketmiş miydin? Üzerinde de elektrikli olduğunu tahmin ettiğim teller var. Tam girişte de koca çelik bir kapı...»

«Ama gelirken hiç durmadık.»

«Biliyorum. Kapı herhalde otomatikti.»

«Zengin olursam istediğim gibi bir ev yaptıracağım.»

Sam bikinisinin üstünü çıkararak çantasına doğru fırlattı ve çıplak göğüslerini komiklik olsun diye hoplatmağa başladı. Ama Tom kendi mayosunu çıkarmakla meşguldü. Ona bakmıyordu bile. Bir süre sonra yatağa çırılçıplak uzanarak: «Akıllı kızsın. İyi ki yatmayı akıl ettin,» dedi.

«Tabii,» diye cevap verdi Sam bikinisinin altını çıkarırken. Sonra Tom'un yanına giderek çıplak göğsünü okşadı ve: «Biraz bekle,» dedi. «Önce bir banyoya gitmem gerek.»

Tom gözlerini kapamıştı bile. Bu zayıf vücutla Don Antonio'nun iri gövdesi arasındaki farkı düşündü Sam. Gerçek fark, yapılarındaki değişiklikten değil, ruhlarının bedenlerine yansımış olmasından ileri geliyordu sanki. O an Tom'un kendisine ihanet etmiş olamayacağını düşündü. Çünkü böyle bir şey yapmış olsaydı, karşısında bu kadar rahat, bu kadar sere serpe yatamazdı. İşte erkeklerle kadınlar arasındaki esas fark da buydu: Erkekler bağlılıktan bahsederdi; kadınlar ise güvenden.

Banyodaki mavi ışık hâlâ yanmakta, aynalar da eski oyuna devam etmekteydi. Ama bu kez hiç bir şey şaşırtamamıştı Sam'ı. Ne garip bir banyo, diye düşündü. O sıra insanın kendi görüntüsünü sadece tuvalette otururken göremediğini farketti. Siyah tuğladan örülmüş göğüs hizasındaki bir duvar görüntüyü engellemekteydi.

Aniden bu saçma sapan mimarî garipliklere kızdı, Don Antonio'nun her yere gizli mikrofonlar dizmiş olacağını umarak çok kaba bir ses çıkardı. Bakalım bundan ne anlam çıkaracaktı sayın Don Antonio?

Biraz sonra sifonu çekti.

Ellerini yıkarken, insanın kendine zengin havası verebilmesi için yaldızlı eşyaların, uşakların, kürklerin ve köşklerin yanı sıra esrarlı bir havanın da gerekli olduğunu düşündü. Pembe renkli sabunun köpükleri mavi ışığın altında pırıl pırıl parlamaktaydı. Sabundan ortalığa bir çiçek kokusu yayılmıştı. İnsanlar çiçekler gibi kokmayı istiyorlar ama gerçekte hiç de öyle değiller, diye düşündü.

Günlerden beridir ilk kez anne ve babasını anımsadı. Birbirlerinin varlığını inkâr edercesine televizyonun karşısında sessiz sessiz oturuşlarını, yalnızlık-

ları bir hastalık gibi çocuklarına da bulaştırışlarını düşündü.

Onların da, hayal kırıklıklarının da, tümünün canı cehenneme!

Ellerini özenle havluya kuruladı. Gerekli olan şeylerin hiç biri öğretilmemişti kendisine. Birini sevmeyi, karşılık beklemeden fedakârlıkta bulunmayı, gerektiğinde bunlardan vazgeçebilmeyi hep kendi kendine öğrenmek zorunda kalmıştı.

Arada bir şu son birkaç yılı gerçekte hiç yaşamamış gibi garip duygulara kapıldığı oluyordu. Sanki hâlâ anne ve babasının evindeki o karanlık yaşamını sürdüren ufak bir kızdı, onların kendisini koyu bir sis perdesinin gerisinde suratlarını asarak seyrettikleri bir sahnede rol yapmakla meşguldu. Babasının Tom hakkında: «Fena bir genç değil. Hatta saçları kesildikten sonra herkese tanıştırılabilir bile,» diyen sesini duyar gibi oldu.

Banyo kapısını usulca kapadı.

Tom yan dönmüş yatıyordu. Zaten hep böyle yatmaya alışmıştı nedense. Karnı hafifçe yana doğru sarkmıştı; düzenli aralarla soluk alıp vermekteydi. Hiç yerini yadırgamayan bir çocuktu doğrusu.

Hayal kırıklığına uğramıştı Sam; çünkü canı sevişmek istiyordu. Ama banyoda o kadar uzun süre oyalandığı için de kabahat kendisinin sayılırdı. Yatağın üzerinde bağdaş kurarak Tom'u seyretmeye başladı.

Bayılıyordu onu uyurken seyretmeye. Yuvarlak bir çenesi, hırçın ifadeli dolgun dudakları olan bir çocuk yüzüydü Tom'unki. Sabahki traştan beri uzamış olan altın renkli sakallarının yumuşacık bir görünüşü vardı. Uyurken ağzına yaklaştırdığı elinde bi-

le çocukların parmak emmelerini andıran bir hava farkediliyordu.

O sıra, kaşlarını hafifçe çattıktan sonra inlemeyi andıran garip bir ses çıkardı Tom. Ama bir saniye sonra yüzü tekrar eski rahat anlamını kazandı. Acaba vicdanındaki gizli, ufak ve kendisine söylemeyi unuttuğu bir leke mi rahatsız etmişti onu? Ama bu melek yüzden hiç bir kötülük umulamazdı. Parmağıyla Tom'un burnuna dokundu Sam ve o melek yüzün rahatsız olduğunu gösteren bir anlamla buruşmasını seyretti.

Bir zamanlar ana yolun kenarındaki krom bir şatoda boynuzlu bir prenses yaşarmış. Bu prensesin babası kimsenin tanımadığı çok güçlü bir kral, annesi de zamanın güzelliğiyle ünlü bir kraliçesiymiş. Şatonun yükseldiği yerde yıllar önce çok büyük bir orman varmış. Ama bir gün büyücüler bu ormanı sihirle bir anda yokedivermişler, ortaya çıkan çıplak araziyi de görünmeyen ve geçilmesi yasaklanan çizgilerle birbirlerinden ayırmışlar. İşte bu çizgiler kent halkının hâlâ birbirleriyle dostluk kurmasını engellediği için iyi kalpli prensescik büyük üzüntü duyarmış. Babasına ne zaman bu konuyla ilgili bir soru sorsa hep kaçamak cevaplar alırmış küçük prensescik. Çünkü kral babası o sıralar, sadece ülkesinde eylemlerde bulunan anarşistlerle uğraşırmış. Kraliçenin de şölenler tertiplemekten, iskambil oynamaktan böyle büyük sorulara cevap verecek vakti bile yokmuş. Böylece de prensescik, gerçekleri öğrenebilmek için yollara düşmüş. Yol boyunca ilerlerken, lâstik tekerlekli madenî arabaların içinde hızla yanından geçenler bu garip yolcuyla ilgilenmemişler bile. Ama prenses bu zorluklardan hiç mi hiç yılmamış. Uzun süre ilerledikten sonra, yolun gittikçe daral-

maktà ve bakımsızlaşmakta olduğunu farketmiş. Tabii, oraya otomobiller giremediği için çevrede hiç insan da yokmuş. Daha sonra çok karanlık bir ormana dalmış prensescik, havada uçan parlak renkli bir takım yaratıkların garip şarkılar söylemekte olduklarını görmüş. Burayı da geçtikten sonra, çok dik bir patika çıkmış karşısına. Bu patikadan inerken de yere düşmüş prensescik ve soylu kıçı üzerinde uzun süre aşağı kayarak güzel bir derenin kıvrıla kıvrıla aktığı yemyeşil bir ovaya gelmiş. Hemen ayağa kalkarak üzerindeki tozları silkelemeye çalışırken, dere kenarından kendisini pembe gözlerle süzen bir yaratık ilişmiş gözüne. Ata benzeyen, alnının tam ortasında pırıl pırıl parlayan pembe bir boynuzu, yine pembe benekli toynakları olan, yarı saydam, beyazımsı garip bir yaratıkmış bu. Prensesi görünce en ufak bir harekette bile bulunmamış ama, buna rağmen prenses onun neler düşünmekte olduğunu anlayabilmeye başlamış. «Sen de bâkiresin, değil mi?» diye sormuş bu garip yaratık. Prensescik hemen kızarıvermiş. «Prensler hep bâkire olurlar zaten. Ama bekâretinin benim işlerimi ne kadar zorlaştırdığından hiç haberin var mı?» «Çok özür dilerim,» diye kibarca bir karşılık vermiş prensescik. «Ama size raslayacağımı önceden bilmiyordum ki.» «Ormanda, sağlığına daha iyi gelsin diye mi dolaşıyordun yoksa? Neyse, bunların önemi yok. Sen şimdi sırtıma atla da daha iyi bir yere gidelim,» diyerek ön ayaklarının üzerine çömelmiş, pembe boynuzlu at. Prensescik sırtına biner binmez de son hızla ormanın derinliklerine doğru koşmaya başlamış. O kadar hızlı koşuyormuş ki, dallar çalılar her tarafını çizik içinde bıraktığı halde prensescik düşmemekten başka şey düşünemez olmuş. Bir süre sonra o garip yara-

tık sırıtarak: «Ani duruşlara karşı hazırlıklı ol,» derken başını hafifçe yana çevirmiş. Ve işte o an prensesçik, altındaki yaratığın başının koyun başına dönüşmüş olduğunu farketmiş...

Sam, bir yandan Tom'un kalçalarındaki sarı renkli tüyleri okşarken, öte yandan da masaldaki garip yaratığı koyuna dönüştürmesinin pek yerinde olmadığını düşünüyordu. Peki, acaba ben nasıl bir yaratığı andırıyorum, diye sordu kendi kendine. Bu soru bayağı hoşuna gitmişti ama cevabını bir türlü bulamıyordu. Bir süre sonra aniden sincaba benzediği aklına geldi. Bulabildiği gerekli gereksiz her şeyi bir köşeye istif eden, utangaç, herkesten kaçan ve durmadan saçma sapan sözler geveleyen siyah tüylü ufak bir sincaba...

Tom'la kendisi hakkında gerçeklerle pek ilgisi bulunmayan hayalleri olduğunu düşündü. Aralarındaki ilişkiyi o kadar kusursuz kabul ediyordu ki, en ufak bir anlaşmazlık bile ona çok önemli bir şeymiş gibi geliyordu. Örneğin, Tom'cuk hafta sonlarından birini de bu garip insanların arasında geçirmek istemişse dünyanın sonu gelmiş değildi ya. O kadar çalışıp çabalayarak romanını yazdıktan sonra da televizyona çıkabildiği için sevinçli olması doğal değil miydi?

Acaba farkında olmadan onun başarısını kıskanıyor muyum, diye düşündü. Ama hayır. Böyle bir şey olamazdı. Hem Tom, kendisinin maddî manevî yardımları olmadan kitabı bitiremeyeceğini de açıkça söylemişti ya. Hatta yardımcıdan çok ortak kabul etmişti kendisini. Zaten aralarındaki ilişki de bunun böyle olmasını gerektiriyordu. Arkadaşlıkları hiç bir zaman sona ermeyecekti...

Düşüncelerinin etkisiyle, Tom'u öpmek için eğildi.

Ve o anda O'nun, Miggie'nin kokusunu duydu üzerinde.

Kan, amonyak ve maymun kafesinin kokusunu.

Hemen kavradı her şeyi ve ateşten kaçarcasına çekti yüzünü.

Büyük bir nefretle dolmuştu. Başını öte yana çevirirken, elleri vahşice kasılıyordu. Karşısındaki gövdeyi tırnaklarıyla didik didik etmek, saçlarını yolmak, gözlerini oymak ve torbalarını parçalamak istiyordu.

Domuz! Pis domuz!

Bir an önce duyduğu büyük sevgiyle şu anda içini kavuran büyük kızgınlık karışmış, iç dünyasında korkunç bir karışıklık meydana getirmişti.

Benden saklamamış olsaydı...

Ahlâksız herif! Bir de yatağıma kadar...

Masum bir uyuyuşu vardı Tom'un. Bir ara kaşlarını hafifçe oynattıktan sonra yeniden o sessiz uykusuna daldı.

O pis karıyla nasıl yatabildi peki? Benden gizlememiş olsaydı hiç kızmayacaktım; biliyordu bunu.

Tom'un ensesindeki bir damar atmaya başlamıştı. Tırnağının ucuyla dokunuverdi ona Sam. Tom rahatsız olduğunu gösteren bir şeyler mırıldanarak başını çekti ve derin uykusuna yeniden daldı. Sam'ın tırnağıyla dokunduğu yerde kırmızı bir çizgi meydana gelmişti.

Benim de karşıma çok fırsatlar çıktı ama...

Üstelik Tom: «Karşı tarafın özgürlüğünü kısıtlamaya çalışmak ne işe yarar ki?» demişti de.

Hem önüme çıkanlar böyle pis domuzlar değil çok yakışıklı tiplerdi. Örneğin, Hugh Maguire. Uzun bacaklı, geniş omuzlu, kıvırcık siyah saçlı, pembe yanaklı aslan gibi bir tipti. Hatta Sylvia bile onunla sadece bir hafta sonu geçirebilmek için her şeyini feda

etmeye razıydı. Ama o beni seçmişti. —Teşekkür ederim ama olmaz. Kusura bakmayın. Gerçekten isterdim ama biliyorsunuz başka bir arkadaşım var —Çok mu geri kafalıyım diyorsunuz? Belki de. Ama teklifinizi kabul edersem sonra size âşık da olabilirim ki...

Yapabilirdim. Yapmalıydım. Hem hiç bir şey de kaybetmeyecektim. Her şeyi anlatınca, nasılsa sadece omuz silkecekti Tom.

En ufak bir duygudan bile yoksun bu çocuk. Üstelik bir de insanları incelemeye çalışıyor.

Pis domuz!

O elli yaşındaki karı yüzünüzü gözünü boyayıp daha da yaşlı görünüyor. İstese Tom'un yaşında çocuğu bile olurdu. Galiba kendinden yaşlı kadınlara karşı özel bir ilgisi var Tom'un. Ben de ondan bir yaş daha büyüğüm ama...

Henüz geçen yıl bile bu evde, bu insanlarda gülünecek şeyler buluverirdik. O eski neşemiz nereye gitti şimdi?

Her şey kitabı yazmaya başladıktan sonra değişti. O kitaptan da, içindeki karakterlerden de, her şeyden nefret ediyorum.

Tom, orta yaşlıların çoğunun yaptığı gibi kasılmaya başladı artık. Ayrıca toplumun hoş karşılamadığı davranışlarını örtebilmek için de gereksiz mazeretler uydurmaya başladı.

Acaba o işi yaparlarken benden de bahsettiler mi?

Yoksa sadece hayvanlar gibi inleyip durdular mı?

Tom bu işi güzel biriyle yapsaydı bu kadar endişelenmezdim doğrusu. Son zamanlarda yüzüne de nedense koyunumsu bir anlam geldi. Ya o sahte ciddiyetine ne demeli?

Tom'un rengi hafifçe sararmış, yüzü ince bir ter

tabakasıyla kaplanmıştı. Gözlerinin altında yarı saydam garip bir mavilik vardı. Mat saçları alnına dökülmüştü.

Acaba o kadının ne biçim göğüsleri var? Kocaman, beline kadar uzanan iki et parçası mı?

Sam her nedense Miggie'nin göğüslerinin ucunu hiç hayal edemiyordu. Aklına hep biyolojik kitaplarında resimlerini gördüğü kocaman urlar geliyordu.

Karnındaki kat kat yağları düşündü. Göbeğini bile örten ve Tom'u öpmek için uzandığında sarkıveren yağları...

Ve Tom da öptü bu kadını.

O kalın pis dudakların nesi hoşuna gitti acaba?

Pis domuz!

Ne yaptığından haberi yok mu bunun?

Derin düşüncelere dalmaktan duygularını yitirdi anlaşılan. Duygu değil sadece cinsel bir açlık kalmış içinde.

Tek başınayken cinselliğin ne kadar önemsizleştiğini bile anlayamıyor.

Sam'ın aklı gittikçe daha fazla karışmaya başlamıştı.

Oysa duygu aramızdaki ilişkilerde ne kadar önemli bir yer tutar. Böyle hiç yakınlık duymadığı biriyle yatışı son derece anlamsız. Kaşığı alıp kavanozun içine bırakıvermek gibi bir şey...

Seviş.

Bu söz Sam'ın kafasında yankılar uyandırdı.

Yataktan kalktı, çantasını karıştırarak giysilerini buldu ve giyinmeye başladı.

Tom'u gerçekten çok, ama çok seviyorum.

Blûzunun düğmelerini iliklemeye çalıştı. Ama parmakları iyice beceriksizleştiği için büyük güçlük çekti.

Tom'a hiç de ihtiyacım yok. Hoş, biraz var da sayılabilir; çünkü ona artık çok alıştım. Ama istesem başka birini de rahatlıkla bulabilirim. Bir köşede dikilip gülümsemeye başlarım, o kadar. Wall Street'te tüccar, Sekizinci Caddede bir konfeksiyon kralı, Times Square'da bir turist, Macdougal Street'te de garip bir kişi...

Tom'u çok ama çok seviyorum.

Fakat biraz ötede yatağın üzerinde uyuyan yakışıklı gövde, uzak ve yabancı gelmeye başlamıştı ona.

Üzerine giydiği kendi giysileri bile yabancılaşmıştı sanki.

Ondan çok hoşlanıyorum. Eminim ki şu anda onu uyandırıp içimi döksem, birkaç dakika içinde hemen bana mantıklı cevaplar vererek sinirimi yatıştırabilecek. Zaten söylediklerine birkaç gün inanabilmem de yeter. Çünkü nasılsa daha sonra bu işi de unutup gideceğim.

O sıra Tom içini çekerek kımıldandı ve elinin tersiyle burnunu sildi. Sam korkuyla geri çekildi.

Beni bu durumda görmesini kesinlikle istemem. Hangi durumda? Yani, sinirli ve kızgın bir halde. Uyanıp bana saçma sapan cevaplar verse bile ben ne diyebilirim?

Hiç bir şey.

Çünkü gerçekten önemli bir şey değil bu yaptığı. Sadece bana bunu anlatmamış olması çok garip. Belki de öylesine önemsiz geldi ki, unutup uyuyuverdi.

Pis domuz!

Ama onu çok da seviyorum.

Sam, yağmurun altındaki koşmalarını, özellikle çamurlu suların içine neşe ile dalışlarını anımsadı. Soğuk bir sonbahar günüydü. Ne kendisinin ne de Tom'un şemsiyesi vardı. Her tarafları sırılsıklam ol-

muş, saçları alınlarına, yanaklarına yapışmıştı. Ama buna rağmen kendilerine garip garip bakan kişileri önemsemeden nasıl da çılgıncasına eğleniyorlardı? Ensesinden süzülen damlalar, ıslak caddelerden hızla geçen otomobillerin ışıkları hep birer eğlence kaynağı olabiliyordu. Ama o günler çok gerilerde kalmıştı artık.

Sam, farkında bile olmadan ağızlığını ve yaldızlı kâğıda sarılmış esrar kalıbını alarak etekliğinin cebine atıverdi.

İçimi dökebilecek bir arkadaşa ihtiyacım var. Ama onu nerede bulabilirim?

Yeniden Tom'a doğru bakınca önceki düşüncelerinde yanıldığını anladı. Çünkü Tom'un yüzünde uyurken hiç de masum bir anlam yoktu. Tam tersine, kibir ve buz gibi bir gizlilikle doluydu.

Şu anda seyredildiğini bilse de hiç aldırmayacağını biliyorum.

Papaz olmalı bu Tom.

Ya da işkence edilecek bir tutsak.

Tahtanın üzerine yatırmalı, kollarını ve bacaklarını iki uçtan iyice germeli. Sonra da tüm kemikleri parça parça olana dek çelik sopalar altında inletmeli.

Onu aşırı derecede seviyorum.

Sam kusacağını sanarak hafifçe eğildi, hızla odadan çıkarak Tom'la kendisi arasındaki kapıyı kapadı.

Onu bu kadar suçlamakla haksızlık ediyorum. Böyle bir durumla karşı karşıya kalan ve yine de hiç sinirlenmeyen binlerce kadın var bu dünyada. Her şey aşırı bağlılığımın sonucu olsa gerek. Onsuz yaşayamayacağımı durmadan tekrarlayarak sinirlerimi daha da bozuyorum. Ayrılsak ne olur yani? Dünyanın sonu gelecek değil ya. En fazla bir sinir krizi geçiriveririm, o kadar. Zaten bu günlerde sinir krizi geçir-

mek moda oldu nasılsa. Sonia da arada bir gözden kaybolup birkaç hafta sonra tüm neşesiyle yeniden ortaya çıkıvermiyor mu? Oh, evet şekerim. Yine oradaydım tabii. Doktorları öyle sevimli ki anlatamam. Çok, çok güzel.

Pis domuz.

Hava da iyice soğudu.

Sam titrememeye çalışarak doğruldu.

YEDİ

Koridorda tabii kimse yoktu. Zaten olması için bir neden var mıydı? O an içini dökebilecek bir arkadaşa ne kadar ihtiyacı olduğunu düşündü Sam.

Koridorda ilerlerken, duvarlara asılı olan lâmbalar dikkatini çekti. Dört taneydi bu lâmbalar. Duvara pirinç vidalarla tutturulmuş plâstik disklerin içinden ikişer tane pirinç boru çıkıyordu. Bu boruların üzerinde, gaz lâmbalarını andıran dantel gibi işlenmiş madenî altlıklar bulunuyordu. Bunların üzerinde de buzlu camdan lâmba şişeleri vardı. Işıl ışıl parlamalarından, içlerinde birer ampulün yanmakta olduğu anlaşılıyordu.

Nereye gitmesi gerektiğini düşündü. Acaba koridorda bir kenara çekilip oturuverse miydi? Olmaz; daha iyi bir yere gitmeliydi. Havuz nasıldı acaba? Ama ters yönde yürümeğe başlamıştı bile.

Kararlı bir tavırla ilerliyordu. Koridorun sonuna gelip de merdivenleri inerken dizlerinde bir tutukluk olduğunu farketti. Yine de çok hızla, hattâ belki de gerektiğinden bile hızla yürümekteydi.

Aklında kaldığına göre Don Antonio'nun arabası biraz önce evin önünde duruyordu. Acaba hâlâ orada mıydı?

Geniş girişin tuğlayla kaplı zemini üzerinde yürürken sandaletlerinin çıkardığı sesler düzenli aralıklarla duyuluyordu. Çevresindeki hiç bir şeyle ilgi-

İenmeden ilerlemekteydi. Tüm ilgisini, gelecekte olabilecek daha önemli olaylarla saklamıştı.

Son birkaç yıldan beri hiç araba kullanmamıştı. Gerçekten çok iyi bir şoförd ü m, diye tatlı tatlı düşündü. O günlerin Sam'ı ne kadar da rahat ve romantik bir gençti. Ama istese o eski günlere şu an bile geri dönebilirdi. Anılarıyla başbaşa kalan Sam kapıya doğru ilerledi.

Kapı açılmıyordu. Gürültü etmemeye çalışarak üzerindeki kalın pirinç halkayı önce hafifçe, daha sonra bütün gücüyle çekti. Biri o koca demir kilidi kapamıştı anlaşılan.

Büyük bir kızgınlık tüm benliğini aniden kapladı ve yine aynı hızla kayboldu. Pirinç halkayı sıkı sıkı kavramış olan ellerine baktı. Açılmasa da pek önemi yok, diye düşünerek halkayı bıraktı.

Tatlı bir sükûnet gelmişti üzerine. Kalın, cam bir fanusun içinde acıyla titrer gibiydi.

Gelin ve deliyi görün.

Sussss!

Utangaç bir tavırla kapıdan uzaklaşarak çevresindeki plâstik bitkileri incelemeye başladı. Doğal olmadığı ilk bakışta anlaşılan bir asma alttan kırmızı ışıklarla aydınlatılmıştı. Sam bu asmanın üzerindeki üzüm salkımlarından birine doğru uzandı: İçlerine bir şeylerin doldurulup satıldığı plâstik limonlar gibi, şaşırtıcı bir hafiflikteydi. Elinden bırakınca da garibine giden çok hafif bir ses çıkararak gerideki duvara çarptı.

Şşşş!

O an sürekli olarak gözlerini ortadaki heykelden kaçırmaya çalıştığını farketti. Ama hareketinin gereksiz olduğunu düşünerek başını kaldırdı ve üç adım

ötesindeki kır tanrısı heykeline doğru bakmağa başladı.

Beyaz mermer gözleri görmeyen bakışlarla süzüyordu çevresini. Alnından süzülen sular gözlerini kırpıştırmakta olduğu izlenimi uyandırıyordu. Sakalları rüzgârlı bir havada kabarmıştı sanki. İlerleyerek, elini heykelin ufak göğsü üzerine koydu Sam, süzülen suların ve gövdenin çok ılık olduğunu şaşkınlıkla farketti. Daha sonra elini aşağılara kaydırarak heykelin kabarık tüylerle kaplanmış kasıklarını okşamaya başladı. O sıra sular kolundan süzülerek dirseğine kadar indi ve tuğla zemine damlamaya başladı. Sidik mi acaba, diye düşündü. Hızla kolunu sılkeledi. Su damlacıkları plâstik yapraklar arasında kaybolmuştu. Çiy taneleri gibi... Ama çiy taneleri soğuk olmaz mıydı?

Sıkıntı içinde çevresine bakındı. Üst katta sadece yatak odaları vardı. Solda kendisininki, sağda diğerlerininki. Alt katta ise, tam karşısında cam kapıların ötesindeki oturma odası, solda da yemek salonuyla mutfak. Bütün bu yerleri önceden kolaçan etmişti bile.

Peki acaba sağ taraftaki kapı nereye açılıyordu?

Ötekilerden oldukça değişik bir kapıydı. Birer yatay tahtayla üstten ve alttan tutturulmuş, siyah renkli dikey tahtalardan meydana gelmişti ve bir ahır kapısını andırıyordu. Üzerinde çok eski tip demir bir kapı mandalı ve siyah demir menteşeler vardı.

Kapının sadeliği Sam'ın hoşuna gitmişti. İlerleyerek elini tahtanın damarları üzerinde dolaştırdı.

O an gözetlenmekte olduğunu sanarak geriye döndü. Ama evin, kendisini yutarak yok edebileceği sessizliğinden başka hiç bir şeyle karşılaşmadı. Sadece oturma odasındaki bir saatin tik - tak'ları ve

heykelden süzülen suların çıkardığı düzensiz sesler, evdeki kasvetli sessizliğin üzerinden anlamsız nağmeler yaratarak yükseliyordu. Herkes kendi dünyasına çekilmiş, karton kutular içindeki yumurtalar gibi birbirinden ayrı yaşamaktaydı.

O sıra kapının öte yanından inlemeyi andıran belirsiz bir ses duydu. İnsan sesi olup olmadığını bile anlayamamıştı. Kesin olan tek şey sesteki acıydı. O sesi içinde tekrar duyarak ürperdi.

Mandalı kaldırarak kapıyı usulca araladı, gözünü bu aralığa dayadı ve içeriye baktı.

Yüksek pencerelerinin yeşil, kalın perdelerle örtüldüğü kasvetli bir odaydı. Perdelerin arasından süzülen güneş ışınları, sadece dar bir çizgi halinde yerdeki yeşil halının ufak bir bölümünü aydınlatıyordu. Hasta odasını andıran serin ve ağır bir havası vardı.

İnlemeyi andıran o sesi yeniden duydu Sam.

Ve farkında bile olmadan kapıyı ardına kadar açtı.

Don Antonio sırtını dönmüş, geniş ve tahtadan bir yazı masasının önünde oturmaktaydı. Dirseklerini masaya dayamıştı. Başını avuçları içine almış, düşünüyordu. Masanın üzeri gazetelerden kesilmiş yazılarla doluydu.

Çalışma odası olduğu anlaşılan bu odada iyice ufak görünüyordu Don Antonio. Tavandaki son derece büyük meşe kirişler odaya sağlamlık havası vereceği yerde tam tersini yapıyor ve her an yıkılacakmış etkisini uyandırıyordu. Odadaki deri koltuk, kocaman televizyon, oturacak yerleri aşırı derecede kabartılmış kanape ve duvarlardan birini boydan boya kaplayan koca kitaplık, lüks döner iskemlesinde büzülmüş, kalın, ırgat enseli adamı iyice ufak tefek göstermekteydi. Televizyonun kapatılmış olduğunu farkeden

Sam, Don Antonio'nun yeni bir yalanını daha yakaladığını anlamıştı.

O sıra Don Antonio, kararsız bir tavırla elini sıranın üzerinde gezdirdikten sonra kâğıtlardan birini aldı. Elinde bir süre tuttu ve parmaklarını aralayarak yere bıraktı.

Kendi kendine bile rol yapıyor, diye düşündü Sam.

Ama Don Antonio tam o anda, üzüntü dolu bir sesle derin derin içini çekti; hıçkırdı ve ağlamaya başladı.

Sam aniden büyük bir acıma duygusuyla dolmuştu. Hemen içeri girerek kapıyı usulca itti. Kapı hafif bir ses çıkararak kapanıverdi.

Don Antonio yanaklarından gözyaşları süzülen başını çevirdi, Sam'ı görür görmez masanın üzerindeki kâğıtları toplamaya çalıştı. Ama vazgeçerek, güçsüz ve yalvaran bir tavırla teslim oldu.

Sonra, diliyle ağzının iki yanında süzülmekte olan gözyaşlarını yaladı. Sam hiç bir art düşüncesi olmadan Don Antonio'nun yanına gelerek ensesini okşamaya başladı. Elinin altındaki ensenin kasları önce bir gerildi; sonra yeniden gevşedi. O sıra masadaki eski gazete kupürlerine gözü ilişti Sam'ın.

Savcının
kızı otomobil
kazasında
öldü.
Şoför kaçtı
kız 17
yaşındaydı.
Dinsel tören bugün
Parkway'de ölüm
kol geziyor

bu yıl 8 etti
baba ağlıyor
birkaç ipucu elde edildi.

Don Antonio Sam'ın yüzündeki anlamları keşfetmeğe çalışmaktaydı. Sam kâğıtlardan birini biraz yana çekerek ölen kızın Daily News'daki resmini ortaya çıkardı. Okul yıllıklarındakini andıran bulanık bir resimdi bu. Kızın uzunca, düzgün hatlı, sevimli bir yüzü vardı. İri siyah gözlerinde düşünceli bir anlam okunuyordu. Acemice boyanmış dudaklarının kenarındaki ufak bir leke dikkati çekmekteydi. Resmin kenarları sararmaya başlamıştı. Kaç yıllık resimdi kimbilir.

Don Antonio büyük bir hayretle Sam'ı süzüyordu. «Sen O'sun,» diye kekeledi.

Sam hayır anlamında başını salladı.

«Evet O'sun.» Tüm dikkatini toplamıştı. «Saçın, yüzün, her şeyin tıpatıp.

«Hayır.» Sam Don Antonio'nun boynunu okşarken: «Ben benim. O başka biri,» dedi.

«Aynı yaştasınız ama,» diye diretti Don Antonio.

Sam yeniden başını salladı. Don Antonio Sam'ın ellerini tutarak ayağa kalktı. Gözleri hâlâ yaş içindeydi; fakat yüzüne yeni bir parlaklık gelmişti. «Evet, evet. Sen O'sun,» diye mırıldandı.

Sonra Sam'a doğru eğildi. Soluğu alkol kokuyordu. Belki de yemekte içtiği şaraptandır, diye düşündü Sam.

«Artık gitsem iyi olacak herhalde.»

Don Antonio, çok gülünç bir şey duymuş gibi güldü. Sam'ın öbür bileğini de kavradı ve: «Resminden çok daha güzelsin,» dedi.

«Kusura bakmayın, rahatınızı bozdum galiba.

Ama hiç endişelenmeyin. Kazadan kimseye bahsetmem.»

Sam, Don Antonio'nun kendisini öpeceğini anlamıştı. Son anda yüzünü yana çevirdi. Don Antonio'nun dudakları yanağına değdi. Islak ve oldukça hoş dudaklardı doğrusu. Ter, alkol ve erkek kokusu Sam'ın başını döndürmüştü.

«Fakat...»

Vücutları birbirine iyice yapışmıştı, Don Antonio'nun sert sakalları Sam'ın yüzüne batmaktaydı. Sam yana kaçarak kurtulmaya çalıştı, ama artık çok geçti. Her hareketi karşısındakini daha fazla tahrik etmeye başlamıştı.

Bağırsam mı acaba, diye düşündü.

Kime peki? Sotto'ya mı?

Yoksa gelip de seyretsin diye Tom'a mı?

«Seni istiyorum.»

Hadi canım sen de! Tekme atmayı düşündü, ama geçen her an direncini daha da zayıflatmaktaydı. Arzuları mantığına üstün gelmeye başlamıştı. Şişman görünüşünün altında çelik gibi bir gövdesi vardı Don Antonio'nun...

Tom uyuyordu ve hiç bir şeyden haberi olmayacaktı.

Ne önemi vardı zaten? Böyle şeylerin önemsiz olduğunu ona göstermemiş miydi Tom?

Bu adam hiç değilse ağlayabiliyordu. Oysa Tom'un bir kere bile ağladığını görmemişti. Yıllardan beri sinirleri hiç bozulmamıştı. Sadece bir iki kere hafifçe bozulur gibi olmuştu, o kadar. Belki o anlarda da rol yapıyordu. Televizyondaki sinirli halini bile gerekli gördüğü için kasten takınmış olabilirdi.

Don Antonio güçlü kollarıyla Sam'a sımsıkı sarılırken, Sam da elinde olmadan onun saçlarını ve

ensesini okşamaya başlamıştı. O an Tom'a duyduğu bağlılığının hiç bir önemi kalmamıştı.

Kendini kaybetmiş gibiydi Don Antonio. Sam'ı saçlarından sertçe kavrayarak dudaklarını ve dilini emmeye koyuldu.

Son derece büyük bir hısla öpüyordu. Sam şimdiye dek hiç bir zaman böylesine öpülmediğini düşünürken, tüm direncini yitirmeye başladığını farkediyordu.

Don Antonio daha sonra elini Sam'ın blûzuna attı. Düğmelerini koparırcasına çözdü ve Sam'ın uçları dikleşmiş göğüslerinde dolaşmaya başladı: Bu zevkten kendini kaybetmiş adamın o heyecanla göğüs uçlarını ısırıp koparmasından korkuyordu Sam. Tüm vücudu kızarmıştı, beceriksiz hareketlerle Don Antonio'nun giysilerini çıkarmaya çalışıyordu.

İstenmek, ama gerçekten istenmek ne kadar şahane bir şeydi!

Don Antonio bir yandan öperken, öbür yandan da elini Sam'ın külotunun içine sokup güçlü hareketlerle okşuyor, Sam'ı oltanın ucundaki bir balık gibi kıvrandırıyordu. Daha sonra onu kanapenin üzerine yatırarak sırtındakileri bir bir çıkardı. Sam dizlerini kaldırmış O'nu bekliyordu.

Aralık gözlerinin arasından süzdüğü bodur gövde artık iğrenç ve çirkin değil, tanıdık ve güçlü gelmeye başlamıştı.

Üzerine çöktü Don Antonio. Ve her şeyiyle içinde hissetti onu Sam. Gözlerini kapadı. Zaman geçtikçe, karşısındakinin kim olduğunu bile düşünemez olmuştu. Etin ete sürtünmesi yeni bir dünya yaratmıştı önünde. Düşünceler sürekliliğini kaybetmiş, parça parça olmuştu.

Emilen bir boyun ve derin solumalar.
Sevişmek.
Güçlü kolların arasında ezilen göğüsler.
Şiddetli heyecan.
İnsanı esir eden bir psikopat gibi,
Garip hareketler.
Kıvranan ve karşısındakini ezebilmek için kasılan bacaklar.
Yalan.
Durmadan sarsılan güçlü, adaleli bir vücut.
Başlangıç.
Garip, ince bir inilti.
Korku.
İncecik boynu saran kalın parmaklar,
Büyük korku.
Kendini kaybetmiş bir halde bastıran kalın baldırlar.
Alev alev yanan
Kalçalar.
Simsiyah,
Dehşetli bir çığlık, alevleri emen çılgın bir ağız.
Ve patlama.
Bükülen, kıvranan vücutlar. Anlaşılmayan coşkun iniltiler.
Tanrım. Oh Tanrım!
Yeniden. Titreyen, kıvranan ve inleyen vücutlar
Cinayet.
Sam boğazını kavrayan kalın parmakları ileri doğru itti.
Canı yanmıştı.
Acaba cinayet bu kadar kolay bir şey mi, diye düşündü.
Don Antonio tüm ağırlığıyla üzerine yığılmış, kulağının dibinde derin derin soluyordu. Öksürdü.

Umulmadık ölçüde yüksek bir sesle öksürdü, gırtlağındaki balgamları temizlemeye çalıştı. Yaşlı adam, diye düşündü Sam.

Güçlü parmakların sıktığı boynu çok acıyor, özellikle bazı noktaları alev alev yanıyordu.

Acaba cinayet gerçekten böyle bir şey miydi?

Don Antonio yavaşça dizlerinin üzerinde doğrulduktan sonra ayağa kalktı ve giysilerini yerden toplamaya başladı. Sam yüzükoyun yere uzanarak dirseklerini yere dayadı, çenesini avuçları içine alarak yaşlı adamı seyretmeye koyuldu. Tom'unkilerin tersine, uzun paçalı külotunu giymek için bacağını kaldırdığında, gevşek baldırları aşağı doğru sarkıyordu Don Antonio'nun. Açık mavi renkli bol pantolonunu giyerken, omuzunun üzerinden yeni bir emir vermeye hazırlanan bir pozla Sam'ı süzüyordu.

Gülümsedi Sam. Çıplak olduğu sürece kendisine bir kötülükte bulunulmayacağını anlamıştı.

«Giyinsene.»

«Cinayet acaba böyle bir şey mi?» diye sordu Sam boynunu göstererek.

«Saçmalama şimdi.»

Don Antonio koltuğun üzerinden aldığı eteklik ve külotu Sam'a doğru fırlattı. Sam ağır ağır ayağa kalktı. Ensesi hafifçe ağrıyordu ama ne önemi vardı? Sıhhatini, canlılığını yeniden kazanmıştı ya.

Masaya doğru ilerleyerek kâğıtları karıştırdı ve ölen kızın resmini yeniden ortaya çıkardı.

«Gerçekten ona benziyor muyum?»

Don Antonio'nun canı sıkılmışa benzerdi. «Biraz andırıyorsun tabii,» dedi. «Ama artık giyinsen iyi olacak.»

«Bu acele neden peki?»

«Karım her an gelebilir de ondan.»

«Oh...» Sam hiç de inanmamıştı bu söze. «Karından korkuyor musun?» diye sordu.

«Tabii ki hayır.»

«Biliyor musun, bana hiç erkekliğin olmadığını söylemişti.»

«Pöh! Sen ne dersin peki?»

«Bilmem. Hep böyle mi sevişirsin?»

«Ne olmuş yani? Zevkten bittin ama.»

Haklıydı doğrusu. Sam resimdeki kızın yüzünü dikkatle incelemeye başladı.

«Resme bakmayı bırak da giyin artık.»

«Pekâlâ.» Bir yandan giyinirken bir yandan da Don Antonio'nun ne kadar saçma bir adam olduğunu düşünüyordu Sam. Öyle ya, çıplaklıkla giyiniklik arasındaki farkı bu kadar önemli görmek saçmalıktan başka neydi?..

Don Antonio masanın üzerindeki kâğıtları toplayarak kahverengi bir zarfın içine yerleştirdi. Sonra zarfı eline alarak kararsız bakışlarla Sam'ı süzmeye başladı.

«Eğer saklamak istiyorsanız başımı çevirebilirim,» dedi Sam gülümseyerek.

«Deli misin nesin? Neden saklamak isteyecekmişim?» diye karşılık verdi Don Antonio. Ama Sam'ın yüzündeki hiç bir anlamı kaçırmamaya çalıştığı farkediliyordu.

«Bilmem. Tek başınıza burada oturup bunlara baktığınıza göre...»

«O kız tam benim ön farımın kırıldığı gece ezildi. Biraz içmiştim ben o gece. Ama ne yaptığımı bilmeyecek kadar sarhoş da değildim. Hiç bir şeye çarp-

madığımı çok iyi anımsıyorum. Bana karşı kurulmuş bir komployduu bu.

«Öyleyse gazetedeki o yazılara bakıp neden ağlıyordunuz?»

«Ağlıyor muydum? Pöh!»

«Neden polise gidip her şeyi anlatmıyorsunuz. Tom'un hakkı var. Suçunuzu itiraf edip teslim olsanız bu vicdan azabından kurtulacağınıza eminim.»

«Bana bak. Senin Tom'un iyi bir yazar olabilir. Ama şunu kafana sok ki, insanlar hakkında bir şey bildiği yok. Kafasından geçen her şeyin gerçeklere uygun olduğunu sanıyor, o kadar. Demek gidip teslim olsam rahatlarmışım ha? Katolik kilisesi kadar eski bir klişe: Herkes kendi başının çaresine bakmalı ve kimseden de yardım ummamalı. Unutma bunu.»

«Belki de haklısınız.» Don Antonio'nun sözleri anide Sam'ın içini büyük bir hüzünle doldurmuştu. «Gerçekten o kıza siz mi çarptınız?» diye sordu.

«Yetti artık,» dedi Don Antonio ve Sam'a pis bir bakış yönelterek arkasını döndü.

Ama Sam kapıya doğru yürümeye başlar başlamaz geri dönerek: «Bir dakika. Sana söyleyecek bir çift sözüm var,» dedi.

«Evet?»

«Senin şu Tom adındaki arkadaşın var ya, ona çok dikkat et. Senin iyiliğin ya da kötülüğün umurunda bile değil.»

Sam tam cevap vermek üzereyken Don Antonio yeniden arkasını döndü. Bunun üzerine, hiç bir şey söylemeden odadan çıktı. Öğüdüne teşekkürler, diye düşünüyordu; ama Tom'a söyleyeyim de gör...

Fakat gerçekte Tom'a neyi anlatabilirdi?

Bu konuyu daha fazla düşünmemeye karar verdi.

Çok uzun bir süreden beri ilk kez kendini o kadar canlı, o kadar sıhhat dolu hissediyordu ki... Geçmişi ya da geleceği düşünmeden, sadece içinde bulunduğu anı yaşayacaktı. Sahi, kimin sözüydü bu? Hoş ne önemi vardı? Zaten herhalde aklında da aynı kalmamıştı.

SEKİZ

«Hay Allah! Niye böyle aniden çıkıveriyorsun karşıma?»

Sam durmadan söylenirken, Sotto onu özür dileyen bakışlarla süzmekteydi.

«Yemin ederim ki, seni gören biri başkalarının konuşmalarını gizlice dinlemeye geldiğini sanır. Kulakların işitmediği halde su aygırı gibi gövdenle bu kadar sessiz nasıl yürüyebiliyorsun, anlamıyorum.»

Sotto elleriyle bir takım işaretler yaptı.

«Ne diyorsun?»

Hareketlerini tekrar etti: **çay?**

«Ha, tabii. Çok teşekkür ederim.»

Sotto kapıyı açarak mutfağa doğru ilerlemeye başladı.

Sam Sotto'yu geriden izlerken: «Onu bir yerden tanıyorum ama nereden?» diye mırıldanıyordu. «Belki tanımıyorumdur da filmlerde ya da dergilerde resmini görmüşümdür. Özellikle kafasının arkadan görünüşü çok tipik. Hamlet'in kafasını andırıyor mu acaba? Ama hayır. Peki ya Falstaff? O da olmaz. Fazla trajik kaçar.» Tom birkaç kez Shakespeare'den bir şeyler okutmuştu ona. «Belki de Othello'nun mağrur çehresi...» Neler saçmalıyordu gene? Fakat gerçekten bu Sotto'yu bir yerden tanıyacaktı ama nerden?

Sotto kapıyı açarak, içeri girmesi için yana çekilmişti.

Bu adamın fizik yapısından çok karakteri yabancı gelmiyordu ona. Hoş belki de sadece belleğinin ufak bir oyunuydu bu aşinalık. Belki geçmiş yıllardan aklının köşesinde kalıvermiş önemsiz bir kişiye benzetmişti onu. Hattâ yine böyle yabancı gelmeyen birinin, uzun süre sonra, çocukluğundaki sütçüyü andırdığını farketmişti ya.

Sotto çaydanlığı sıcak musluk suyuyla çalkalamaya başlamıştı.

Acaba konuşma yeteneğini kaybetmeden sesi nasıldı bu adamın? Derin bir gürleme mi, yoksa bazı şişman tiplerde görülen o tiz cırlama mı? kendine özgü bir aksanı bile vardı herhalde, Mamma mia! Kimse konuşamasaydı kişilerin hangi ulustan oldukları da anlaşılamayacaktı, değil mi?

Sotto masaya iki mavi porselen fincan, süt, limon, şeker ve haminnelerin yaptığı türden koca bir tabak dolusu kurabiye getirerek bıraktı. Daha sonra da kalınca bir not defteriyle bir kalem alarak Sam'ın yanına gelip oturdu. Yeni bir oyun ya da soruşturmaya başlayacakmış gibiydi.

Sam hemen kalemi alarak **kendimi çok iyi hissediyorum** diye yazdı.

Sözlerini bir çember içine alınca, Sotto ona bakarak gülümsedi. Kısa bir aradan sonra Sam **sen polissin** diye yazıverdi.

O sıra çaydanlığın fokurdamağa başladığı duyuldu ve Sotto hemen kalktı.

Çaydanlığı alarak masaya koydu. Birkaç saniye süreyle bakışlarını Sam'dan kaçırmaya çalıştı. En sonunda, kalemi alarak **malûm mu oldu?** diye yazdı.

Sam güldü. **Tabii.**

Sotto onun yüzündeki anlamı kaçırmamaya çalışarak, **gizli polisim** diye ekledi.

Narkotik şubeden mi?

Pek sayılmaz. Ama onun gibi pis işlerle uğraşıyorum.

Esrar içkiden kötü değildir ki. Miggie'nin haline baksana.

Omuz silkti Sotto.

Sam birden tedirginlik duyarak konuyu değiştirme gereğini hissetti ve **D.A. kızı öldürdü mü?** diye sordu.

Ben onu değil, Mafia ile ilgisi olup olmadığını araştırıyorum.

Sam bu sözleri çok saçma bularak güldü. Ama Sotto hemen gücendiğini gösteren bir bakışla onu süzmeye başladı. Her şeyi duyabiliyordu demek! Zaten çaydanlığın fokurdadığını da farketmişti ya. Sam hemen kâğıdı önüne çekerek **sağır ve dilsiz değilsin** diye yazdı.

Konuşabilirim. Ama duyabilme gücüm bomba patladıktan sonra % 30'a indi.

Bir şeyler söylesene.

Tehlikeli olur.

Fısılda öyleyse.

Olmaz.

Lûtfen.

Sotto kararlı bir tavırla, hayır anlamında başını salladı. Sonra çayı fincanlarla doldurmaya başladı. Sam önceden sütlü çayı hiç tatmamış olduğundan, biraz da süt koydu bardağına.

Ama tadı hiç hoşuna gitmemişti doğrusu.

Sotto üzeri yazılarla dolu kâğıdı kopardı ve limonlu çayını içmeye başladı. Bu kadar konuşma yeter artık, der gibi bir hali vardı. Çay fincanını tutan elinin serçe parmağını çok kibar bir tavırla havaya

doğru kaldırmıştı. Kocaman kurabiyeleri birer lokmada yutuveriyordu.

D.A. Gerçekten Mafia'dan mı? diye sordu Sam.

Sotto isteksiz isteksiz **sanmıyorum,** diye cevap verdi. **Arkadaşlardan biri onun gece klübünde öyle söyleyip caka sattığını görmüş. Ama ben araştırmalarımda hiç böyle şeye rastlamadım.**

Şoför olarak çalışman gerçek kimliğini saklamak için, değil mi?

Evet.

Peki, hiç bir şey elde edemedinse neden esas işine dönmüyorsun?

Elimde değil artık. Bu işi bana gizli olarak veren müfettiş 18 ay önce öldü: Dolayısıyla poliste kaydım kalmadı.

Gidip her şeyi anlatsana.

Kayıtlarda uzun süre önce istifa etmiş olarak gösteriliyorum. Don Antonio hakkımda araştırma yaparsa, şüphelenmesin diye...

Çok fena ama.

Sotto Sam'a bakarak göz kırptı. **Hiç değil. Aylığım değişik bir ad altında yine her ay bankaya yatırılıyor. 5 - 6 yıl sonra emekli bile olabilirim.**

Biraz konuşamaz mısın? Sesini duymayı çok istiyorum.

Sotto olmaz dercesine başını salladı ve yeni bir kurabiye daha alarak yemeye başladı.

Peki hiç konuşma ihtiyacı duymuyor musun?

Artık duymuyorum. O kadar korkunç bir şey de değil.

Sam sütlü çayını içerken, bu adamcağızın kimbilir ne kadar sıkıcı bir yaşamı olduğunu düşünüyordu. Hoş Don Antonio'nun, Miggie'nin, Tom'un, hattâ ken-

disinin yaşamı çok mu renkliydi sanki? Bu evde günleri anlamsız ve donuk geçmeyen kim vardı?..

Tom herhalde uyanmıştı artık. Biraz önce ona ne kadar da gereksiz yere kızmıştı. Tom onda ı Miggie işini saklayacak değildi ya. Anlatmaya fırsat bulamadan uyuyakalıvermişti herhalde. Evlerine döndüklerinde her şey eskisi gibi, hattâ eskisinden bile daha iyi olacaktı. Öfkelenmekle çocukluk etmişti doğrusu..

Sam kendini aldatmaya çalıştığının farkındaydı.

Sotto, içinden geçenleri anlamışçasına **biraz önce don Antonio'nun çalışma odasındaydınız** diye yazdı.

Omuz silkti Sam ve **artık gitsem iyi olacak** dedi. **Çay için çok teşekkür ederim.**

Hâlâ tehlikede olduğunuzu unutmayın.

Merak etme.

Sam mutfaktan çıktıktan sonra, kapıdaki beyzî pencereden bulaşıkları yıkamağa hazırlanan Sotto'yu seyretmeye başladı. Her şeyin o kadar yabancı bir görünüşü vardı ki...

Çevresindeki şeylerin hiç birini önceden görmemişti sanki. Hoş belki gerçekten görmemişti de çok güçlü bir hayalin etkisiyle gördüğünü sanıyordu.

Ama şu an burada bulunuşu, biraz önce hayal kurmaktan başka işler yapmış olduğunu da göstermiyor muydu?

Sam bir an için bir şey düşünemeden durdu. Henüz uyanmış olan kişilerde görülen bir uyuşukluk çökmüştü üzerine. Büyük bir korkuya kapılarak hemen dikkatini belirli bir nokta üzerinde toplamaya çalıştı. Tavandaki ampule baktı; ama o kadar da yukarılara çıkmasının gereği yoktu. Bir keresinde kendisine: «Çok iyi bir öğrencisin Samantha; şahane bir sınav verdin,» diyen biyoloji hocasının adını anımsamaya çalıştı ama başaramadı. New York'ta her konuda yar-

dımına koşacak çok iyi arkadaşları vardı: Sonia, Tandy, Bill. Ama hiç birinin de boş geçen tek dakikaları bile yoktu. Zaten nasıl olsa Tom'uyla birlikte evlerine döndüklerinde yatağa yatacaklar, televizyon seyredecekler, pazarları perdeleri bile açmadan dışarıdaki havanın nasıl olduğunu tahmin etmeye çalışacaklar, Tom'un kazandığı zaman son derece mutlu olduğu satrancı oynayacaklar, hiç bir şeyi umursamayacaklar, kapılarını kimseye açmayacaklar ve telefonlarını bile fişten çekip başlarını dinleyeceklerdi...

Sam aniden çevresindeki pembe kireç badanalı duvarları kasılmaya başlayan bir rahime, karşıdaki kırmızı halıyla kaplanmış merdivenleri de vajinaya benzetti. Hızla ilerledi ve duvara sürtünmemeye dikkat ederek merdivenleri çıkmaya başladı. «Canlılığın en önemli yedi özelliği nelerdir, Samantha?» İlki hareket edebilmektir.

İkinci kattaki halı oldukça temizdi. Üzerinde ne toz vardı ne de insan.

Adımlarını gittikçe daha güçlükle atabilmeye başlamıştı. Eklemleri her an birbirinden ayrılacakmış gibiydi. Oda kapısının önüne geldiğinde bir an duraklayarak kulağını kapıya dayadı. Hiç bir ses duyamadı.

Kapı tokmağına uzanan elini bir maymunun çevik, ince, sevimli ve becerikli eline benzetti. Tokmağı çevirdi ve kapıyı açtı.

İçerde kimse yoktu, yatak da yapılmamıştı. Çarşaflar bir deniz kaplumbağasının etli, beyaz dilini andırırcasına bir yana yığılmıştı.

Perdeler açılmıştı. Fakat güneşin batmak üzere olması nedeniyle oda oldukça karanlıktı. Çantası karşı köşede devrilmiş duruyordu. Sam o şekilde bırakmış olamayacağını düşünerek hemen ilerledi ve ağızlığını aramaya koyuldu. Ama tam o anda, odadan

çıkmadan önce cebine koymuş olduğunu anımsayarak aramayı bıraktı. Yatağın üzerine oturdu. Güçsüz elleriyle ufak bir esrar topağını ağızlığına yerleştirdi ve kibriti çaktı. İnsan yaşamındaki en önemli öğenin ego'nun gücü olduğunu düşündü.

Alev diye bir şey yoktu gerçekte. O sadece bir oluşumdu; fosforun ışık, ısı ve gaz haline dönüşümü. İnsanın kendini birtakım bağımsız parçalara ayırması da ne kadar faydalı olabiliyordu. Örneğin, şu anda alev alev yanan ciğerlerin ağrısı vücudun öteki bölümlerince hiç duyulmuyor, sadece o noktada çakılıp kalıyordu. Ama tabii, gerektiği zaman vücudun bölümleri arasındaki bağıntı da sağlanabilmeliydi. Çünkü, sağlanamazsa esrardan alınan zevki beyin nasıl duyabilecekti? Şu ciğerlerin görevi de bayağı zordu doğrusu: Acıyı kendilerine saklayıp zevki beyne aktarabilmek. Bu arada tabi birbirlerine sinirlerle, kan damarlarıyla sıkı sıkı bağlanmış olan tüm organların birbirini çok sevmesine dikkat edilmeliydi.

Titreyen eller bu duruma düştükleri için beyni suçlarlar mıydı acaba?

Suçlamazlardı herhalde.

Sam ancak ikinci kibriti de yakarken kendini toparlayabilmişti. Eklemleri tekrar eski yerlerine oturmuş, ellerinin titremesi geçmiş, yüzündeki üzgün anlam ıslak bir bezle silinmişçesine kayboluvermişti.

Dumanı derin derin içine çekti. Önemli olan tek şey Tom'la bir arada olabilmesiydi. Geri kalan hiç bir şeyin, bu evin, içindeki kişilerin en ufak bir önemi bile yoktu. Sadece gereksiz bir takım yaratıklardı onlar.

Gerçekte Tom'dan uzun bir süreden beri nefret ediyordum, diye düşündü.

Sinirli sinirli güldü. İçinde bir yerde, varlığını itiraf edemediği büyük bir korku vardı.

Ağızlığındaki külü sakin bir tavırla yere silkeledi.

Şimdiye dek ne kadar da yanlış tanımıştı onu. Sırf beğendiği bir kız olabilmek için kendi kişiliğinden bile o kadar büyük fedakârlıklarda bulunmuştu ki...

Ayağa kalktı.

Artık sürekli olarak onun istediği gibi davranmaya karar vermişti.

Zaten hangi tür davranışının hoşa gideceğini de bilmiyordu.

Odadan çıkarken kararlı bir tavırla kapıyı kapadı.

Koridorda yürürken zihnindeki garip bir berraklık dikkatini çekmekteydi. Gözüne çarpan her şey beyni tarafından emiliyordu sanki. Oysa önceden hep tam tersi olur, zihni bulanıklaşır, benliğine büyük bir uyuşukluk çökerdi.

DOKUZ

Sam uzun bir süre sonra, merdivenleri nasıl indiğini bile anımsamadan kendini oturma odasının önünde buldu. İçerde alçak sesle birinin konuşmakta olduğunu duyuyordu.

Epey kirlenmiş olan etekliğini düzelttikten sonra, kendinden pek emin bir tavırla kapıyı açarak içeri girdi. Odadaki konuşma birden kesilmişti.

Kimsenin neşesi yok gibiydi. Don Antonio kolunun birini bara dayamış, ötekini de hafifçe yukarı kaldırmıştı. Büyük bir söylev vermeye hazırlanan bir hali vardı. Miggie ise Tom'un koltuğunun yanına ilişmişti.

Ne kadar sıkıcı bir topluluk, diye düşündü Sam. Bari biraz müzik çalsalardı da ortalık azıcık olsun neşelenseydi. Bütün bu işleri kendisinin halletmesi gerekiyordu anlaşılan.

Don Antonio, içeri girdiğini görünce rahatsız bir tavırla gülümseyerek: «Nihayet gelebildin,» dedi. «Biraz daha gecikseydin, içkilerimizi sensiz içecektik.»

Tom yorgun bir bakışla hafifçe sırıttı. Miggie ise arkadaşça bir tavırla göğüslerini titretiverdi.

Şu hayvansı siluetini görmekten bıktım artık, diye düşündü Sam. Fakat hemen gülümseyerek: «Beklemeniz gereksizdi ama,» dedi, «Madem beklediniz, bu gece içkileri benim hazırlamama ne dersiniz?»

Güçlü kişiliğini ortaya koymaya başladıkça, karşısındakilerin hayretle irkilişlerini büyük bir memnunlukla seyrediyordu. Miggie'nin gözleri kısılmış, suratına budalaca bir gülümseme yayılmıştı. Tom ise, daktilosunun önünde kararsızlıkla oturduğu anlarda yaptığı gibi, baş parmağının dibini ısırmaya başlamıştı.

Don Antonio hemen atılarak: «Çok güzel bir fikir. Yalnız, senin içkilerle aranın iyi olduğunu hiç bilmiyordum,» dedi ve Sam'ın geçmesi için tezgâhın kapağını kaldırdı. Sam, kasten sürtünerek geçtiği için, alçak bir sesle: «Tehlikeli işlere girişme,» diye mırıldandı. Sonra sesini tekrar yükseltti. «Burada istediğin her içkiyi bulabilirsin.»

Sam hemen eline geçirdiği bir bez parçasıyla, Don Antonio'yu taklit ederek tezgâhı silerken: «Sizlere neler hazırlasam acaba?» diye sordu. Tam Miggie fikrini söylemek üzereyken de: «Siz her işi bana bırakın,» dedi. «Yalnız bir karıştırıcıya ihtiyacım olacak. Tamam işte buradaymış.

«Ne hazırlamayı düşünüyorsun?» diye sordu Don Antonio merakla.

«Bizim aileye özgü bir içki var. Ama ben hazırlarken seyretmeseniz daha iyi olur. Annem bu sırrının ortaya çıktığını duyarsa üzüntüsünden ölür herhalde.»

İçine alkollü bir şeyler katmalıyım, yoksa kimse, içmez, diye düşündü ve üzerinde ayı resmi bulunan bir votka şişesini aldı.

Don Antonio gösterişli bir tavırla kollarını kavuşturmuş, başka yöne bakıyordu. Bir ara göz ucuyla Sam'ın neler yaptığını görebilmesi için başını hafifçe yana çevirdi. Sam, hemen yaramaz bir çocuğu azarlarcasına parmağını salladı ve Don Antonio'nun başını yeniden aksi yöne çevirtti. Tom her şeyi bir bilim adamı gibi, sakin bakışlarla izlemekteydi.

O sıra Sam'ın gözüne alt raflardaki ananas parçalarıyla dolu kavanozlar ilişti. Votka ile meyva iyi gider herhalde, diye düşündü ve karıştırıcının içine biraz ananasla bol votka koydu.

Bir ara Miggie kolunu Tom'un omuzuna atmak istedi. Ama Tom hemen yana çekildi. Miggie'nin dudakları sinirli bir şekilde kasıldı.

Sam buzluktan yarım düzine buz kalıbı alarak karıştırıcının içine attı. Kahverengi bir sıvıya ihtiyacım var, diye düşündü ve hemen bir şişe Worcestershire'ı buzların üzerine döküverdi.

Don Antonio yapılanları merakla seyrediyordu. Sam, cebindeki esrar kalıbını eliyle yokladıktan sonra, karşıdaki şömineyi işaret ederek: «Bak, kuş uçuyor!» dedi.

«Ne? Nerede?»

Esrar kalıbını karıştırıcının içine atmıştı bile. «Şaka yaptım,» diyerek gülümsedi.

Karıştırıcının üzerinde renk renk düğmeler vardı. Tam ortadaki yeşiline bastı Sam. Büyük bir uğultuyla buz kalıpları parçalanmaya başladı.

«O kadar koca kalıplar atman gereksizdi,» dedi Don Antonio.

«Merak etmeyin,» Sam neşeli bir tavırla gülümsedi. «Bir şey olmaz, annemde de bunun aynı vardı.»

Bir süre sonra makine kendiliğinden durdu. İçinde ufacık parçacıkların yüzdüğü kahverengi sıvının görünümü gerçekten umut kırıcıydı. Sam hemen: «Henüz olmamış. Ama bitince çok hoşunuza gidecek,» diyerek düğmeye yeniden bastı.

Don Antonio çıkan uğultuyu bastırabilmek için sesini yükseltmek zorunda kalmıştı. «Adı ne bu içkinin?»

Sam alnına dökülen saçlarını eliyle geriye atarken: «Aile sırrı» diye cevap verdi.

«Doğru yaptığına emin misin?»

«Hayır, yani evet. İçince göreceksiniz zaten.»

Karıştırıcı bir süre sonra yeniden durdu. «Şimdi çok güzel oldu işte,» dedi Sam. Çünkü sıvının içindeki o ufak parçacıklar hemen hemen kaybolmuş gibiydi.

«O yüzen pıhtılar da ne öyle?»

«Merak etmeyin, bir yanlışlık yapmadım. Acaba hangi bardakları kullansam?»

«Şu eski tiplere ne dersin?»

O sıra Miggie, Tom'un ellerini okşamaya başladı. Ama Tom, hemen dizini kaşımak bahanesiyle elini çekti. Bu kadıncağıza karşı biraz daha kibar davransa ne olur yani, diye düşündü Sam.

Sonra, karıştırıcının içindeki sıvıyı, adil olmaya dikkat ederek bardaklara boşaltmaya başladı. Kafayı önceden de bulduğuna göre ötekilerden daha az içmesi gerekliydi. Ama madem fikir kendisinindi, şu halde daha fazla içmeyi de hak etmişti. Hem, esrar bu tiplerin fazla işine de yaramazdı... Sam kendi bardağını ötekilerden biraz daha fazla doldurdu.

Don Antonio hemen Tom'la Miggie'nin paylarını götürdü. Sonra geri dönerek, şüpheci bir tavırla kendi bardağını aldı. İçkiyi kurbağa yumurtalarıyla dolu havuz suyuna benzettim, diye düşündü Sam.

«Herhalde beni deli sanıyorsunuz,» diyerek tezgâhın öbür tarafına geçti. Don Antonio'nun yanındaki tabureye oturdu.

«Bilmem ki ne...»

«Sadece içkiye pek alışık değilimdir.»

«Ama henüz hiç bir şey içmedin ki.»

«Kokusundan bile sarhoş oluyorum.»

«Olabilir.» Don Antonio suçlu bir ifadeyle önce

Sam'a, sonra da karısına baktı. Her şeyden sorumlu olan bir tanrı sanıyor kendisini, diye düşündü Sam.

«İçkilerinizi şerefe içmeye ne dersiniz?»

«Çok iyi fikir,» dedi Miggie ve «Gençlerin şerefine!» diye haykırarak Tom'la bardak tokuşturdu.

Bunun üzerine Sam, Don Antonio'ya bakarak: «Yaşlıların şerefine,» dedi. Ama bu oyundan fazla hoşlanmışa benzemiyordu Don Antonio. Miggie onları dik dik süzmeye başlamıştı.

İçki o kadar da kötü sayılmazdı doğrusu. Hiç değilse viskiyle ginger ale karışımından daha iyiydi. Sam, son derece soğuk ve sanki uyuşturucu bir niteliği olan içkiyi yudumladıktan sonra dilini şaklattı. «İyi olmuş değil mi?»

İçkisini çoktan yarılamış olan Miggie, bakışlarını bardağından ayırmadan: «Bu garip tadı nereden geliyor?» diye sordu.

«Worcestershire'den.»

Don Antonio yüzünü buruşturarak: «Worcestershire'la ananastan,» diye mırıldandı.

«Sağlığa çok iyidir ama. Vücuttaki asit dengesini sağlar.» Ağzından çıkan her sözün öbür kişiler tarafından büyük bir ciddiyetle dinlenmesi ne kadar hoş bir şeydi. Anlamlı anlamlı bakarak Don Antonio'ya doğru eğildi. Ama onun elinden geldiği kadar geriye kaçmaya çabaladığını farkedince: «Merak etme» diye fısıldadı.

Miggie hemen sert bir sesle atıldı. «Ne istiyorsun?»

«Asit dengesinden bahsediyordum.»

Don Antonio kalan içkisini bir yudumda bitirdikten sonra: «Fena bir karışım sayılmazdı. Ama ben sade şeyleri daha çok severim,» dedi ve tezgâhın öbür yanına geçerek bardağına viski doldurdu.

«Tüm etkisini yok edeceksin,» diye fısıldadı Sam.

«Efendim?»

«Hiç.» Don Antonio Sam'ı süzmeye başlamıştı.

Sam, bakışlarını kaçırarak, odadaki üst üste yığılmış eşyaları hayranlıkla seyretmeye koyuldu. İçkinin etkisiyle vücuduna hoş bir uyuşukluk yayılmıştı. Esrarın üzerine votkayı da içince kafayı tam anlamıyla bulabilecekti anlaşılan. Ötekiler de fazla gecikmeden o havaya girselerdi bari.

Neyse, elinden geleni yapmıştı kendisi.

Bir keresinde bir yolcu uçağını kaçıran Araplar esir arkadaşları serbest bırakılmazsa uçağı yolcularıyla birlikte havaya uçuracaklarını söylemişlerdi. Böyle bir şeyi nasıl yapabilirlerdi, anlamıyordu doğrusu. Ama Tom onların görüş açılarını anlatmıştı kendisine. Onlar sadece dinamitin fitilini ateşleyecekler, gerisini Allah'a bırakacaklardı. Çünkü Allah kimsenin ölmesini istemezse, zaten fitili söndürerek yolcuları kurtaracaktı.

Demek, kendisi de, takdir-i ilâhi'nin kendini gösterebileceği yeni bir durum yaratmaktan başka şey yapmıyordu.

Odaya çok garip bir sessizlik çökmüştü.

Başının üzerinde taştan meyvalar taşıyan kır tanrısı bomboş bakışlarla süzüyordu kendilerini. Bacaklarından birini geriye doğru atmıştı. Oldukça zor bir şekilde duruyordu doğrusu. Gözleri bembeyazdı, iki yanındaki demir kuşlar başındaki meyvaların gerçek olmasını ve o meyvaları gagalayabilecekleri anın gelmesini bekliyorlardı.

Odadaki herkes bekliyordu.

«Bu topluluğun başı benim,» dedi Sam.

Don Antonio onu çok garip bir bakışla süzmeye başlamıştı. Acı çeken bir hali vardı. Gözleri dışarı

doğru fırlamış, yüzü ince bir ter tabakasıyla kaplanmıştı. Bir an için Sam onun gerçekten fenalaşacağını sanarak korktu. Ama kısa bir süre sonra Don Antonio'nun yüz hatları gevşedi, derin bir düşünceye daldı.

Sam, pek kibar bir tavırla: «Kendinizi nasıl hissediyorsunuz?» diye sordu.

«İyi,» dedi Don Antonio ve yeniden ona doğru bakmaya başladı.

Hemen gülümsedi Sam. Don Antonio da gülümsedi. Yüzünde bir an için, torunlarını şefkatle süzen bir İtalyan köylüsünün güzel anlamı belirdi. Sonra bakışları Miggie'ye çevrildi ve uzun süre orada takıldı. Geçmişte kalan çok güzel bir hayali yeniden görür gibiydi.

Bir ara yüzünde, ödevini yapmayı unutan bir çocuğun korku dolu ifadesi belirdi. Ama kısa süre sonra o da kayboldu.

«Gayet iyiyim,» diye mırıldandı.

Sam, biraz önce sevistiği bu adama karşı içinde birtakım güzel duygular uyandırmaya çalıştı. Ama hemen sonra, böyle bir şeyin gereksiz olduğunu düşündü. Zorla güzellik olmazdı ki.

O anda Tom'un kendisine bakarak göz kırptığını gördü, İçkiye ne karıştırdığını farketmişti anlaşılan. Tecrübeli çocuktu doğrusu.

«Son derece garip bir durumdayım,» diyerek ayağa kalktı Miggie. Dalgın bir tavırla Tom'un saçlarını okşadıktan sonra etekliğini düzeltmeye başladı. Çok önemli bir toplantıya gider gibiydi. Bara doğru ilerlerken: «Belki iyi bir içki aklımı başıma getirebilir,» diye mırıldandı.

Don Antonio yardım etmek için uzandı.

Fakat Miggie: «Sen rahatsız olma. Ben alırım,» dedi. Görmeyen bakışlarla Sam'ı seyrederken de:

«Donnie içkileri hep çok hafif hazırlar,» diye dert yandı.

Bardağına iki buz kalıbı attıktan sonra ağzına kadar viskiyle doldurdu. Geri dönerken aniden Sam'ın önüne gelerek durdu. Titremeye başlamıştı ve Sam'ı suçlayan bir bakışla süzüyordu. «Bir keresinde televizyonda birinin içkisine gizlise LSD karıştırıldığını görmüştüm,» dedi.

«Yok canım. Öyle bir şey yapmadım.»

«Çok garip ama...»

O sıra Don Antonio ayağa kalkarak kolunu Miggie'nin beline doladı, romantik bir tavırla bir şeyler anlatmaya başladı. Ama Miggie Don Antonio'yu iterek Tom'un yanına oturdu. Hafif hafif onun bacağını okşamaya başladı. Tom bir şey farketmeden gözünü tavandaki bir noktaya dikmiş bakıyordu.

Don Antonio başını öne eğmiş, çok büyük bir üzüntüyle ellerini süzmeye başlamıştı.

Buruşuk derinin altındaki damarlar mavi renkli, cansız solucanları andırıyordu.

Parmakların eklem yerleri güvercin yumurtaları gibiydi.

Üzerlerinde, kıvrımların buruk gülümseme'eri vardı.

Kalın ve sarı renkli tırnakları saran deri cansızdı.

Her şey ölmek üzereydi.

«Aaaah...» Don Antonio'nun yüzü büyük bir korkuyla dolmuştu. Gözleri yuvalarından fırlayacak gibiydi.

Sam, bu kuru ve kendini teslim etmiş eli tuttu. Hafifçe kaldırdı.

Yavaşça öptü ve tekrar eski yerine bıraktı. Don Antonio'nun yüzünde, başına gelecek her şeyi sessizce kabulleneceğini gösteren bir anlam belirmişti.

Ürkütücü bir sessizlik vardı.

Sam yumuşak bir sesle: «Biraz plâk çalsak,» dedi.

«Şarkı mı?»

«Evet.»

Don Antonio kararlı bir tavırla ayağa kalkarak ilerledi. Barın yanındaki duvara gömülü dolabın kapağını açtı. Elleri dalgın dalgın, ses alma aracının yanında dizili olan kasetlerin arasında dolaşmaya başladı.

«Neşeli bir şey olsun,» dedi Sam.

Don Antonio kasetlerden birini seçti. Birtakım düğmelere bastı. Yüksek, çok yüksek bir cızırtı duyuldu.

Ve kulakları sağır edercesine açılan ses alma aracından Don Antonio'nun söylediği bir şarkının ilk nağmeleri duyuldu.

Kalplerimizden taşan,
Gerçek olan
Büyük aşkımız...

Don Antonio, barın yanında durmuştu. Başını öne eğmiş, şarkıyla birlikte tempo tutuyordu.

Miggie yine cilveli cilveli Tom'un pantolonuyla oynamağa başladı. Tom rahatsız olduğunu gösteren bir tavırla bacaklarını yana çekti.

Bir yabancıyı öpen
Güzel yüzünü
Görünce orada
Yalnız kaldım ben...

Ellerini kalçalarına dayayan Don Antonio, pek mutlu bir çehreyle tempo tutmaya devam ediyordu. Bir ara pencereleri zangır zangır titreten gürültünün arasından Sam'a bir şeyler söylemeye çalıştı. Sam hiç bir şey anlamadığı halde başını salladı.

Bantta, Don Antonio'nun haykırışlarının yerini yayılım ateşini andıran bir kastanyet solosu almıştı.

«Kendi iç dünyama inebildim,» dedi Don Antonio şaşkın bir tavırla..

«Ben de,» dedi Sam ve gülmeye başladı.

O sıra kastanyet solosu bitti. Odayı yeniden Don Antonio'nun şarkı söyleyen sesi kapladı. Bir yandan kendi sesini dinleyen Don Antonio, öbür yandan da Miggie ile Tom'u sert bakışlarla süzmeye başlamıştı.

Miggie viskisini yudumlarken, eğilerek Tom'un kulağına bir şeyler fısıldadı. Söylenenleri anlamamasına rağmen, Tom başını salladı.

Sam da, hoparlörden yükselen yapmacık sesle birlikte tempo tutmaya başlamıştı. Da-da Du-du-du Di-duu

Odada garip bir koku vardı. Sam çevresine bakınarak kokunun kaynağını bulmaya çalıştı. O an odanın zebra derisinden yapılma perdeleri dikkatini çekti. Yırtıcı hayvanları, aslanları düşünerek ürperti.

Hiç bir önemi olmayan binlerce yaratığın sürekli yaşama savaşı verdiği, çiçeklerle kuru otların görüldüğü ve parlak bir güneşin kavurduğu savanları düşündü.

Afrika'nın gerinen, esneyen ve günlük kan dökme ödevini yerine getirmeye hazırlanan aslanlarını, damarlara saplanan dev pençeleri, amber kokularına karışan kan kokusunu, kurbanını da birlikte emen geniş ciğerleri, buz gibi solukları, korkunç gücünü haykıran çömelmiş gövdeleri ve her şeye daha da büyük bir heybet kazandıran gür yeleleri düşündü.

Tom, Miggie'ye dönerek bir şeyler söyledi. Miggie hemen, karşısındakilerin dostluğunu kazanmaya çalışan kişilerin yapmacık hareketleriyle güldü. Tom ilginç sayılabilecek bir böceği seyreder gibi süzüyordu onu.

Don Antonio'nun kalın ensesi ileri doğru uzanmıştı. Kahverengi gözleri öfkeyle doluydu. Odanın sıcaklaşan havası içinde adeta parıldayan bir görünümü vardı.

Kulaklarının dibinde uğuldayan adi şarkı etkisi altına almaya başlamıştı Sam'ı. Gitardan çıkan nağmeler içindeki duyguları yansıtıyordu artık. Aşk, öfke ya da korku diyemezdi bu duygulara. Sadece, basit bir romantik filmi gördükten sonra insanın içinde gereksiz yere uyanabilen ezikliklerdendi. Nedeni de Tom'un yaratttığı ve gerçek olmayan bir öykünün sona erişiydi.

Biraz ötesinde, genç bir yazarın kusursuz örneği olarak duruyordu Tom. Ama aşırı derece kusursuzdu...

Romanı da çok beğenmiş olmasına rağmen, içinde bir şeylerin eksik olduğunu farketmişti Sam. İlginç olaylarla dolu olan sonucu okurken epey iyi vakit geçirmişti. Ama bir süre sonra, romandaki ve dolayısıyla da Tom'un düşüncelerindeki yüzeylik çarpıvermişti gözüne. Ne büyük bir dolandırıcılıktı bu Tom'un yaptığı.

Don Antonio'nun şakağındaki bir damar atmaya başlamıştı. Sam, onun kızgınlığını kendi içinde de duyabiliyordu. Çok iyi anlıyordu onu.

Roman aptalca yazılmış değildi aslında. İleri sürdüğü fikirler de pek saçma sayılmazdı. İyi plânlanmıştı, hatta bazan anlaşılmazlık düzeyine ulaşan gayet akıllıca yazılmış bölümleri bile vardı. Ancak sığlığı, içindeki her karakterin robot gibi sadece ve sadece kendisinden umulan hareketleri yapmasından ileri geliyordu. Gerçek insanlarla en ufak bir ilgileri yoktu. Yalnız kendilerine yazar tarafından verilen görevi yapmak zorunda olan kuklalardı onlar, tıpkı kendisi gibi.

Ne kadar garipti. Bu gece düşünceleri duyguların-

dan bile daha güçlüydü. Böyle olmaması gerekti oysa. Düşüncelerinin büyük ölçüde güç kazanması, belki de beyninin şu uğuldayan müziğin adi romantizmine kapılmamak için aldığı yeni bir tedbirdi.

Miggie gözlerini cilveli cilveli oynatarak Tom'a bir şeyler anlatmaya başlamıştı.

Yalnız kaldım beeeeeennn...

Şarkı her şeyi uçurumun kenarına getirerek, Tom henüz sözlerini bitirmeden son buldu.

«Hadi canım sen de! Bana aşık mısın? Kaç yaşında olduğunu düşünsene bir kez. İstediğim an senin gibi yüz tane...»

Tom birden sesinin odadaki herkes tarafından duyulabildiğini farkederek sustu. Dudaklarındaki alaycı kıvrım yok olmuş, o sevimli çocuk yüzü geri gelmişti.

Don Antonio büyük bir kızgınlıkla Tom'a doğru ilerlemeye başlamıştı. «Allahın belâsı herif! Daha saygılı olacak mısın, yoksa...»

Yumrukları sıkılmış, yüzü sinirden kıpkırmızı kesilmişti. Kovboy filmlerindeki silâhşörleri andırırcasına yaklaştı.

Sam, ellerini hafifçe birbirine kenetledi. Eğlence başlıyordu anlaşılan.

Tom'un yüzündeki anlam durmadan değişiyordu: Şok korku, nefret, dostluk, inkâr savunma. «Öyleyse beni rahat bırakmasını söyleyin,» dedi. Hemen kalktı. Her an kaçmaya hazır bir durumu vardı. «Evinize adımımı attığımdan beri rahatsız etti beni.»

«Ooo ne büyük yalan!» Miggie'nin itirazındaki yapmacıklık sırıtıyordu. «Ben sadece kocamın konuğuna iyi bir ev sahibeliği göstermek istedim.»

«Yeter!» Don Antonio Tom'u köşeye sıkıştırmaya çalışıyordu.

«Size garanti vermek isterim ki...»

«Tabii. Tabii yazar beyefendi. Nesin sen biliyor musun? Domuz. Pis bir domuz.»

Saldırır gibi yaptı Don Antonio. Tom hemen koltuğun üzerine sıçrayıverdi.

«Bir dakika. Ne düşündüğünüzü bilmiyorum ama ...

«Pis domuz!»

Don Antonio soğuk soğuk sırıtmaya başlamıştı. Yeniden atılır gibi yaptı ve korkunç bir sesle kükredi. «Aaaah!»

Tom hemen koltuğun arkasına atladı. Hafifçe eğilmişti. Elleri titriyordu ve yüzü sapsarı olmuştu.

Sam, sükûnetini kaybetmeğe başlıyordu. Tom çok kötü durumdaydı galiba.

Don Antonio kükreyerek saldırdı. Hemen kaçarak Miggie'nin arkasına saklandı Tom. Miggie başını döndürerek nazlı nazlı süzdü onu.

Hepsi deliydi anlaşılan.

Kanapenin bir ucunda Don Antonio, öbür ucunda Tom vardı ve köşe kapmaca oynarcasına durmadan yer değiştiriyorlardı. Miggie sürekli olarak başını bir o yana, bir bu yana çevirerek her ikisini birden seyretmeye çalışıyordu.

Don Antonio'nun gözleri yuvalarından fırlamıştı. Gülünç bir görünümdü doğrusu. Önce yüzü kızardı Sam'ın, sonra da elinde olmadan sırıtmaya başladı. Gülmemem, kesinlikle gülmemem gerek, diye düşündü.

Yeni bir atılım daha yaptı Don Antonio. Tom hemen yana çekildi. Şimdi biri kanapenin önünde, öteki arkasında, birbirlerini düşmanca süzmeye başlamışlardı.

Kısa bir süre sonra Don Antonio gürleyerek ka-

napenin üzerinden Tom'a doğru atıldı. Ama Tom can havliyle onu daha havadayken kavrayarak hızla yere itti. Don Antonio yuvarlanırken tok bir sesle başını masanın aslan pençesi biçimindeki ayağına çarptı ve yığılıp kaldı.

Tom, dönüp bakmadı bile ona. Sam'a aceleyle işaret ederek: «Hadisene,» dedi. «Sallanma da bir an önce kaçalım.»

«Ama adamcağızın yarası ağır olabilir.»

«Sırası mı şimdi bunu düşünmenin? Delinin tekiydi zaten. Öldürecekti beni.» Tom'un yüzü korkuyla gerilmişti.

«Hastaneye götürmemiz gerekmez mi?»

«Bana ne; uşağı götürsün. Hem acele etsene biraz.»

Sam, Don Antonio'nun yanına giderek saçlarını okşamaya başladı. Miggie öne doğru eğilmiş, onları seyrediyordu. Don Antonio bir ara derin derin içini çekerek hafifçe kıpırdandı. Ne kadar da yağlıydı saçları. Sam avucunu kanapenin yanına sürterek temizlemeye çalıştı.

«Biliyor musun, düşüncelerimdeki yanlışları farketmeye başlıyorum,» dedi Miggie.

Gözlerinde üzgün ve düşünceli bir anlam vardı. Çok iyi bir gelişim, diye düşündü Sam.

«Hangi yanlışları kastediyorsunuz?»

«Bu sabah sana anlattıklarım var ya... işte onları.»

«Haklısınız.»

Düşüncelerinin aynen kabul edilmesine şaşmıştı Miggie. «Ama yanlışımın nerede olduğunu bilemiyorum,» dedi. Yalvarır gibiydi. «Tom çok garip bir çocuk değil mi?» diye fısıldadı.

«Evet.»

Bakışlarını yeniden elindeki bardağa çevirmişti

Miggie. Sam nedense kendini çok yaşlı hisetmeye başlamıştı. Ayağa kalkarak Tom'a döndü. «Hadi gidelim öyleyse,» dedi. «Önemli bir yarası yokmuş.»

«Acele et biraz!» Tom odadan çıkmıştı bile.

«Yukardan çantamı almam gerek.»

«Zamanı mı şimdi?»

«Her şeyim onun içinde ama.» Sam merdiveni çıkmaya başladı. Arkasından Tom'un sinirli sinirli kendisini süzdüğünü farkediyordu.

Oda kapısının önüne gelince, nedenini bilmeden bir an durakladı. Kapıyı yavaşça açtı ve yorgun adımlarla ilerleyerek çantasını aldı.

Odaların her köşesi yüzlerce anıyla doludur, diye düşündü.

Dışarı çıkarken, böyle kaçarcasına gitmenin hiç de dürüst bir hareket olmadığına inanıyordu. Ama elinden ne gelirdi? Kapıyı yavaşça kapadı.

Tom sapsarı bir yüzle kapının önünde bekliyordu.

«Eşyalarımı bırakmak istemedim,» diye mırıldandı Sam. «Çok anılarım vardı onlarla.»

«Ne?»

«Ben hazırım. Hâlâ gitmek istiyorsan gidebiliriz.»

«Soru mu bu yani?»

Tom hemen kapının halkasına yapışarak hızla çekmeye başladı.

O sıra Sam, Sotto'nun biraz ilerden kendilerini seyretmekte olduğunu görerek elini salladı. Pek kibar bir tavırla gülümseyiverdi Sotto.

Saydam kapının ötesinden, Don Antonio'nun başını elleri arasına almış koltukta oturmakta olduğu görülüyordu. Yanıbaşında dikilen Miggie içkisini yudumlamakla meşguldü. Telâşla: «Kapı kilitli açılmıyor!» dedi Tom.

«Merak etme.» Sam hemen Sotto'yu çağırdı. Sotto, Tom'a yana çekilmesini işaret ederek cebinden büyük bir anahtar çıkardı. Kapıyı açtı ve geçmeleri için yana çekildi.

Tom'un durmadan çekiştirmesine rağmen, Sam el hareketleriyle: «Çok teşekkürler. Allahaısmarladık,» diyebildi. Sotto başını sallayarak gülümsedi.

Bahçeden hızla geçerlerken, Doktor Jivago filminin müziği duyuluyordu. O an Sam, üzerinden suların süzüldüğü heykelin kanatları olmayan bir su perisini andırdığını düşündü.

Bahçe kapısı kilitli değildi. Tom sert bir hareketle kapıyı ardına kadar açarak kendini dışarı attı. Ama Sam hemen elinden kurtularak büyük bir özenle kapıyı yeniden kapadı.

«Ne yapıyorsun öyle? Kaçmamız gerek; anlamıyor musun?»

«İnsanlar bir şeyi nasıl bulmuşlarsa öyle bırakmalıdırlar.»

Tom cevap bile vermeden, biraz ilerideki arabaya doğru koştu. Ama kontak anahtarı yoktu arabanın.

«Ben girip Sotto'ya rica etsem herhalde bizi şehre bırakır.»

«Olmaz! Bekleyemem kimseyi.»

Beyaz çakıl taşlarıyla kaplanmış yol, ay ışığında pırıl pırıl parlıyordu. Sam'ı elinden tutarak adeta sürüklemeğe başladı Tom.

Sam, bir ara dönerek arkasına baktı. Evin üst kattaki odalarından birinin ışığı yanmıştı ve pencerenin tam önünde, ellerini kalçalarına dayamış, çevreyi süzen ince uzun bir adamın gölgesi belirmişti. Hırsızları korkutmak için yapılan gölge oyunlarından biri olduğunu düşündü.

Bir süre sonra odanın ışığı söndü.

O sıra çok ötedeki bir çalının içinde sarımsı bir ışık yandı, ana yola açılan büyük demir kapının kapalı olduğunu gözler önüne serdi.

Birkaç saniye sonra, sarı ışık da söndü.

Saniyeler hiç bu kadar uzamamıştı.

Beyaz çakıllı yol bitmek bilmiyordu.

Aniden kör edici bir ışık vurdu yüzlerine. Hemen durdular. Işığın kaynağı, tam karşılarındaki ağacın üzerine konmuş bir projektördü. Etki alanından kurtulmaya çalışırlarken, projektör kendiliğinden, ay ışığını da emerek söndü. Zifiri bir karanlık içinde kalmışlardı. Önlerindeki hiç bir şeyi görmeden yeniden koşmaya başladılar. Sam bir ara tökezlendi. Ama son anda Tom'un yardımıyla tekrar dengesini buldu.

Durdular.

Gözleri karanlığa alışmış, biraz ötedeki demir kapıyı seçebilmeye başlamıştı.

O sıra köpeklerin korkunç havlamalarını duyarak irkildiler.

Tom hemen kapıya doğru atılarak açmaya çalıştı. Ama oynatamadı bile.

Havlamalar bir ara iyice şiddetlendi. Sonra aniden kesildi. Köpekler hemen kokularını almıştı anlaşılan.

«Oh, Tanrım.»

Kapının demir çubuklarının arası çok dardı. Kurtulabilmek için eldeki tek umut iki metre yüksekliğindeki duvarı aşabilmekti.

«Duvardan atlayabiliriz herhalde,» dedi Sam.

Köpeklerin havlamaları gittikçe yaklaşıyordu.

Tom duvarın üzerinde boydan boya gerili bir teli işaret ederek: «Elektrikli,» dedi.

Sam hemen çantasından bikinisini çıkardı. «Bunlarla tutabilirsin belki.»

Ellerini bikininin alt ve üst parçalarıyla sardı Tom ve tele doğru uzandı.

Üzerlerine doğru hızla gelen köpeklerin iri, siyah gölgeleri seçilebilmeye başlamıştı artık. İlginç bir şekilde, köpeklerin her üçü de çakıllı yola basmadan kenardan koşuyorlardı. Bu akıllı hayvanlar hiç gürültü yapmamak için toprak yolu seçmişlerdi galiba.

Sam çantasındaki yer fıstığı dolu kavanozu çıkardı. kapağını açmaya çalıştı. Ama başaramadı.

O sıra Tom, ani bir atılımla teli koparıverdi. Telin kopan ucundan parlak, mavi kıvılcımlar saçıldı.

Sam elindeki kavanozu Tom'a uzatarak: «Şunun kapağını açar mısın?» dedi.

«Ne? Olmaz şimdi!» Tom hemen duvara tırmandı. «Hadisene; neredeyse yetişecekler,» diyerek Sam'ı da çekmek için elini uzattı.

Sam, önce çantasını verdi Tom'a. Tom çantayı hızla duvarın öte yanına fırlattıktan sonra: «Hadi! çabuk ol!» diye bağırdı.

Köpekler iyice yaklaşmıştı artık. Sam son anda Tom'un elini tutarak duvara çıktı. Bir iki saniye sonra korkunç hırlamalarla, köpekler yanlarına gelmişti bile.

Sam hemen aşağı bakarak sert bir sesle: «Lucifer!» dedi.

Ve o azgın köpek birden sakinleşerek arka ayaklarının üzerine çöktü.' Öbür iki arkadaşı gelişmeleri daha geriden seyretmekle yetiniyordu. Ay ışığında Lucifer'in gözleri ve sivri dişleri pırıl pırıl parlıyor, dili siyah, nemli bir kadifeyi andırıyordu.

Sam, şarkı söylercesine: «Benim güzel köpeğim,» derken Lucifer'in gözlerinin içi gülüyordu adeta.

«Yetti ama artık!»

Sam'ın ikinci deneyişinde, kavanozun kapağı umulmadık bir kolaylıkla açılıverdi.

Köpekcik onu hâlâ sevgi dolu bakışlarla süzüyordu. Daha dik oturmaya başlamıştı. Sam iyice eğilerek kavanozu önüne bırakınca da, birkaç adım atarak o garip nesneyi koklamaya başladı.

«Merak etme. Sadece yerfıstığı yağı.»

O sıra, tepedeki evin tüm ışıkları birden yandı. Pencerelerde yine birtakım garip gölgeler görünmeğe başladı. Önce çok yüksek madenî bir uğultu, sonra da adeta çıldıran bir kadının tiz ve korkunç çığlığı duyuldu.

Çalıların, otların arasında, ağaçların tepelerinde, duvarlarda,, her yerde parlak ışıklar yanıp sönmeye, güçlü bir projektör çevreyi taramaya başladı. İçleri ürperten bir canavar düdüğü gitgide yükseldi ve birden sustu. Demir kapı bir ejderhanın kanatlarını andırırcasına hızla açılıp yavaş yavaş kapandı.

O sıra bir silâh sesi duyuldu.

Lucifer çok şiddetli bir yumruk yemişcesine, can havliyle sıçrayarak duvara çarptı.

Duvarda ufak bir delik açılmıştı.

O an Sam'ın kulağının dibinden vızıldayarak bir mermi daha geçti ve gecenin sessizliğinde derin yankılar yaparak kayboldu.

Tom hemen aşağı atlayarak Sam'ı da beraberinde çekti.

Çantasının tam yanına düştü Sam. Hemen onu kavrayarak Tom'un peşinden ana yola doğru adeta sürüklenmeye başladı. Duvarın öte yanında, ağaçların tepelerinde ışıklar hâlâ yanıp sönüyor, büyük bir fırtına etkisi bırakıyordu.

Ama birkaç saniye sonra tüm sesler kesildi; ışıklar söndü. Her yer büyük bir sessizliğe gömüldü. Tom bir an önce oradan uzaklaşabilmek istiyordu.

«Bir dakika bekle. Yarası ağır olabilir.»

«Kimin?»

«Lucifer'in.»

«Yâni köpeğin mi?»

«Tabii. Demin vuruldu ya.»

«Sen gerçekten delirdin galiba. Esas öldürülmek istenen bizdik; anlamıyor musun bunu?» Tom, Sam'ı kolundan çekerek ilerlemeye başladı. Ana yola varınca her iki yöne bakarak: «Şehir hangi tarafta kalıyor?» dedi.

Sağı işaret etti Sam. «Ama zavallı köpekciklerin yardıma ihtiyaçları var.»

Tom bu kez cevap vermek gereğini bile duymadı. «Yoldan hiç ayrılmayacağız.»

Bir arabanın yaklaştığını duyarsak, hemen bir hendeğin içine girip saklanırız. Biraz uzaklaştıktan sonra da oto-stop yapmayı düşünebiliriz.»

«Gerçekten en ufak bir üzüntü bile duymuyor musun?»

«Hayır.»

Tom'a yetişebilmesi için neredeyse koşması gerekiyordu Sam'ın. Geçmişteki anılarını birbirine bağladığı aşıklar gibi elele tutuşmuşlardı.

Hiç bir araba geçmedi.

Ay ışığının altındaki yol, ağaçların ve çalıların karanlık gölgeleriyle çevrelenmiş gümüş renkli bir kurdeleyi andırıyordu. Sam'la Tom yolun tam ortasındaki beyaz şeridin iki yanında yürümeye başlamşılardı.

Çok gerilerden bir köpeğin havlamaları duyuldu. Sam'ın gözlerinden, nedenini bilmeden yaşlar ak-

maya başladı. Bir süre sonra yine nedenini bilmeden ağlaması kesiliverdi.

Tom'a doğru baktı.

Kararlı bir tavırla yürüyordu Tom; ama yüzünde yine hayallere daldığını gösteren o bildik anlam vardı. Sağa, sola, yıldızlara, aya, yola ve Sam'a bakıyor, gördüğü her şeyi hayal dünyasında yeni şekillere dönüştürüyordu.

Neşeli olmaya çalışarak: «Ondan nefret ediyorum, diye düşündü Sam.

Onu çok seviyorum.

(Anılarla dolup taşan dairelerindeki televizyon, güven dolu bir sesle kendi kendine fısıldıyordu.)

aşk delisi

chris kazan

10 LİRA

roman